ČÍSLO 4

antifašistická AKCE

Časopis Antifašistické akce ★ říjen 2001 ★ cena 10 Kč

V TOMTO ČÍSLE NAJDETE:

Vítáme vás v nové AKCI s pořadovým číslem 4. Tedy nové co se grafické úpravy týče a staré (dobré) co do obsahu. Doufáme, že budete spokojeni s obojím. Nezbývá tudíž než dodat: Příjemné počtení.

KRITIKA NSB

Vznik, složení

Národně sociální blok vznikl přejmenováním Vlastenecké republikánské strany (VRS) na jejím celostátním sjezdu dne 3. 3. 2001. Vznikl sloučením VRS, Národní aliance (NA) a části Národního odporu Praha (NO). NA a NO vstoupili do VRS v prosinci roku 2000 s cílem využít existence této strany a posléze v ní získat rozhodující vliv pro utváření její politické profilace a práce. Obě tato neonacistická uskupení měla ve své historii snahu o vstoupení do politické hry. NO se marně pokoušel na jaře 1999 o zaregistrování občanského sdružení s německým názvem Junge National Demokraten, posléze o zaregistrování sdružení Národní odpor. Po neúspěšných pokusech fungoval v letech 1999 - 2000 jako neoficiální sdružení. Národní aliance byla zaregistrována jako občanské sdružení na podzim roku 1998 a kvůli závadnosti své činnosti byla na jaře roku 2000 rozpuštěna Ministerstvem vnitra. Proti tomuto rozpuštění se posléze odvolala k soudu. NA měla jako jednu ze svých dlouhodobých priorit vytvoření strany Národně sociální aliance. Vstup obou těchto sdružení do VRS znamenal vyvrcholení jejich dvouletých snah dostat se do stranické politiky. VRS nabídla NA místo na svých kandidátkách ve volbách do krajských zastupitelstev na podzim 2000. Strana získala mizivých 0,04 % hlasů, přičemž nejvíce z celé strany dostal kandidát za středočeský kraj - zemský vedoucí NA Vladimír Skoupý a to 135 hlasů.

Politický program NSB

NSB vydal “Akční prohlášení”, které shrnuje základní body programu. Jde o základní obecné informace o východiscích a názorech NSB. Toto prohlášení postrádá hlubší analýzy a vhledy do dotčených problematik, spokojuje se s velmi obecnou a velmi lacinou rétorikou. Rovněž postrádá naznačení možné cesty k uvedeným změnám a dále raději taktně nerozvádí, kdo všechno by byl z jejich sociálně bohulibých programů vyškrtnut.

“Hlavní kréda NSB” (která zaslouží komentář) jsou tato:

Prosadit právní ochranu, bezpečnost a sociální jistoty se spravedlivým ohodnocením práce pro každého poctivého českého občana. **My říkáme:** Je to jen vágní fráze - neonacisté porušují zákony denodenně. Dopouštějí se násilí na lidech a přitom mluví o bezpečnosti občanů a jejich právech.

Jak ultrapravice definuje sociální jistoty můžeme vidět např. v Rakousku, kde je u moci českými neonacisty tak zbožňovaný J. Haider. Zakazování stávek, omezování vlivu odborů, zavádění školného či zdražování je skutečná podstata jejich politiky. Může být spravedlivě ohodnocena práce v systému, který je založen na tom, že pracující berou tisíce a jejich šéfové statisíce?

Zabezpečit tradiční kulturní a morální základy české národní společnosti pro její další rozvoj a prosperitu
My říkáme: Co je to tradiční kultura? Z historického hlediska nelze na ničem takovém stavět. Kolik národů a kmenů se "přehnalo" Evropou? Pokud si naši národovci myslí, že v jejich žilách koluje jen česká krev, jsou patrně silně paranoidní. Fakt, že v Čechách žili posléze vedle sebe Češi, Němci, Židé, Rómové a Slováci, jim uniká? Tím je snad ani nebudeme otravovat, bylo by to na ně moc silné iné kafe. Jen těžko lze věřit tomu, že kultura zakonzervovaná v jednu nedegeneruje. Je to naopak. Právě podněty z různých kultur vzniká a vždy vznikal kulturní rozvoj.

Ústavní cestou zakotvit do našeho právního řádu prvky přímé demokracie. **My říkáme:** Průhledný populistický bod. Ultrapravice a přímá demokracie se má ráda asi jako Hitler s Židy.

Zabránit vstupu ČR do jakýchkoli nadnárodních organizací podkopávajících naši národní suverenitu a tedy i svobodu českého občana. **My říkáme:** Pokud někdo vstoupil do nadnárodních organizací (snad tím nemyslí Mezinárodní svaz chovatelů koz), jsou to ti, kteří o tom rozhodli. Nikoli ti, kterých se na to nikdo neptal. Ani jedna z organizací (jako NATO) nepodkopává národní suverenitu, neboť na národní suverenitě stojí. Kde jinde by hledali adepty pro své vojenské akce, než v občanech z té či oné země k státu a národu loajálních? Dále, tyto organizace zde nejsou pro běžného člověka, ale pro ty, kteří v nich nekontrolovatelně rozhodují a udržují pomocí nich současný status quo. Odkdy mluví nacisté o svobodě občana, je záhadou. Daleko více podkopává svobodu občana aktivita spolků jako NSB.

Blaho a zájmy českého člověka jsou nám nade vše. **My říkáme:** Toto heslo nic neřeší. Blaho českých bílých občanů Koženého, Klause nebo Stehlíka je zabezpečeno již dávno, ale blaho vyhozeného člověka z práce NSB nikdy nezabezpečí.

Co dodat? Tyto obecné populistické proklamace hodlá NSB uvést v praxi nahrazením parlamentní demokracie demokracií stavovskou se silnou rolí prezidenta. Ten by byl nadřazen všem státním institucím a rozhodovalo by jeho právo veta. Jeho funkční období by bylo osmileté. Jsou pro zavedení “národního” referenda ve stěžejních otázkách státu (národa). **My říkáme:** Kde je tedy jejich proklamovaná demokracie přímá? Je důvodné předpokládat, že z tohoto “referenda” by byli vyloučeni příslušníci všemožných etnických a názorových menšin. Za slovo "prezident" si snad jen málokdo nedosadí výraz "silný vůdce".

Co se týče zahraničí politiky, je jejich orientace jasná - spolupráce s evropskými zeměmi na bázi Evropy národů, vystoupení z NATO, odmítání vstupu do EU atd. **My říkáme:** Samozřejmě myslí jen s národovci. Pokud jsou to stejní... *(pokračování na str. 2)*

POZOR! RÁDI BYCHOM VÁS UPOZORNILI NA ZMĚNU NAŠÍ INTERNETOVÉ ADRESY

http://afa-cz.antifa.net **POZOR!**

(pokračování ze str. 1) ...nacionalisté a ultrapravičáci jako oni, nevadí jim najednou ani Rumuni, Bulhaři či Ukrajinci,kterými jinak tak často pohrdají.

V odstavci Bezpečnost občanů a státu najdeme klasické represivní recepty - znovuzavedení trestu smrti, zavedení pracovní povinnosti vězňů, zvýšení trestních sazeb, snížit věkovou hranici odpovědnosti na 14 let, zpřísnění podmínek pro udělení azylu a rychlé vyhoštění nežádoucích osob. **My říkáme:** Represe ani v tomto případě nic neřeší. Sebetvrdší trest nikoho neodradí od páchání trestné činnosti. To, že se 14tiletý dopustí trestného činu, je problém společenský, nikoli trestně právní. Jak více ještě chtějí zpřísnit podmínky pro získání azylu v ČR, kde je přiznáván jen několika desítkám osob z několika tisíců běženců, je otázkou. Porovnáme-li počet cizinců žijících v ČR s ostatními státy Evropy, netvoří toto číslo ani 2%, ale to asi našim národovcům není ani známo, stejně jako že např. německé orgány mají takové metody navracení uprchlíků zpět, že jich přitom již několik zemřelo udušením?

V oblasti národního hospodářství předkládají jako základní princip tzv. národní solidaritu, která by zajistila sociální jistoty všem vrstvám obyvatelstva. To by měla být zajištěno progresivním zdaněním, posílením konkurenceschopnosti českých podniků, cílenými investicemi do školství a výzkumu atd. **My říkáme:** Zvyšování konkurenceschopnosti podniků má jediný důsledek - další odírání lidí v nich pracujících ve jménu zisku podniku - princip "Budeš dělat to co ti řekneme a jak dlouho ti řekneme". Školství a výzkum? Výzkumů Mengeleho a školství vyučujícího jen jednu „pravdu“ už snad bylo dost.

Rovněž chce NSB zajistit občanům možnost participovat na důležitých rozhodnutích a prohloubit systém spolupráce státu s odbory. NSB již založil své odbory pod názvem Jednotný svaz soukromých zaměstnanců. **My říkáme:** Nutno dodat, že odbory zde musí být jako obrana práv pracujících před manýry zaměstnavatelů - pracující mají vždy jiné zájmy než jejich šéfové a státní systém. Tudíž, shody zájmů se zde náckové z NSB nikdy nedočkají.

Odstavec Sociální politika a zdravotnictví nám přináší opravdu vzletné věty: “Každý poctivě pracující člověk je pilířem naší společnosti a jejího dalšího vývoje, proto je třeba vážit si každého ryzího příslušníka české krve a za jeho píli mu stát musí zajistit plně zaslouženou odměnu a užití veškerých výhod civilizačního rozvoje pro jeho blaho.” **My říkáme:** Samozřejmě myšleno jen pro bílé rodiny. Jakékoli smíšené rodiny či "dokonce" rodiny cizinců žijících v Čechách jsou opomíjeny. Nikde nedefinují pojem blaho. Jejich sociálním programem je soubor obvyklých témat - bezplatné vzdělání (na to má právo každý “Čech”), bezplatné zdravotnictví, podpora mladým rodinám, výstavba bytů, zlepšení pracovních a mzdových podmínek lékařů a učitelů. Populistické plky opsané pravděpodobně z programu SPR-RSČ.

V rámci jejich programu nechybí ani ekologie a daňové úlevy pro podniky chovající se šetrně a ohleduplně k životnímu prostředí. Vždyť “Ochrana přírody je ochrana vlasti!”. My říkáme: Podobně jako neonacistická NPD v Německu propagují i oni tzv. nazi-ekologii. Ta má jediný cíl. Dostat do jejich chapadel jinak logicky levicově smýšlející lidi. Uvědomují si, jaký potenciál je v lidech nespokojených s ekologickou situací a snaží se je dostat na svojí stranu. Ochrana přírody není žádnou ochranou vlasti. Ochrana přírody je ochranou celé Země.

Pro mravní obrodu národa je podle NSB především třeba odpoutat se od multikulturních dekadentních vlivů a rehabilitovat úlohu a výsadní důležitost tradiční české rodiny, posílit péči o volnočasovou činnost mládeže, podporovat českou a evropskou kulturu. My říkáme: Mravnost má něco společného s národem? Jakoby vše české bylo mravné a poctivé. Rodina Češky s černochem je automaticky nepřípustná? Proč? Zná někdo z autorů tohoto blábolu nějakého černocha, Róma nebo uprchlíka osobně, že tak dobře ví, jaký kdo je?

Jak se psal tento program?

Posuďte sami, jaké úrovně je novodobá "elita" národa.Text psal člen NSB pan Podolák.

Salute!

V sobotu jsem dostal od Luďka Hlinky program (progam_hlinka_original) a toto je jeho lehce modifikovaná verze. Upravil jsem pouze milion a jednu gramatickou a typografickou chybu, občas rozsekal nepochopitelně dlouhá souvětí a něco vyhodil a něco malilinko přidal, ale do obsahu jsem takřka vůbec nezasahoval.

Jsem přesvědčen, že v žádném případě nesmíme pustit do světa paskvil v podobě nedodělaného polotovaru, který by spíše než program připomínal výkřik do tmy. Proto je nutné, aby jej prošlo co nejvíce lidí, kteří by jej jak obsahově, tak i stylisticky korigovali.

Posílám jej tedy pro Honzu Kopala, Filipa Vávru a Davida Veselého. Dejte jej rovněž někdo ke korekci Vladimírovi (Skoupému - pozn. redakce). Bylo by dobré, kdybyste si nad tím sedli a společně probrali, co tam patří a co nikoli. S nesmrtelným árijským pozdravem „Vůdci zdar!“

14-88 MP (14=je zkratka pro známé nacistické heslo "14 slov" a 88=jsou dvě písmena abecedy HH čili Heil Hitler. Podpis Michal Podolák - pozn. redakce)

Pan Podolák se dále vyjadřuje k některým bodům programu a to takto:
K celkovému textu píše: nutné celkově lépe propracovat logickou strukturu programu - do přehlednější podoby, osnova - zřetelné základní pilíře, dále rozvíjené; zkrátit dlouhá souvětí a zbytečně krkolomná slovní i větná spojení - vnést jasnost a výstižnost.

K 4. bodu "Národní hospodářství" poznamenává:
To je v pořádku, ale mohli by nám na tom zlomit vaz! Ekonomiku je třeba propracovat s někým, kdo tomu aspoň trochu rozumí, studuji sice ekonomicko-správní fakultu UP (Univerzita Palackého Olomouc), ale rozhodně se na to necítím. Nebo: přidat lichvu, spekulace, a další židovské praktiky

K 5. bodu "Sociální politika a zdravotnictví" poznamenává:
Zbavit utopických nesmyslů - populismus ano, ale nikoli utopie, na kterou nikdo neskočí.

Aktivity NSB

NSB vydává tři své tiskoviny. Jedná se o Výzvu (Michal Podolák), Akci (Filip Vávra) a Náchodský nečas (M. Rousek). Ten, kdo čekal od ustavení NSB nějakou zásadní hlubší změnu v rétorice, zaměření a kvalitě práce, byl zřejmě překvapen, jak vše zůstalo v nepříliš schopných neonacistických kolejích.

Filip Vávra začal vydávat jakýsi zin (prezentující jako magazín), který by možná obohatil podzemní scénu, ale nikoli politickou stranu, jež se podle svých slov připravuje na parlamentní volby. V prvním čísle se věnuje mj. zpěvákovi neonacistické skupiny Rahowa, který „zradil svou rasu“ a začal se ve vězení zajímat o východní náboženství, zasnoubil se s Indkou a založil kapelu s dvěma černochy - to je vskutku téma politické práce. Navíc to není nic jedinečného, případy kdy neonacistický aktivista skončil v protidrogové léčebně jsou známy také. Asi preferoval bílou natolik, že nepohrdl ani bílým práškem.

Podolákova Výzva rovněž od časů Národní aliance nezměnila slovník ani ostrost svých prohlášení, zůstává však rovněž nadále bez kvalitnějších článků dotýkajících se opravdu aktuálních a palčivých společenských a sociálních témat. Michal Podolák je také distributorem neonacistických materiálů na rasistických koncertech - distribuuje svůj časopis Výzva vedle brožury popírající fakta o Osvětimi a brožurku 88 zákonů od Davida Lanea (vůdce americké teroristické organizace The Order, odsouzeného za svou činnost na 190 let vězení), kterou vydal kolektiv Ahnenerbe - spolek proněmecky orientovaných neonacistů.

NSB organizoval od svého vzniku zhruba desítku veřejných akcí. Témata těchto demonstrací byla následující: zdražování, odpor proti vstupu ČR do EU, podpora policisty Hučína (na které participoval i písničkář Pepa Nos a Petr Cibulka vidící komunisty snad za vším včetně nezametených chodníků), podpora Slobodana Miloševiče, podpora tradiční české rodiny, proti Varšavské smlouvě (podle někoho asi stále existující) a proti policejním represím.

Účast na těchto akcích byla poměrně slabá v rozmezí 20 - 60 osob. Tyto demonstrace neoslovují širší společnost, a to ani na lokálních úrovních. Dokonce chybí i vzájemná podpora akcí místních organizací z jiných měst. Liberecké a jablonecké demonstrace (odtud pochází předseda NSB Jan Kopal) se konají bez přítomnosti pražských aktivistů, stejně jako demonstrace v Havlíčkově Brodě. Poslední perličkou byla demonstrace dvaatřiceti příznivců NSB v Mostě, kde Jan Kopal veřejně vyslovil podporu Usamovi bin Ladínovi a teroristickému útoku na WTC.

Demonstrace na 1. Máje na Náměstí Míru v Praze rovněž nepřinesla mnoho nového, snad jen to, že neonacisté z kapely Hlas Krve nehrají za zatemněnými okny vesnických hospod své nenávistné písně o rasové svaté válce, ale zpívají nám na náměstí o zítřku, jenž patří přítomným - tedy nacistické lůze.

Vznik NSB byl přelomem, neonacisté mají svou vlastní politickou stranu. Avšak hnutí není tak jednotné jako v roce 1999, kdy se Vlastenecká fronta zdála být silnou jednotící silou a Národní odpor a Národní aliance působily dojmem agilních hnutí. 28. října 1999 pochodovalo 500 neonacistů a sympatizantů Prahou - je dobré zjištění, že NSB dokáže přitáhnout na své akce nejvíce 150 aktivistů. Není to však důvod k podceňování NSB. Poučení z doby nástupu Hitlera k moci nám to nesmí dovolit.

NSB dosud předvádí tápání a neschopnost formulovat své názory tak, aby vykročil z rasisticko - skinheadské subkultury. Avšak nemůžeme čekat, až se to naučí.
Filip Vávra se drží trochu stranou centra dění, na demonstracích nechává hovořit ostatní vedoucí členy strany, Jana Kopala trpí na předsednickém křesle - na internetovém diskusním serveru Mageo prohlásil, že: "Kopal je polocikán důsledně nechápající, co to vůbec NS znamená a při případných čistkách vypadne ze strany jako první". Dá se očekávat, že ponechá současné vedení dovést NSB k volbám a teprve potom, ať již v případě dobrého či špatného výsledku, převezme tvůrčí iniciativu.V současnosti je Vávra lídrem NSB pro Prahu, předseda Jan Kopal lídrem pro Liberecko, Vladimír Skoupý pro střední Čechy a čechokanaďan Miroslav Rousek, radní v Náchodě a čestný předseda NSB, byl zvolen lídrem do nadcházejících parlamentních voleb.

Vávrovi bylo umožněno na půdě Fakulty sociálních věd v rámci semináře o extremismu přednášet budoucím politologům o svých názorech. Jakkoli je přínosné poznávat při studiu podobné názory od jejich nositelů a vést s nimi diskusi, je jasné, že to zároveň představuje legitimizaci příslušníka militantní ultrapravice, která v ČR připravila v průběhu devadesátých let o život tři desítky lidí.

Národní odpor - skupina militantních aktivistů, která vznikla z bývalých členů Blood and Honour Praha - tedy z okruhu kolem F. Vávry v létě roku 1999, zůstává pod vedením Zdeňka Švamberka jakýmsi militantním křídlem strany - Vávra na Mageu v roce 1999 prohlásil, že by si přál z Národního odporu vytvořit organizaci spojující přednosti SA a SS: „Na to, aby Nár. socialisté porazili ve 20. a 30. letech Rudou frontu, potřebovali rváče z SA. Na to, aby mohli vytvořit fungující systém a udržet ho, potřebovali elitu z SS.“
Aktivisté NSB se rovněž podílejí na organizování neonacistických srazů - koncertů rasistických kapel. Tyto často mezinárodní srazy organizuje Národní odpor od podzimu 1999. Za uplynulé dva roky k nám dovezl většinu předních světových neonacistických kapel. Koncert kapely Razors edge v únoru tohoto roku byl jedním z největších koncertů za posledních deset let.

Aktivisté Národního odporu a NSB získávají pořádáním těchto akcí celoevropského významu nejen značné finanční částky, ale i uznání evropské neonacistické scény. ČR fungovala do léta 2001 opět jako oblíbená země mezinárodních srazů, kde se dá nakoupit dobré zboží, potkat kamaraden z celé Evropy, navázat a utužit kontakty a společně si zahajlovat na písně britských legend podporujících Blood and Honour a Combat 18.

Poslední vývoj, kdy policie v průběhu srpna provedla tři zásahy proti neonacistickým koncertům, zdá se, situaci trochu zkomplikuje. Je to zhruba stejný počet zásahů jako za uplynulých deset let. Čas ukáže, je- li to vynuceným odrazem společenské sebereflexe, či je-li to opět jen součást jakési vlny, a politickou objednávkou před blížícími se volbami, jež časem utichne.

NSB na tyto represe odpověděl demonstrací proti státním represím s transparentem “Lidská práva i pro extrémisty”. Je opravdu dojemné, jak se dokáží ohánět lidskými právy a svobodou slova právě ti, kteří se domnívají, že výčet lidí, kteří mají na lidská práva nárok je nesmírně úzký a zahrnuje jen ty “čistě bílé”. ●

KRÁTCE

Koníčky pro náčky

Mediální kampaň, se kterou jsme se setkali v září tohoto roku na billboardech, plakátech a v TV budí jisté rozpaky. Podle vyjádření organizátorů má jít o pokus zesměšnit neonacisty na veřejnosti a snahu najít jim jiný zdroj "zábavy". Jistě chvályhodné, pomineme-li, že smát se těm, kdo chtějí znovu plynové komory, totalitu a vraždění miliónů lidí, působí značně cynicky. Nemůžeme se smát těm, kteří zde znovu zabíjejí a napadají lidi kvůli jejich názorům a barvě pleti. Nezapomněli jsme, kam vedlo podceňování a zlehčování této ideologie. Nebo si snad autoři této kampaně myslí, že lidé budou chodit za svými "lokálními" náčky a budou jim nabízet místo hajlování sbírání známek?

Neonacisty porazí jedině naše společná aktivita všude, kde se objeví a kde zkouší zakořenit své zvrácené názory. Pozitivum je snad v tom, že tato akce vyvolá diskusi v české veřejnosti na téma neonacismus. Internetová adresa kampaně: www.panackove.cz ●

Obyčejní pečbuřti?!

Na zahradě svého předsedy Jana Kopala se sešlo na padesát členů neonacistického Národně sociálního bloku (NSB), aby si zde prý připomněli svátek příchodu Cyrila a Metoděje na naše území činem hodným snad jen opravdových národotvorců - pálením „Slovanské vatry“. Jak úchvatné. Co by tomu asi řekli oba věrozvěsti, že je dnes oslavují čeští neonacisté? Co by tomu řekl Karel Kryl, jehož písně si zde pohrobci Hitlera rvali do uší? Co tomu říká skupina Olympic, která zde zněla také? Následné opékání špekáčků snad není třeba ani komentovat. Vskutku oslavy jak se patří. Čeští neonacisté se zřejmě chytají čeho mohou a překrucují co mohou, jen aby měli důvod se sejít a plánovat budoucnost bílé rasy. S paradoxy a historií si nedělají žádné problémy. Jak jinak si vysvětlit, že v jejich oficiální tiskovině se objevil zcela vážně pojatý citát levicového novináře, spisovatele a účastníka boje proti fašismu za války ve Španělsku v roce 1936 George Orwella?! Pro antifašisty je toto jistě důvod k pobavení ovšem, tragikomickému. ●

Jako ve 30tých letech

Při protestech v italském Janově proti zasedání skupiny nejmocnějších států světa G7 a řezníkovi z Čečenska Putinovi se objevila skutečnost, která ukazuje , že mocní tohoto světa jsou schopni se spojit doslova s kýmkoli při obraně svých zájmů na úkor většiny pracujících. Totiž, mezi aktivisty tzv. Černého bloku byli neonacisté. Policie o tom podle všech zpráv věděla dlouho předem, avšak neučinila nic proti tomu. Naopak. Ochránci zájmů ekonomické elity využily neonacisty, kteří bezmyšlenkovitě demolovali vše, co viděli, k diskreditaci odpůrců Gangu 7 a brutálním zásahům i proti pokojným shromážděním - ty pak obvinili z násilí a legitimizovali tak naoko míru policejní brutality. Nechali neonacisty ničit, ale pak pod záminkou zavedení pořádku napadli levicová shromáždění. Stejně jako v době nástupu nacismu v Německu nevadily mocným aktivity nacistů, neboť ti jejich zájmy nijak neohrožují, tak jim nevadili ani v Janově. Skutečným nepřítelem elity byli a jsou ti, kdo si uvědomují, že jiný, spravedlivější svět je možný.
Internet: www.indymedia.org ●

II. letní antifa kemp v ČR

Ve dnech 19. - 22. 7. 2001 proběhl ve východních Čechách II. letní antifašistický kemp, jehož se zúčastnili členové a sympatizanti AFA z celé ČR. I přes nepříznivé počasí nám zázemí dovolovalo uskutečnit plánovaný program a ten byl zejména o víkendu naplněn zcela maximálně. Proběhla řada workshopů a přednášek pořádaných členy AFA a dalších anarchistických organizací či neorganizovanými jedinci. Témata byla složena jak z teoretické problematiky antifašismu a antikapitalismu, tak z praktických záležitostí, např.seminář o bezpečné komunikaci mezi antifas nebo o chování na demonstracích a při policejních represích. Čas mezi jednotlivými přednáškami byl aktivně vyplněn výukou a tréninkem bojových sportů, především thajského boxu. Závěr dne byl využit k promítání videí s různou tématikou, především šlo o videa ze zahraničních a českých antifa a protisystémových demonstrací nebo o hudební produkci či záběry doplňující výuku bojových sportů. Celý kemp byl poslední den ukončen diskusí na téma, co dělat pro posílení antifašistického a antikapitalistického hnutí. ●

Antifašistický festival sjednocení v Jihlavě.

V Jihlavě se ve dnech 10. - 11. 8. 2001 uskutečnil antifašistický festival věnovaný památce zavražděného svitavského Roma Oty Absolona. Hudební část akce byla svolána do místního Avantgard Music Clubu.

Zároveň se mělo na jihlavském náměstí uskutečnit shromáždění a informační stánky upozorňující na aktivity jihlavské pobočky NSB vedené Michalem Podolákem. Protože se organizátoři rozhodli mítink nenahlašovat jako protest proti novému návrhu shromažďovacího zákona, který silně omezuje právo na jakékoli veřejné vyjadřování názorů, stali se okamžitě terčem policejních výhrůžek. Tajní policisté nejprve vyhrožovali, že se neuskuteční ani koncert ani shromáždění, majitel klubu po jejich výhrůžkách skutečně koncert odřekl, ale poté, co byl tento fakt částečně zveřejněn v médiích, policisté od výhrůžek majiteli klubu a organizátorům upustili pod podmínkou, že se nebude konat žádné nenahlášené shromáždění.

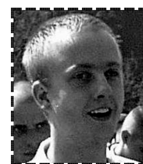
Konala se tedy jen hudební část festivalu, kterou oba dva dny podpořila svým vystoupením řada kapel, především rockových, punkových, hardcoreových a hip hopových. Oba dva dny festival navštívilo více než sto lidí. Jako první, ale nevítaný „návštěvník“ se přišel podívat Michal Podolák z NSB, a v doprovodu několika pánů z místní kriminálky hledali antifašistu, který již v odpoledních hodinách panu Podolákovi ručně vysvětlil své názory na nacismus. Náckové se objevili během večera ještě jednou, ale byli antifašisty okamžitě zahnáni, zranění jednoho z provokujících náčků si údajně vyžádalo ošetření v místní nemocnici. Kriminální policie, která na místo po čase dorazila, si stěžovala, že jeden z náčků při útěku přišel o mobilní telefon a fotoaparát a žádala, aby byly obě věci náckovi co nejdříve vráceny. Druhý den se raději (ke zlosti všech přítomných antifašistů) náckové ve městě neobjevili a tak celý druhý festivalový den proběhl v naprostém klidu jak od hnědé lůzy tak kriminální policie. ●

Spi Havlíčku v svém hrobečku….

….náckové chtěj zpívat tvou písničku“. Dne 28.7.2001 se v Havlíčkově Brodě měl konat pietní akt pořádaný neonacistickým NSB u pomníku žurnalisty K. Havlíčka Borovského. Sešlo se však jen kolem deseti místních naziskinheads, které doplnilo pár důchodců a tajných policistů. Jako první začal řečnit svolavatel akce Milan Kupka, ale jeho projev byl v mžiku přerušen křikem několika antifašistů, kteří nebyli zvědaví na propagandistické bláboly vycházející z jeho úst. Tím jeho projev takřka skončil, neboť ho neslyšela ani ta desítka přítomných. Zjevně nervózní předseda NSB Jan Kopal pobíhal kolem a hystericky se snažil donutit přítomné policisty k zásahu. Antifašistům byly poté zkontrolovány doklady totožnosti, mezitím byla celá „akce“ NSB ukončena. Antifašisté tak i v malém počtu slavili svůj velký úspěch. ●

Lídr NSB Vladimír Skoupý napaden.

Podle informací tisku (MF Dnes) a nacistického internetového serveru NSB (www.nsb.cz) byl v pondělí večer napaden na stanici metra Hradčanská v Praze lídr NSB pro střední Čechy a bývalý předseda Národní aliance Vladimír Skoupý z Rakovníka. Skoupého údajně napadlo sedm maskovaných antifašistů a způsobili mu četná zranění. Po útoku zůstalo Skoupému 31 stehů. Podle NSB to není ojedinělý případ uplynulých týdnů. „Neuplyne týden, aby levicoví extremisté v Praze nenapadli nějakého příznivce NSB“, píše se v jejich internetových materiálech. Jan Kopal napsal poté dopis ministru vnitra Stanislavu Grossovi, ve kterém ho žádal o prošetření případu a o ochranu pravicových radikálů před antifašisty. ●

JANOV 2001

Toto je článek, který napsal náš slovenský kolega. Jsme rádi, že díky němu a lidem jako je on se poměry na Slovensku, které jsme si zvykli vnímat jako zemi kde se dobře daří neonacistům, začínají měnit k lepšímu. Doufáme, že tento článek nebude výjimkou, ale že naopak otevře cestu pro užší spolupráci s našimi slovenskými kamarády. Vítejte do rodiny.

Jeden z mojich českých priatelov ma požiadal, aby som ako priamy účastník napisal zopár postrehov:

Nebudem sa tu rozpisovať o tom, ako sme sa vybrali do Janova a ako prebiehala cesta. Snad je dobre spomenúť policajnú kontrolu na hraniciach (pozastavenie schengenskej dohody), ale inak by som začal snad príchodom do samotného Janova.
Tak na okraj mesta, teda k výjazdu z dialnice, (ako viete v Taliansku sú myta, výborne stanovistia na odchyt aut a policajné kontroly) sme prisli asi okolo tretej ráno, prekonali sme dve policajné kontroly a relativně v pohodě sme sa dostali do mesta .

Kedže mesto bolo, co sa týka skorej rannej hodiny úplne vyludnene, samozrejme okrem policajnych manevrov, a vzhladom na absolutnu neznalost mesta bolo len otázkou času kedy nás znova policajti prelustrujú. Niečakal som však takú razanciu: obklúčili nás tri auta z ktorych vystupili maskovani policajti a namierili na nas samopaly, jeden nás nechal vystúpit z auta a začal s podrobnou prehliadkou vozidla. Kedže snad okrem respiratorov a citronových kyseliek sme mali len spacáky a jedlo, nic nenašiel a nechali nás na pokoji.

Ako sa neskor ukázalo, velkým problémom bolo pri uzavretej časti mesta najst tábor čierneho bloku, skladajúci sa z antifašistov a anarchistov. Kvoli vzajomnej ignorácii s bolševikmi, ktorých tam bolo neurekom, nám nikto neveděl nič povedať.

Asi po hodine bludenia sa nám podarilo najst jeden stadion, kde bohužial spokojně chrápala horda pacifistov a kdě sme sa z ich infocentra nedozvedeli absolutne nič, akurát to že največšie centum demonstrantov je v malom pristave pri mori, kde sme sa nakoniec vybrali.

Dostali sme užasnú čiernobielu mapu města, kde bohužial boli vyznačené asi šty-

ri ulice, a po cestě ktorá bola vlastne len podle jednej riečky ustiacej do mora sa nam podarilo eště raz zabludit. No nakoniec asi okolo pol piatej som sa už oddával plný očakavania snom.

Pozn.

Chcel by som len dodat: mal som pocit, že pri policajných kontrolach robi strašně vela oblečenie. Naša posádka skladajúca sa z dvoch dievčat a troch chalanov bola oblečena… hmm povedal by som ako konformná mládež chystajúca sa na beach party a tym sme mali od police relatívny pokoj vlastně stale aj počas demos.

Čiže pre všetkých autonomov a punkov - čiže čim večšie číra a viac našiviek, tym večšia sranda v base J

Ozaj k tomu spaniu: tak nakoniec sme zapadli na male namestie maly kus od toho avizovaného centra . Vela ludí tam spalo na chodnikoch a v autách a na trávnikoch v stanoch, dokonca tam mal nějaký farmár z francúzka živú krávu (najprv som si myslel že som pretažený). V centre bola jedáleň, bufety, podium snad na koncerty (my sme tam zažili len plamenné prejavy bolševikov) a vela infostankov, ale len odborárské, komunistické, bolševické, socialistické a neviem aké ešte , no anarchistické nie.

Piatok rano:

Po dlhej cestě (16 hod) sme celkom v pohodě vstali asi okolo 10:20, napapinkali sa a podla informácií, že prvé akcie začnú až okolo druhej, sme sa vydali do centra omrknút si miesta, kde by sa mal podla rvoznych informácií zhrčit BB (black block). Asi do dvanastej sme boli vystresovaný, kde je tých avizovaných 50-80 tisíc ludí. V mestě sa potulovalo zopár podivných talianských punx a sem tam najký starší bolšáni .

No o tej druhej to naozaj vypuklo. Z dialky sme začuli bubenický pochodový doprovod a s poza rohu sa na nás vyvalila masa zakuklencov s červenočiernymi vlajkami. Náš odhad bol asi cca 4-5000 hlav. Keď sa vlastne dva sprievody (asi mali každý niekde inde tábor) stretli, chvilu sa postávalo a nevedělo sa co dalej. Asi po 10 min. to začalo. Začali lietat prvé dlažobné kocky. Málo kto veděl, čo sa vlastne děje, začalo sa útočit na „symboly kapitalizmu“, banky. Netrvalo dlho - 10 minut - ked sa objavila policia Kedže tu nemám k dispozici podrobnú mapku města, musi vám stačit aspoň opis situácie: Policia vybehla z ulice vedúcej k červenej zóne a začala hromadne metat slzák do naších radov. Vtedy večšina z nás pochopila k čomu je dobrá kvalitná plynová maska, alebo kvantum citrónovej vodyJ. Prvý policajný útok eště nebol až tak tragický, žiadný zatknutý i keď ich mohlo být celkom požehnaně a obeťou som sa mohol stať aj ja, nebýt výbornej reakcie niektorých ostrielaných talianskych demonštrantov. Kedže slzny plyn znižuje, a to poriadne, vaše orientačné schopnosti, skoro som vbehol do naručia policajtom, ktorí práve robili nábeh z uplne inej strany ako sme ich čakali, keď tu pribehlo zopár Talianov a vysmažili ich s hasiacími pristrojmi.

Po útoku sa dav přesunul trošku do centra na nějaké malé námestie, ktorého názov si nepametam a myslím, že aj vám to je jedno. No prostě tu sa začala stávať prvá taka menšia barikáda zo smetnych kosov. O vytlkaní rvoznych pobočiek bank a iných nadnárodných spoločností už pisať moc nebudem, lebo by som sa chcel venovať pouličným stretom. Tu sa odohrál další stret s políciou i keď myslím, že sme mali na viac. Barikádu sa nam podarilo držať asi 20 minut a keď sme zistili, že večšina dmonstrantov je preč, tak sme prchli aj my. Bola to škoda, lebo ten plac poskytoval výborne možnosti.

Potom sme sa daššie dlhé minuty pohybovali úplně bezcielne mestom a jediný efekt z pritomnosti BB boli len porozbijane obchody a poničené a pozapalované auta. Trochu vzrušenia prinieslo snad len vyrabovanie malých potravin.

Pozn.

Chcel by som poznamenat, že co sa týka začiatku rabovania a vytlkania bank a obchodov, že sme sa s priatelmi po návratě domov zhodli, že šlo o policajnu akciu. Zvlašť potom čo nějaký Němec natočil chlapikov rozbijajucich banku ako spokojně nastúpili do policajneho antona a odišli provokovať niekam inam. Čo sa týka BB a jeho púti mestom, myslím si že to tiež viedli policajti a to z toho dvovodov, že ludia ktorý to viedli sa zamerne vyhybali útoku na červenú zonu a jediným výsledkom prace BB bol poničený majetok a minimálne strety s políciou. Pripadalo nám to ako keby polícia urobila nábeh len preto, aby sa nepovedalo že nic nerobí a inak bola spokojná že BB je tam kde je.

A čo sa týka niektorych demonštrantov - holka s vlajkou MAO'C TUNGA - no čo jej povietě, keď nevietě kolko ich tam je?

A eště by som chcel vyzdvihnuť pracu našich dievčat a iných zdravotníkov v dave, pracovali výborně, a hlavně v čelných liniach kdě ich bolo treba najviac.

Po určitom čase sme prišli na namestie resp, obrovské parkovisko pred stadionom Sampdorie Janov, vedla ktorého stojí niečo také ako náš justičák, mestska veznica zo sudom. Tuto budovu strážilo asi 200 policajtov, dve autá a jedno vodné delo.

Debilné čelo davu, len čo zbadalo potencionálny problém, rychlo zahlo a dalo sa po strmych schodoch na opačnú stranu. Eště že v BB bolo dost bojovně naladěných ludí,

ktorý nechceli nechať takúto provokáciu len tak a asi 500 zakuklencov vzalo justičák aj s begami útokom .

Policajti sa snažili strielat po nás slzák, no akcia prebehla tak rýchlo, že horko ťažko stihli ujst. VD sa to hned nepodarilo a tak sa otočil až s rozbitými oknami. Dalším na radě bol ten barák, kde v priebehu minuty padli okna a nějaká šikulka tam hodila molotova. Vedeli sme, že tento útok neprejde bez povšimnutia - otázka bola len kedy a ako. Keď sme sa vystverali po tých nekonečných schodoch, prišli sme na malé námestičko, kdě mali zraz nějaké skupiny homosexualov a zastáncov života. Hrala tam nějaká punková kapela a podávalo sa tam občerstvenie .

Dost neočakávaně prišiel útok, asi najtvrdší. Dav sa rozděluje, vbieha do troch ulic a my strácame jedneho člena posádky. Asi za 20 min, keď sa všetko upokojuje, sa vraciame na miesto, ale po chalaniskovi ani slychu ani chyru. Všetci zvyšný štyria sme sa rozhodli, že skočíme do infocentra GSF (genova social forum) zistiť či sa náš priatel nenachádza medzi zadržanými alebo zrannými.

Pozn.

GSF mali svojich informátorov vo všetkých otvorených nemocniciach a právnikov na policajných staniciach ktorý nepretržitě posielali mená zadržaných a zraněných.

Po tomto poslednom policajnom útoku bol už BB tak oslabený, že sme dospeli k záveru, že by bolo pre nás nebezpečné ostať a tak sme sa vydali smerom k nášmu autu . Problém bol v tom, že večšina učastnikov BB sa do bojov aktívne nezapájala a robila ako sa povie krovie a postupně velké skupinky odpadavaly. Bol to ten istý problém ako v Prahe , keď bojovalo 200-300 ludí a zvyšok posedaval na travičke a pozeral sa.

Asi hodinku sme sa motali mestom a neveděli sme sa dostať na našu stranu. Teda na stranu kdě sme mali auto. Keď v tom si kámoš všimol, že dva z troch policajných vrtulníkov kružia nad tým istým miestom a stúpa otial množstvo dymu. Iděme sa tam mrknúť, aj tak to máme po cestě . Keď sme prišli ku železnici, po pri ktorej viedla mierne do kopca magistrala, tak nam skoro vypadli oči. Cesta dlhá asi 3 km, hlava na hlave asi 80 000 tisic ludi. V spodnej časti tvrdé boje, posobí tu dobre organizovaná a akčná Ya Basta. Len som viděl ako O. zažiarili očka a už sme sa išli pridať. Dohodli sme sa s babami kde si dáme zraz a vydali sme sa v ústrety jednemu z največších a asi aj najlapších stretov.

Ked sme prišli na spodok magistrály akurát sa policajti snažili dav zatlačiť čiže sme dorazili medzi relatívne usporiadaně ustupujucích. No za chvilu sa celý dav pohol opačným smerom a začalo peklo. Každý chytal to co mal po ruke a asi 1000 ludí sa naplno pustilo do policajtov, ktorý tento napor nevydržali a dali sa na ústup, no skvor to bol utek. Kým policajti dav vytlačili asi 50 m hned boli z protiútoku zatlačený asi o 100-150metrov a podarilo sa rozmlátit asi dva antony a jedno vodné dělo. Keď benga viděli, že to ludskými silami nezvladnú, tak sa dostal k slovu obrněný transportér (OT). Tým celá uspešnosť skončila a po asi 2 hodinach sa podarilo celú magistrálu vyčistit.

V neskoršiich poobedných hodinách sme v GSF centre zistili, že o M. nie su žiadné informácie, tak sme dúfali, že nás čaká pri autě, čo sa nakoniec aj vyplnilo. Zvyšok večera sme strávili fajnou večerou, a kúpanim sa v mori. Bohužial sme neunikli bolšánským prejavom a správe o smrti jedného mladého človeka.

Pozn.

Čo sa týka slzného plynu: všimol som si, že bola medzi demonštrantami tendencia hasit slzné náboje vodou z flašiek. Je to dost zbytočné, lebo ten náboj móžetě hodit aj do vody a on bude syct ďalej až kým sa neminie, čiže najlepšie bolo ak niekto mal kožené rukavice a hodil ho spat alebo niekam bokom. Dalšia dobrá vec ktorá sa myslím celkom osvedčila boli pišťalky. V tom rámuse a pohružený do boja si nemusítě všimnúť, že vzduchom lietaju slzné náboje a granáty. Zopár ludí sledovalo iba toto a pískotom upozorňovalo na to, že k nám lietaju všelijaké ufa. Na magistrále, resp. na jednom z bočnych mostov kde to až tak nefungovalo, som videl ako malá raketka vystrelená z antona trafila kus odomňa chlapika rovno do nosa. A myslím, že okrem prerazeného nosa mal aj velké problémy rozchodit to.

V piatok sme presťahovali tábor priamo do takého malinkého prístavu trochu bokom od celkového diania a eště sme netušili, akú šťastnú vec sme urobili.

Po raňajkach sme dievčatá nechali pri aute na pláži nech trochu chytia bronz, a my sme sa vydali do mesta hladať ohniska odporu. Po hodinovom blúdení prázdnym mestom sme sa vrátili na nábrežie, kde sa už na náš údiv promenádovalo asi 150 000 ludí. Stretali sa tu rvózne demonštrácie a všetko sa to zlievalo do jednej velkej masy. Po nejakych minutach sa prišla provokačne ukázať polícia, ktorá za svoje včerajšie excesy zozala velký ohlas nevole a asi po pol hodině pokrikov „assasini“ a „murders“ a „vrahovia“ prostě ako každý veděl, z ničoho nič zaútočila. Sice iba strielanim slzáku, ale aj tým si udržiavala distanc 100-120m a tak nějaký kontaktnější stret neprichádzal do úvahy. Kedže velká část bojov sa odohrávala presne na tom námestí kde sme prvú noc spali, móžetě si domysliet odkial sa bral materiál na barikády. V tom radě kde sme mali auto zhorelo devať aut. L Polícia postupně demonštrantov vytláčala po nabreží a asi po piatich-šiestich hodinách ich úplne vytlačila na okraj centra mesta . Keď sa boje prehnali popri našej felinke cez ten malý prístavik, tak som sa rozhodol, že ostanem strážiť auto a moc neviem ako to vyzeralo dalej. Len z rozpravania usudzujem, že ten obraz sa vóbec nězmenil.

Keď sme sa okolo 17:00 všetci zas štastně stretli pri autě, nastalo v tom teple očakávané kúpanie a pomalý návrat domov.

Pozn:

Možno sa niekto opýta, prečo som nepokračoval s davom, no po predchadzajúcich skúsenostiach s mnohými dementami, pre ktorých bolo jedinou radosťou ničit a zapalovat autá a zvlášť keď išlo o cudzie SPZ, som radšej ostal pri aute. Vačší prúser bol to, keď sa za davom hnala polícia, ktorej bolo jedno jak vyzeráš, kto si, mlátila a zatýkala rad radom. Asi by som im po slovensky tažko vysvetloval, že som sa došiel len kúpať J No nějakou šťastnou náhodou si ma moc nevšímali a tak som to prežil, ako aj ostatní v pohodě. ●

VĚTŠINĚ OPĚT CHYBĚLA STATEČNOST ANEB TRAPAS VE VYSOKÉM MÝTĚ

V sobotu (1. 9. 2001) ráno jsem si přivstal a spolu s několika dalšími „nadšenci" jsem se vypravil vlakem do Vysokého Mýta. Rozhodl jsem se totiž, že se zúčastním v pořadí už nevím kolikáté (mám v tom bordel) Street party. Cestování vůbec (snad kromě stopu), natož vlakem, není zrovna laciná záležitost ,ale naštěstí se nás sešlo dost na hromadnou jízdenku. Navíc pršelo, byla docela zima, a ačkoliv skupina Ulice lidem! není zrovna moje krevní skupina, přeci jen zvítězila solidarita a chuť vypadnout na víkend ven z Prahy.

Cesta příjemně uběhla a nakonec se ani nezdálo, že Mejto je někde skoro až na Slovensku, jak jsem si do té doby myslel. Paralelně s námi se na party ještě po vlastní ose dopravovalo několik lidí. Byl jsem plný optimismu, i když tisícihlavé davy jsem přeci jen nečekal. O to větší bylo mé překvapení, když se naším příjezdem počet účastníků party zdvojnásobil. No, zase tak v šoku jsem z toho nebyl - akce vlastně neměla skoro žádnou propagaci (myslím v Praze), a tak kuriozitou byla pouze jakási oficiální vývěska s dotyčným plakátem na nádraží v Chocni.

Naštěstí se jakýmsi zázrakem nakonec sešlo asi 150 lidí, kteří po krátkém pochodu z náměstí zablokovali na téměř dvě hodiny nedalekou křižovatku a tím prakticky znemožnili provoz na asfaltové průrvě městem, která se jinak nedá skoro ani přejít. I když téměř celou dobu pršelo, s chutí jsem si zahrál volejbal přes síť nataženou mezi dvě dopravní značky napříč silnicí. Po organizační stránce byla party poměrně dobře zajištěna a je veliká škoda, že právě kvůli počasí nebyl schopen provozu sound systém. A zřejmě i díky dešti se více účastníků než jindy docházelo občerstvovat do okolních restauračních zařízení. Některým stačilo vzdálit se jen nepatrně a … bez drog se dá taky žít! XXX Bohužel idyla skončila v momentě, kdy se dostavil starosta a oznámil, že akci „povolil" pouze na náměstí a nikoliv na výpadovce! Jak absurdní, že? Snad každý trošičku inteligentní člověk po přečtení shromažďovacího zákona dojde k závěru, že jakékoliv shromáždění s politickým podtextem se sice (a naštěstí stále) dá z více či méně pochybných důvodů zakázat a rozpustit, ale povolit ho může snad jenom „Bůh". Po zřejmě zbytečných debatách s dotyčným úředníkem, došlo na nemilosrdnou a tvrdou realitu, na „pěst kapitalistické třídy", na zásahovou jednotku Policie ČR. A jestliže jsem do této doby psal trošičku „odlehčeným tónem", bylo to jednoznačně tím, že do této doby se veškeré události vyvíjely víceméně v empirických intencích mého uvažování. To, co stalo následně, mě mírně řečeno docela dost naštvalo a snad poprvé jsem dostal chuť přidat se k robotům v uniformách a jít si zamlátit do demonstrantů. Drtivá většina z nich by si to totiž docela zasloužila. Když pominu čumily, pak skutečně nejsem schopen pochopit co může „proboha" vést demonstranta k tomu, že se obrátí na bezhlavý úprk jakmile v dáli (cca 100 metrů) zahlédne nastupující policejní komando. Lžu! Já to vím. Je to jednoznačně zbabělost, protože o strachu se v takovéto situaci zatím nedá uvažovat ani vzdáleně! Strach mohlo celkem oprávněně pociťovat těch několik jedinců, jenž se pokusilo na vyprázdněné silnici rozvinout transparent, a to i přesto, že se už dozvěděli z policejního tlampače fakt, že je akce ukončena a že jim hrozí zadržení. A i když téměř všem se to nakonec přihodilo, to riziko jim za to stálo!!! Více než strach ale zřejmě pociťovali vztek a zlost na ty ostatní, že je v tom zase nechali!

A dál? No jako obvykle! Pár šrámů, jízda policejním autobusem, předvedení, desítky velmi pracně popsaných papírů i odmítnutí vypovídat, čekání na propuštění zadržených… To má ale větší smysl, když tě fízl sebere alespoň kvůli něčemu smysluplnému a ne jen tak pro nic za nic. Tím ale nepopírám osvědčené **nenech se chytit!!!** Několik lidí se ještě vtipně pokusilo blokovat provoz na výpadovce tím, že ji přecházeli po přechodu sem tam. Semafory tentokrát zasuploval dopravák a byl šlus. Už definitivní. Jo, ještě večer koncert a poměrně solidní reference v médiích. Kdybych na druhý den neshlédl ve stejném městě výstavu (Ať zhyne starý podlý svět!), asi bych celého výletu litoval. Takhle jsem měl sice pocity smíšené, ale nakonec jsem byl i rád, že jsem tam byl. ●

STOP FAŠISMU V NÁCHODĚ - DEJME ŠANCI SVOBODĚ!!!

Je sobota 29. září 2001. Už před 12 hodinou polední, na kterou byl určen oficiální sraz, se před náchodským vlakovým nádražím schází několik desítek lidí. Jsou tu převážně místní (jak by taky ne, když celou demonstraci pořádá a organizuje AFA Náchod) a lidé z Prahy. Jelikož akce byla nahlášená a podle zjištěných informací by pochod kolidoval v centru města s právě se konající svatbou, byl začátek celé demonstrace v zájmu klidného průběhu posunut o půl druhé hodiny.

Možná, že stihlo dorazit ještě několik jednotlivců, kterým bylo zatěžko si přivstat a být na srazu včas, nicméně ani tak se čekající demonstranté nenudili. Popovídat si s nimi totiž přišel pan Rousek - slušný občan a člen zastupitelstva města Náchoda. (Do zastupitelstva byl zvolen za Vlasteneckou republikánskou stranu (VRS), nyní je členem Národně sociálního bloku (NSB) a vydavatelem rasistického plátku Náchodský nečas.) . Ačkoliv o jeho přítomnost, natož o dialog s ním, jistě nikdo nestál, nakonec přeci jen svým příchodem vyprovokoval incident. Jediný, který se toho dne odehrál.

Přesto, že byl argumentačně poražen, nezvolil v tuto chvíli odchod ze scény, ale naopak začal přilévat olej do ohně, když se slovy „jsou to slušní hoši" začal obhajovat své souputníky z neonacistického NSB a o přítomných demonstrantech se začal vyjadřovat opovržlivě. Celkem oprávněně a po zásluze od nich schytal několik dobře mířených rajčatových úderů. Namísto toho, aby se šel umýt, se se svým rajčatovým ksichtem a oblekem exhiboval před kamerami dost dlouho na to, aby se objevil ve večerním zpravodajství. Kousek rajčete, poté co se roztříštil o slušivý oblek pana Rouska, však potřísnil i kalhoty jednomu novináři, který zrovna onomu incidentu přihlížel. Redaktor ČTK rajčatovou skvrnu na svých běloskvoucích kalhotech neunesl a začal nejmenovanému rajčatometači spílat tak hystericky a vulgárně, že se i on nechal vyprovokovat k vulgaritám a celou slovní přestřelku ukončil úderem do novinářova obličeje. Ten - ačkoliv o hlavu větší - se nezmohl na nic jiného než na ochotné udávání a hysterické dovolávání se policejního zásahu. Policisté útočníka zlegitimovali a po ukončení celé akce na druhém konci města dokonce teatrálně zadrželi. Nakonec byl nesmyslně obviněn z výtržnictví. Pan redaktor ČTK Michal Zítko se chtěl nechat odvézt vozem rychlé záchranné služby na ošetření do nemocnice. Spíše by však měl být rád, že si ho tam nakonec nenechali na pozorování na psychiatrickém oddělení. Vzhledem k tomu, že ročně umírá při výkonu svého povolání několik desítek novinářů po celém světě, jeví se jeden vyprovokovaný úder pěstí skutečně jako banalita!

Zpět ale k demonstraci, kvůli které jsme se všichni v Náchodě sešli. Proběhla pokojně, bez policejních a neonacistických provokací. Byla svolána a zaměřena proti sílící aktivitě neonacistů, konkrétně proti snaze NSB dostat se legálně k moci a proti aktivitám čestného předsedy NSB pana Rouska v Náchodě. Celkem beztrestně si tento „bělovlasý stařík" ve zmíněném městě vydává časopis Náchodský nečas, svým obsahem srovnatelný s jinými neonacistickými samizdatovými tiskovinami, jejichž autoři však dnes již bývají kriminalizováni. Jasně to dokazuje, že policii nejde o efektivní potírání zločinné ideologie, jako spíše o efektní zatýkání holohlavých mladíků. Ty samé ideje tedy dostanou prostor, pokud jsou šířeny seriozně vypadajícím starším mužem, zatímco mladí extrémisté, zvláště pak se skinheadskou vizáží, bývají předhazováni lidu jako jediní viníci.

Průvod nakonec asi stovky lidí se za skandování antifašistických hesel, vysvětlování důvodů konání demonstrace do megafonu a rozlepování antifašistických samolepek vydal do centra města. Na náměstí před radnicí se zastavil, aby mohly být přečteny projevy, a hned poté se demonstranté vydali na další zhruba dvoukilometrovou cestu městem, a to převážně romskou čtvrtí, kde se k průvodu za skandování „pojďte s námi" přidalo několik mladých romů. Je jen škoda, že se o celé akci nedozvěděli dříve. Možná by se jich přidalo více už před nádražím. Po oficiálním ukončení demonstrace se většina jejích účastníků vydala organizovaně (za jedním z transparentů) zpátky na nádraží.

Projev AFA Praha:

Chtěl bych Vás přivítat jménem Antifašistické akce Praha na dnešní demonstraci. Nemusím opakovat, proč jsme se zde sešli, všichni to víme. Přišli jsme vyjádřit náš odpor k nárůstu neonacismu, krajní pravice a především hnědému sjednocenému odpadu, který se nazývá Národně sociální blok. Přišli jsme i přesto, že jsme v menšině. Ptáte se, jakou jsme menšinou? Menšinou těch, kteří nejsou lhostejní a zbabělí, menšinou těch, pro které jsou svoboda a vlastní práva něčím, čeho si nadevše ceníme. Také si jako jedni z mála uvědomujeme, že nacismus a krajní pravice nezemřely po druhé světové válce, ale jsou stále naživu. I události v tomto městě jsou toho důkazem.

V tomto městě je velmi aktivní pobočka Národně sociálního bloku, která dokonce vydává vlastní časopis - Náchodský nečas. Tento veřejně přístupný plátek šíří krajní rasismus a antisemitismus a propagují se zde názory a postoje tohoto nacistického bloku. Je načase, aby svobodomyslní lidé tohoto kraje vzali věc do svých rukou a ukázali neonacistům, kam patří. Miroslav Rousek, čestný předseda Národně sociální partaje a jeho kumpáni nejsou vítáni ani v Náchodě, ani v této zemi, kterou se tak rádi ohánějí.

Víme moc dobře, o co jediné jim jde. Stejně jako jejich předchůdci sní o politice vražd a holocaustu, vládě pevné ruky a o plynových komorách. Naposledy se o tom mohl přesvědčit v červenci třicetiletý Róm ze Svitav, kterého na tamní diskotéce ubodal mladý neonacista a častý návštěvník srazů pořádaných NSB. Útlaku a nejistoty si tato země užila už dost. Chceme-li, aby se minulost neopakovala, máme jedinou možnost - organizovat se a všemi prostředky zamezit veřejné činnosti neonacistů a všech jejich organizací. Není možné spoléhat se na policii a soudy. Ultrapravičáci naprosto nerušeně veřejně demonstrují a rasistické útoky jejich sympatizantů procházejí u soudů se směšnými podmínkami. Naproti tomu policisté kriminalizují antifašistické hnutí a jednotlivce, kteří svými činy chrání svobodný prostor společnosti. Ty, kterým lidé tenkrát tleskali, dnes policisté napadají a zavírají do cel. Pro tento stát a jeho kapitalistický systém je extrémistou každý, kdo bojuje za svá práva, nejsou to jen antifašisté, ale i pracující demonstrující proti nevyplácení mezd či požadující jejich vyplacení. Pro nás je však extrémistickým především tento systém zvaný kapitalismus a jeho parlamentní loutky, střídající se každé čtyři roky u koryt.

Sociální demokracie, která si může se zloději s ODS podat ruku, by se měla spíše přejmenovat na anti-sociální, protože přesně takovou politiku předvádí. Jejich populistic-

ké zvyšování sociálních dávek ani v nejmenším nezlepší sociální nerovnost, kterou nám jejich politika přináší. Rostoucí drahota, nedostatek bytů či jejich vysoká cena, zvyšující se nájmy, nezaměstnanost, nízké mzdy a neustálé útoky na pracující, tak přesně to nám přináší tato vláda. Místo aby miliony a miliardy šly na byty či pracovní místa pro mladé, jsou tyto částky vyhozeny na další summit NATO, na vyzbrojení armády a policie či na výstavbu dálnic nebo obchodních center.

Argumenty pro tuto politiku jsou investiční výhody, bezpečí občanů či vojenská ochrana před leckdy virtuálním nepřítelem. My ale říkáme jasné ne této politice pro bohaté. K čemu nám bude silná armáda, když nebudeme mít kde bydlet, k čemu nám budou ultramoderní obchodní centra a supermarkety, když si nebudeme moci předražené zboží koupit. K čemu je nám špičkově vyzbrojená policie a nadnárodní summity, když nebudeme mít práci, kterou uživíme naše rodiny. Naše peníze si vládnoucí ukládají tam, kde pomůžou jen jejich zájmům a policii posilují jen z důvodu naší nespokojenosti, ze strachu před hněvem všech nezaměstnaných, pracujících i studentů. Všech, kteří si uvědomili, že jsou třídou neprivilegovanou a odsunutou na vedlejší kolej.

Naše organizace Antifašistická akce (AFA) je tu právě proto, aby bojovala proti všem, kdo nám berou naše sociální a lidská práva. Neonacismus a především Národně sociální blok je jen vrcholkem tohoto plevele, který chceme odstranit. Mysleme však na to, že plevel musíme vždy vytrhnout i s kořeny, jinak nám vyroste znovu. Proto se musíme organizovat a bojovat za sociální rovnost a spravedlnost, za skutečnou svobodu a samosprávu.

Budeme bojovat za odstranění časopisu Náchodský nečas z tohoto města a proti Národně sociálnímu bloku v tomto kraji. Nedovolíme, aby tento stát nechával neonacistům volnou ruku a tím ohrožoval svobodu naši i celé společnosti! Tuto volnou ruku rychle přesekneme!

Členové NSB a všichni neonacisté a pravičáci vůbec mají již delší dobu noční můru, která jim nedá spát. Tou noční můrou, která jim zkazí veškeré sny o úspěchu, jsme my, Antifašistická Akce! Děkuji.

***Zpráva odjinud:** Jan Kopal, předseda NSB (redakčně zkráceno)*

O náchodském šerifovi, létajících rajčatech a skutečných teroristech

Ten, kdo někdy měl tu možnost přijít do styku s panem Miroslavem Rouskem, čestným předsedou Národně sociálního bloku, dobrým duchem Náchodského nečasu a zastupitelem města Náchod, tak mi potvrdí, že tento elegantní bělovlasý stařík je zosobněná ušlechtilost, srdnatost a charakternost …

… Jak je patrné, tak skuteční teroristé se rekrutují z levicového podhoubí anarchistických bojůvek a přepadových komand. Není divu, že se v poslední době stále častěji jejich terčem stávají členové a funkcionáři NSB. Stalo se tak ve stejný den i na jiném místě - v Rakovníku, kde byli napadeni účastníci vzpomínkové demonstrace připomínající význam svatého Václava coby patrona české země. Dva rakovničtí aktivisté skončili dokonce až na nemocničním lůžku! A odpovědná místa si mnou ruce a nikoho nealarmují do boje. Je to tedy zase na nás - na poctivých nacionalistech a národovcích, aby jsme bili na poplach a stali se svědomím tohoto národa a neohroženými bojovníky, nesoucími ve svých srdcích pochodeň národního uvědomění a odporu. ●

POLICIE VERSUS RASISMUS

Letos v květnu se stalo něco, co vyšlo na světlo teprve o několik měsíců později. Čtveřice policistů při dopravní kontrole brutálně zmlátila Roma v Karlových Varech. Napadený Rom vypověděl, že když stopoval u silnice, naložili ho policisté do služebního vozu a zavezli do blízkého lesa. Tam ho podle výpovědi bili pěstmi, kopali do břicha a vyhrožovali, že ho zastřelí. Při tom mu nadávali do „černejch buzerantů“. „Nezávislý“ vyšetřovatel uvedl, že výpověď zbitého Roma může být nevěrohodná a možná se ještě ukáže, že lže. Je téměř jisté, že kdyby někoho obvinil policista, postup vyšetřovatele by byl zcela opačný. Z minulosti víme, že v případech, kdy se policisté dopustili trestných činů či překročili své pravomoci, se vyšetřování nedostalo daleko a vše se protahovalo tak dlouho, dokud zájem médií a veřejnosti neopadl. Je jisté, že policista policistu nepodrazí, jsou přeci na stejné zločinné lodi.

Samotný případ odstartovali až karlovarští lékaři, kteří Romovi ošetřovali zranění. Ti zjistili, že si je nemohl způsobit sám, jak tvrdili policisté. Karlovarští Romové sami mnoha médiím potvrdili, že se s diskriminací a nadávkami ze strany místních policistů setkávají pravidelně a dle jejich názoru mnozí policisté jsou sympatizanty neonacistů. Ke stejnému závěru došel i průzkum prováděný před čtyřmi lety mezi policisty, který potvrdil, že téměř jedna pětina z nich sympatizuje s krajní pravicí. Nemysleme si, že se situace od té doby změnila k lepšímu.

V řadách policie jsou lidé, kteří inklinují k vládě pevné ruky a tento systém je podporuje v přesvědčení, že jejich pravomoci jsou nekonečné. Policisté mají svůj vlastní svět, ve kterém žijí v přesvědčení, že společnost je zaplavena kriminalitou, drogami a ilegálními uprchlíky, kteří zde nedělají nic jiného, než kradou a vraždí. Teď je pro ně novinkou za vším vidět fousaté arabské teroristy. Rasismus u policie samozřejmě není jen záležitostí naší země či Evropy. V americkém městě Cincinnati byl na jaře zabit černoch , kterého zastřelil bílý policista. Tato vražda dala podnět k etnickým nepokojům v řadě amerických měst.

Rasismus policie je jen odrazem politiky státního systému, který cíleně vychovává statní represivní složky k tomuto stylu jednání. Ta nemá chránit demokracii, jak rádi politici říkají, ale pouze mocenské zájmy vládnoucí elity. Řešení této situace není v uskutečnění požadavků přísnějších psychologických testů pro nastupující policisty a tvrdších zákonech, ale ve vytvoření takové společnosti, ve které pro tyto tendence nebude místo. ●

PO TŘECH LETECH DALŠÍ RASOVÁ VRAŽDA

Od poslední rasově motivované vraždy Róma Milana Lacka z Orlové uběhly už tři roky, když se ve Svitavách 20. července odehrála další otřesná tragédie. Na místní diskotéce ubodal dvaadvacetiletý skinhead třicetiletého Róma Otu Absolona. Zmíněný skinhead J. Pechanec byl ve svitavském kraji vůdčí osobou NS hnutí a šokující je, že byl již soudně trestán a navíc je stále souzen za další útok na skupinu anarchistů. Podle informací médií (Reflex, ČT) se tento neonacista účastnil demonstrací pořádaných NSB.

Krátce před touto zákeřnou vraždou, 13. července v Praze na Újezdě, šestadvacetiletý sympatizant neonacismu pobodal pěstním nožem dvaačtyřicetiletého černocha z Gambie. Napadený naštěstí útok přežil, následky z něj však bude nést doživotně. Policisté u útočníka našli celý arzenál zbraní jako např. kulomet či ruční granáty, mnoho bodných a jiných chladných zbraní (baseballová pálka s nápisem Welcome), stejně jako přesně navážených sto gramů vysoce kvalitní marihuany - skunku - určené k prodeji.

A tak zatímco křivka neonacistického násilí stále vzrůstá, státní systém znovu ukazuje, že neumí a ani nechce potlačovat nárůst ultrapravice u nás. Antifašistům tyto útoky pouze potvrdily jejich argumenty. Vždyť do této doby byla většina rasistických útoků potrestána podmínkou nebo nanejvýše dvěma až třemi roky vězení. Například za útok na bar Modrá Hvězda v Českých Budějovicích, kde probíhala romská zábava, dostalo deset skinů podmínku a šest dalších 1,5 - 2,5 roku vězení. Přitom šlo o zjevně organizovaný pogrom na Rómy. Za útok v červenci 1999 na Róma Tibora Mižicara v jesenickém Tequila baru soud čtyři útočníky zprostil viny. Soud s šesti mladíky z Krnova, kteří házeli zápalné lahve do bytů romských rodin, trvá již pět let a stále nebyl nikdo odsouzen. Toto jsou jen špičky ledovce. Mnohé rasistické útoky nejsou považovány policií za rasově motivované, takže pachatel dostane mírnější trest. Svitavská vražda dokazuje jedno, že kdyby tento neonacista byl při předchozích útocích přísněji potrestán, nemusel přijít o život další člověk.

Většina kroků policie a vlády ukazuje, že státnímu systému jde spíše o populistické kroky a klamání veřejnosti, k čemuž používají nejrůznějších výtek i dezinformací ze shora. Příkladem může být nová zpráva o extrémismu u nás. Podle ní rasových zločinů přibylo o 15%, počet skinheadů se zvýšil o 23% a je jich něco mezi 6150 až 6200. Skutečně nevím, jaké matematické vzorce policisté používají, že počítají neonacisty na kusy. Sčítají snad tyto aktivisty na demonstracích a jejich koncertech a poté to vydělí, odečtou a sečtou? Mají snad podrobnou evidenci každého člověka, který se někde objeví? Proč potom nepotírá organizátory těchto koncertů a členy kapel Juden mord apod....? Samozřejmě, že se jedná o populistická gesta Stanislava Grosse, který chce ukázat veřejnosti, že má vše pevně pod kontrolou. Podle této zprávy má však velký Standa v době rasových vražd a útoků jiný terč, a to antifašisty a anarchisty. Podle policejní zprávy je levicových radikálů 4280 (možná také 4281, pozn. red.) a přibilo jich o 60%. Tato zpráva je samozřejmě delší a média se na ní chytla jako vosa na bonbon. Např. v Lidových novinách vyšel celý seriál článků o nebezpečnosti anarchistů a jim podobných, kde byli demagogicky srovnáváni se stalinisty a byli ukazováni jako organizovaní chuligáni a násilníci. Za zmínku jistě stojí článek Emanuela Mandlera "Boj anarchistů je namířen proti civilizaci", kde se např. píše "Nacismus je za námi, ale rozrůstá se krutý boj anarchistů s globální civilizací. Zde jim nestojí v cestě skini. O to víc záleží na státu a společnosti, aby globální civilizaci ubránili. Vždyť je nejen globální, je to přece především civilizace....... a tento předpoklad je - alespoň vezmeme-li vážně sv. Pavla - nutné dodržovat, proto je nutno podřizovat se, a to nejen z bázně před trestem, nýbrž i pro svědomí." Tento pravičák se ohání ochranou kapitalistických institucí, které mají

na svědomí světový hladomor, bídu, chudobu a miliony životů. Navíc argumentuje i takovými šílenostmi „světců“ o podřizování se z bázně před trestem moci. Ano, všichni si dobře vzpomínáme, jak katoličtí kněží světili zbraně jednotkám SS či na dobře známou neutralitu papeže za 2. sv. války nebo jak katolíci pomáhali kolaborantům a nacistům při poválečném útěku před spravedlností.

Ale zpátky k tématu. Kriminalizace antifašistů je pro stát důležitá, protože ten se bojí jejich správné argumentace proti politice systému, který nemá zájem potlačovat pravičácké útoky a chová se dle nálady veřejnosti jen proto, aby se jeho elita udržela déle u moci. Všichni si jistě vzpomenou na velká slova politiků po vraždě súdanského studenta v Praze před několika lety. Před VŠE se politici předbíhali silnými gesty o boji proti neonacistům. Po vraždě svitavského Róma je ticho po pěšině. Politici byli spokojeni s časem prázdnin a i s tím, že veřejnost nebyla schopna rázné reakce.

Reagovat nedokázali ani Rómové, kteří než aby se začali organizovat proti narůstajícímu rasismu, spoléhají se pouze na své mocí zkažené předáky, kteří si jen stěžují a zároveň ničí veškerou svobodnou vůli Romů bránit se. Týdenní domobrana v Ostravě byla jen nesmyslnou šaškárnou pro zviditelnění Mikuláše Horvátha z ROI, kterému jde spíše o to, si na rómském neštěstí udělat kariéru. Rómové by si měli vzít příklad ze svých slovenských kolegů, kteří po rasových útocích často nespoléhají na policii a jdou do ulic demonstrovat své odhodlání k obraně. Důležitá není ani tak domobrana, která má svůj smysl ve městech, kde narůstá pravicové násilí, ale především svobodná vůle k organizování se proti rasismu a policejnímu násilí, kterému jsou Rómové na Slovensku vystaveni velmi často. Na začátku července byl slovenskými policisty zabit Róm Karol Sendrei. Policisté ho ubili k smrti na policejní stanici. Podezřelí příslušníci jsou nyní stíháni na svobodě a je značně pochybné, zda budou odsouzeni za vraždu či dokonce za vraždu s rasovým podtextem.

Rómové u nás nesmějí jen chodit na pohřby a brečet s portrétem prezidenta Havla v rukou se slovy "že se nedá nic dělat a politikům je to stejně všecko jedno". Rómové se musí probudit z lhostejnosti a naivity a začít se organizovat při potlačování projevů rasismu a neonacismu ve svém kraji, jinak budou vraždy jejich otců, synů či matek pokračovat. Svitavská vražda ukázala také na neschopnost rychlé aktivizace antifašistického hnutí u nás, které nereagovalo na tyto útoky na začátku července ani na rasistické kontroly na letišti v Ruzyni. I přes neustálou práci antifa hnutí je vidět, že rychlá akceschopnost je věcí, na které se musí stále pracovat. I když byl pořádán antifa festival v Jihlavě k uctění památky Oty Absolona, je to absolutně nic proti tomu, co by toto hnutí mělo mít v náplni. Proto v této době, kdy neonacistické hnutí narůstá a sílí i jejich hnědý teror, je povinností nás všech a zvláště všech radikálních antifašistů dát všechny síly do boje a práce v antifašistickém hnutí. Věřím a vidím na vlastní oči, že naše hnutí sílí a proto je nutné, aby se každý přidal k naší práci a našemu boji. ●

Společně proti ultrapravici!
Fašismus ohrožuje naši svobodu!

ZAHRANIČNĚ POLITICKÁ „KONCEPCE“ ČESKÉ KRAJNÍ PRAVICE

Hovoříme-li o zahraničně politické koncepci české krajní pravice nezapomínejme na jedno - pro drtivou většinu příslušníků naší „ultrapravice“ tento termín vůbec nic neznamená. Naprostá většina boneheads v takovýchto termínech vůbec neuvažuje a jejich příklon k neonacismu se mnohem víc definuje na základě jejich subkulturní příslušnosti než politického názoru. Holá hlava, bomber a hajlování je pro ně důležitější než politický program. Na druhou stranu však existuje i poměrně úzká skupina vůdců a ideologů, pro které jsou otázky politického charakteru, jejichž součástí je i problematika zahraničních vztahů, zásadní. Tito lidé si dobře uvědomují význam a nutnost jasně formulovaných politických prohlášení pro svou prezentaci na veřejnost, neboť vědí, že jim mohou přinést úspěch. A zkušenosti z ostatních evropských států ukazují, že toto nebezpečí nelze podceňovat.

Než začneme s definicí zahraničně politické koncepce extrémní pravice v ČR, bude nutné nastínit samotný ideový svět soudobé krajní pravice. Přestože existuje značné množství různých ultrapravicových uskupení, které se v mnoha ohledech odlišují, lze je všechny na základě jejich politického programu zařadit do dvou základních skupin - ultranacionalistické (nebo neofašistické) a neonacistické. (Znovu opakuji - toto ideologické rozdělení se týká jen velmi úzké vrstvy ultrapravicové „elity“, pro řadové příslušníky těchto hnutí nemá žádný praktický význam.) Pro úplnost je třeba říci, že názory obou skupin se v mnoha případech doplňují či překrývají a žádná přesná dělící čára neexistuje. Některé postupy připisované zde jedné skupině se proto mohou klidně objevit u skupiny druhé. Všeobecně ale lze toto rozdělení použít.

Ultranacionalisté vycházejí, jak název napovídá, z pozic ostře vyhraněného nacionalismu a šovinismu. Hlavním krédem je pro ně silný a nezávislý NÁROD. Jejich rétorika je proto výrazně xenofobní a rasistická, ale například antisemitismus, ač přítomný, není výrazněji akcentován. Nepřátelé jsou v první řadě imigranti - poukazuje se zejména na ty ze třetího světa a „nepřizpůsobivá etnika“ usazená delší dobu na území státu, ale etnicky odlišná od majoritní společnosti - u nás Rómové, v Německu Turci, ve Francii Arabové, v Anglii Pákistánci. Tyto skupiny pouhou svou přítomností na území státu - a tedy i národa - zapříčiňují podle ultranacionalistů řadu problémů (nezaměstnanost, zločinnost, kulturní dezintegritu národa) a jsou tedy nežádoucí. Odtud vyplývá volání po přísné imigrační politice, uzavření hranic a podobně. Další nepřátelé ultranacionalistů jsou jednak politické skupiny (komunisté, anarchisté, liberálové, humanisté) rozkládající svým působením přirozenou sociální soudržnost národa a jednak nadnárodní společnosti ať už ekonomického nebo politického (OSN, NATO, EU) charakteru. Jejich vina spočívá podle ultranacionalistů v tom, že, jedni ekonomickými a druzí politickými prostředky, omezují suverenitu národa. Konečně posledního nepřítele představují skupiny „odpovědné“ za morální úpadek národa. Zde se v souvislosti s ultrapravicí obvykle hovoří pouze o problematice homosexuality, prostituce a pornografie, ale zapomíná se na to, že hlavním šiřitelem těchto, podle ultranacionalistů „zvráceností“, má být hlavně televizní a filmový průmysl, a to zejména ten americký. Pláč nad morální zkažeností vtloukanou do hlav českých teenagerů filmy americké provenience je obvyklou součástí všech ultrapravicových tiskovin. Spojené státy tak v poslední instanci představují jakousi esenci toho co ultranacionalisté (ale stejně tak i neonacisté) nenávidí. A jako ve všech ideologiích, které mají za svůj základní kámen nenávist, potřebují i pravicoví extrémisté konkrétního viníka, na kterého by mohli ukázat. A jeho roli sehrávají USA na výbornou.

Názory, označované jako ultranacionalistické, vystopujeme v evropském prostředí obvykle u těch skupin z krajní pravice, které mají snahu etablovat se na politické scéně a vystupovat na veřejnosti co možná nejpřijatelněji. Jejich nositelé vytvářejí oficiální politické strany se kterými usilují o přízeň voličů, distancují se od svých militantnějších kolegů na ulicích (ale ve skrytu s nimi spolupracují) a obvykle rezignují na jakoukoli spojitost s hnutím skinheads. Přestože značná část, někdy možná i většina jejích členů, včetně vůdců, z této subkultury vzešla. Typickým příkladem takové skupiny je Front National Jeana Marie Le-Pena ve Francii.

Ultranacionalistické strany obvykle vznikají na konkrétním území, jsou ochotné do jisté míry spolupracovat s obdobnými stranami v zahraničí (a velmi rádi o svých mezinárodních kontaktech hovoří - dodává jim to totiž zdání „normální“ a úspěšné politické strany) , ale nemají skutečný zájem na vytváření nějaké pevné mezinárodní struktury. Lze říci, že ultranacionalisté představují umírněnou variantu neonacistů, avšak tato umírněnost je ve skutečnosti způsobena pouze jejich snahou o politickou přijatelnost.

Druhou část extrémní pravice představují **neonacisté**. Ti nekladou hlavní důraz na národ, ale na rasu. Zatímco ultranacionalisté mohou mít teoreticky potíže s navazováním kontaktů se svými kolegy z cizích zemí právě kvůli svému vypjatému nacionalismu (například český nacionalista bude jen těžko hledat společnou řeč s německým nacionalistou, který pokládá příhraniční oblast Sudet za tradiční německé území), tak neonacisté takové potíže nemají. Pro nositele pan-árijských myšlenek je důležitá pouze správná krev a barva kůže a na zemi původu nezáleží. Ideologicky navazují neonacisté na rasovou koncepci Hitlerova Německa a odlišují se tak, i když spíše jen nominálně, od ultranacionalistů navazujících obvykle na lokální hlasatele národní nesnášenlivosti.

Na rozdíl od ultranacionalistů, tvoří neonacisté obvykle mezinárodní sítě organizací (Hammerskins, Blood and Honour), které jsou neoficiální a sdružují především rasistické militanty z hnutí skinheads. Své názory šíří zejména pomocí svých časopisů (zinů) a hudebních skupin a širší veřejnost tak nemá mnoho příležitostí se s nimi dostat do styku.

Možná že je to škoda, protože nesourodost a absurdnost hlásaných myšlenek je natolik zjevná, že jejich všeobecná znalost by deklasovala nositele těchto politických slátanin mnohem spolehlivěji než jakákoli sebelépe zacílená kampaň. Ale na druhou stranu - možná že přeceňuji schopnost kritického a racionálního myšlení našich spoluobčanů.

Úhlavním nepřítelem neonacistů nejsou imigranti ani komunisté, ale Židé. Ti představují nejhoršího možného nepřítele a proto je nutné proti nim bojovat všemi dostupnými prostředky. Každý nepřítel Židů je pak neonacisty logicky chápán jako spojenec. A momentálně jsou úhlavním nepřítelem Izraele islámští fundamentalisté. Proto může být Usáma Bin Ladín neonacisty oslavován. Ostatně velkým Hitlerovým obdivovatelem a spolupracovníkem byl už Mohamed Amin al-Husseini, od roku 1921 Velký Muftí Jeruzalémský.

Pro neonacisty je současná zahraničně politická situace jasná: Židé ovládají OSN a mají hlavní vliv v USA, které zase ovládají NATO, a s jejich pomocí se snaží ustavit ve světě tzv. „Nový Světový Řád“, tedy takové zřízení, ve kterém budou celému světu vládnout Židé. Veškeré aktivity OSN, USA a NATO jsou tedy ve skutečnosti řízeny Mossadem (izraelskou tajnou službou) a to vždy jednoznačně v neprospěch árijskému obyvatelstvu. To totiž představuje pro Židy největší nebezpečí, protože zhledem ke svému rasovému původu stojí intelektuálně, morálně i kulturně na mnohem vyšší úrovni, díky čemuž je jako jediné schopno učinit světovládným židovským choutkám přítrž a je tak přirozeným a věčným nepřítelem židovstva. Samotný vrchol árijské rasy pak pochopitelně představují neonacisté a boneheads. Vzhledem k tomu, že je tento konflikt mezi Árijci a Židy podmíněn neměnným a přirozeným rasovým zákonem, jsou pro neonacisty celé dějiny dějinami rasového boje. Jediným východiskem je pak jedině „RAHOWA“ nebo „Bílá Revoluce“. Vzhledem k tomu, že hlavním terčem „Svaté rasové války“ jsou právě židé, je každý útok na ně, nebo na jejich přisluhovače chápán neonacisty jednoznačně pozitivně, čímž se dostáváme zpět k otázce podpory Usámy Bin Ladína. Vzhledem k tomu, že USA jsou řízeny Mossadem, jakýkoliv útok na ně je pochopitelně ranou Izraeli. A proto může být saudsko-arabský muslim a „bojovník svaté války proti západu“ vzorem pro děti „bojovníka za budoucnost bílých dětí“ pana Kopala.

Ostatně, abychom panu Kopalovi nekřivdili, i v samotné Americe spolupracuje Tom Metzger z White Aryan Resistance s Luisem Farakhanem, černošským rasistou a muslimským radikálem , protože jejich společný nepřítel jsou Židé. A obdobně v sousedním Německu kooperovali (a možná ještě kooperují) „Šedí vlci“, turecká ultrapravicová skupinka, s místními neonacisty v boji proti prokomunistické PKK. Jak je vidět, dá se „neúprosný, věčný a přirozený rasový zákon“ vysvětlovat různě. Jestli má ale někdo pocit, že kvůli Usámovi přestanou boneheads napadat na ulicích Araby, pak se pochopitelně mýlí.

Obecně lze shrnout trendy v zahraničně politických názorech české krajní pravice následovně: odpor vůči naší angažovanosti v mezinárodních strukturách - hlavně EU a NATO (důvodem jsou zejména obavy z předpokládané ztráty suverenity, z finančních nákladů spojených s naším vstupem, z angažovanosti ve vojenských konfliktech, které s námi nemají nic společného), a z něho vyplývající snaha o ekonomickou soběstačnost a neutralitu, odpor vůči politice USA a Izraele (z důvodů výše zmíněných) a našim kontaktům s těmito zeměmi, odpor vůči jakýmkoliv institucím se zmíněnými organizacemi a zeměmi spojeným, ať už skutečně nebo jen v očích ultrapravičáků (typickým příkladem je demonstrace neonacistů z české pobočky Blood and Honour proti vysílání Rádia Svobodná Evropa z našeho území do zemí Středního východu).

Je nutné doplnit, že většina těchto tvrzení je formulována v prostředí české ultrapravice jen velmi vágně a často mohou různé skupiny uvnitř extrémní pravice formulovat postoje odlišné, nebo dokonce opačné. Fašizující ideologie je sama o sobě natolik nekonzistentní, že ani zahraničně politické názory nemohou být jiné. ●

ULTRAPRAVICOVÝ VĚTŘÍK VANE I OD JINUD

Národně sociální blok není jediná strana, jejíchž ultrapravicových politických tendencí bychom se měli obávat. Navíc díky neschopnosti oslovit veřejnost je její nebezpečnost v současné době o něco menší, narozdíl od pravicových stran, o kterých chci mluvit. Těmi jsou Občanská demokratická strana (ODS) a Česká strana národně sociální (ČSNS).

U konzervativní pravicové strany ODS si jejích ultrapravicových výstřelků a politiky mohl všimnout každý, kdo má otevřené oči a sleduje tuto bývalou vládní stranu delší dobu. Klausovo pohrdání veřejností a odbory či volání po zákazu komunistické strany a kriminalizaci levice z doby jejich vlády všichni znají. Dobré je připomenout výroky politiků ODS po zasedání MMF, kdy se někteří z nich nechali slyšet, že by do protestujících měli policisté střílet či minimálně nakoupit gumové projektily. Z úst zastupitelů ODS bylo také slyšet volání po zákroku armády a tanků v ulicích. Dobře známá je i kauza výstavby zdi v Matiční ulici, kdy zastupitelé a starosta za ODS v Ústi nad Labem dali souhlas ke stavbě této zdi segregující Rómy a sociálně slabé obyvatele od „slušných" občanů, aniž by se dívali na příčiny chudoby a problémů postihujících místní romskou komunitu. Místo toho předtím nastěhovali nejchudší Rómy z celého Ústí nad Labem do dvou domů v Matiční ulici.

Při nevpouštění Rómů do Anglie na letišti Ruzyně jsme mohli od této strany slyšet, že svou situací jsou si vinni především sami Rómové a že svým počínáním dělají ostudu celé ČR. Taktéž kontroly britských úředníků kritizovali jen z hlediska naší národní suverenity, nikoli jako porušování lidských práv.

Z jejich programu se může každý dočíst o boji za národní zájmy, skepticismu k EU a o dalších bodech, kterými takřka převzali krajně pravicovou štafetu xenofobie a předsudků po Sládkových republikánech.

ODS je stranou krajně konzervativní a krajně pravicovou a s jako takovou by se s ní mělo jednat. Po Sládkových republikánech je to další jasně extrémně pravicová strana, založená na tvrdém vůdcovském principu svého dlouholetého představitele Václava Klause.

Naopak ČSNS je stranou, která se již po dlouhou dobu v politice neukázala a ani se nedokázala prosadit. Obrací se především na malé a střední živnostníky, což má společné s typicky fašistickými stranami z období I. republiky. Společného toho má však mnohem víc, o čemž nás přesvědčilo vystoupení předsedy strany Jana Šuly v nedělní Partii na TV Prima na konci července. Jan Šula zcela v intencích své nacionálně sociální partaje chrlil z úst věty o údajném sociálním parazitismu části českých občanů či o příliš benevolentní imigrační praxi v ČR. Dozvěděli jsme se také, že by nejraději zavedl víza snad pro všechny země z východu. S ODS má podobný postoj k EU, musíme hledět především na národní zájmy. Šokující bylo, že by naordinoval zdvojnásobení platů policistů a zdvojnásobil by taktéž jejich počet. Když jsme se poté dozvěděli, že jeho partaj už nějakou dobu jedná na lokální úrovni s Haiderovými fašisty z rakouské strany Svobodných, bylo jasné, že krajně pravicovému a xenofobnímu větříku se dveře v sekretariátu nacionálně sociální strany J. Šuly příliš nezavírají. Přibouchnout dveře celé ČSNS bychom ale měli my sami, a to hodně hlasitě. ●

NEJSEM RASISTA, ALE...

Po Čechách v současnosti koluje podivné rčení. Kdykoliv začne rozhovor o Češích a o Romech, mnoho lidí v České republice, jak se zdá, často používá obratu "Nejsem rasista, ale..." a pak mluví dál a často docela rasisticky. Často užívají tito lidé pojem "rasista" v těchto případech ve významu "šiřitel nenávisti". Je také jasné, že jen velmi málo lidí překypuje nenávistí. Lidé zcela zjevně nechtějí, abych si o nich někdo myslel, že jsou nenávistní, a to, že mluví s cizincem, jen zvyšuje jejich citlivost vůči této otázce. Jsou v defenzívě. Často slyším, "Je absurdní tvrdit, že všichni Češi jsou rasisté." Samozřejmě, že je to absurdní, a jak se pravidelně snažím vysvětlovat, takový výrok by sám byl rasistický. Je daleko plodnější analyzovat slova a výroky a neposuzovat lidi, kteří ty výroky pronášejí. Neříkejme, že člověk je či není rasistický, říkejme, zda ten či onen výrok je či není rasistický. Uvádím několik rasistických výroků, které často následují po větě, "Nejsem rasista, ale..."

1. "Nejsem rasista, ale ti cikáni prostě mají jinou mentalitu, než máme my." Tento výrok je rasistický, protože tvrdí, že mentalita určité osoby je založena na jejím etnickém původu. Filozofie typu "ten člověk se narodil jako Rom, a proto se chová určitým způsobem" je rasistický nesmysl.

2. "Nejsem rasista, ale cikáni jsou odlišní. Jsou přirozeně daleko hudebněji nadanější než jsme my." To je rasistický výrok, protože tvrdí, že hudební nadání spočívá v rasovém nebo etnickém základě lidské bytosti. Pokud vím, zatím nebyl objeven žádný hudební gen a jeho objevení je velmi nepravděpodobné, vzhledem k tomu, co Darwin a ostatní definovali jako zákonitosti přirozeného výběru. (Vysvětlím to na okamžik trochu odborněji: Určitá genetická tendence existuje v určité populaci jen proto, protože v té populaci existoval a existuje silný tlak, aby ta genetická tendence žila. Hudebně nadaní jedinci by museli být v rámci této určité populace geneticky úspěšnější, aby docházelo k výběru lidí s hudebním genem a k rozšíření hudebního genu v rámci té populace. Jinými slovy, hudebně nadaní lidé přece nemají o nic více dětí než hudebně nenadaní lidé.)

3. "Nejsem rasista. Opravdu obdivuji přirozený hudební talent amerických černochů." Viz. bod 2. Nikdo nemá hudební talent jen proto, že je černoch. Všechny tyto výroky jsou rasistické, protože jsou rasově či etnicky deterministické. Jsou předsudečná tvrzení, že jednotliví člen skupiny X má určité mentální a společenské vlastnosti prostě jen proto, že je členem té rasové skupiny. Přesvědčení, ze kterého pramení takovéto výroky, se nazývá rasismus. Výrok "Nejsem rasista, ale..." ukazuje, že mnoho Čechů je v defenzívě a mají obavy, že "všichni lidé na Západě" považují "všechny Čechy" za rasisty. Toto přirozeně není pravda, ale ve velmi reálném smyslu nyní tito Češi na sobě pociťují bolest rasových předsudků: cítí na sobě, jaké to je, když vás druzí lidé posuzují prostě jen na základě vašeho etnického zázemí.

Je zajímavé, že tito Češi se hájí výrokem "Nejsem rasista" úplně stejně, jako se někteří Romové hájí výroky "Já nekradu a platím činži". V obou případech se mluvčí snaží rozbít stereotyp, který byl vybudován kolem skupiny, za jejíhož člena se považuje.

Je pozitivní, že výrok "Nejsem rasista, ale..." začíná být užíván v České republice stále častěji. Rostoucí popularita tohoto výroku ukazuje alespoň, že lidé považují rasisty za nevítané hosty. Teď ještě je zapotřebí lidem vysvětlit, co to ten rasismus ve skutečnosti je.

Andrew Stroehlein

MINISTERSTVO VNITRA

v čele se svým vůdcem S. Grossem již od jmenování tohoto ministra, kterému by slušel knírek a patka, buduje policejní stát se souhlasem veřejnosti zmasírované propagandou.

Začalo to kriminalizací malých pěstitelů konopí, kdy na rozdíl od výrobců nikotinových cigaret, na jejichž následky zemřely tisíce lidí, byli mladí lidé jen kvůli pár vypěstovaným kytkám marihuany absurdně obžalováni, jakoby šlo o dealery tvrdých drog.

Další obětí represí se stali sprejeři , tedy mladí lidé malující tzv. grafitti na zdi a vagóny metra. Zatím co do této doby jim hrozil přestupek, od nynějška to bude absurdní až osmileté vězení jen za to, že někdo něco nakreslí na zeď šedivého paneláku. Snad to nejhorší , co MV předložilo ke schválení, byl návrh zákona o shromažďování. Chystanou novelu nelze nazvat jinak než zákon proti shromažďování. Tato novela navrhuje, aby za každou nepovolenou nebo nenahlášenou akci hrozil účastníkům peněžitý trest do výše několika tisíc korun nebo dokonce rok vězení. Za porušení sebemenšího ustanovení zákona se navrhuje udělovat pořadateli sankce v řádu až několika desítek tisíc korun. Svolavatel veřejných akcí de fakto osobně ručí za škody vzniklé během akce. Novela také počítá se zákazem jakéhokoliv maskování. I když zatím novela schválena nebyla, je nám stále připomínkou toho, že pojem totalita rozhodně není věcí minulosti.

Věc, která ale ministru Grossovi prošla, je schválení nasazení odposlechů a „agentů provokatérů" na tzv. extrémisty, tedy podle měřítek našich „sociálních" demokratů i na antifašisty a osoby činné v anarchistickém hnutí. Policie má nyní možnost nasadit své špicly a odposlechy takřka na kohokoli, koho tímto „magickým" slůvkem označí. Je ale nutné říct, že to ostatně není nic nového pod sluncem, odposlechy jsou používány policií již dlouhou dobu a teď jsou tyto praktiky navíc oficiálně posvěceny vládou. Není se čemu divit, rada ministrů EU nedávno schválila dokument, ve kterém požaduje pro policii a výzvědné služby členských států pravomoci, za které by se nestyděli ani diktátorské režimy. Všechny telefonáty, e-maily a přístupy na webové stránky mají být archivovány a dány státním složkám k dispozici po dobu sedmi let. Jak je vidět, naše Ministerstvo vnitra a ministři EU skutečně dobře vědí, co potřebují studenti a pracující. Nikoli práci, byty, bezplatnou zdravotní péči a funkční školství, ale především více policajtů, více vodních děl, odposlechových systémů a lepší výzbroj pro zásahové jednotky. Je jen na nás, jaký dáme státu a vládám prostor k dalšímu upevňování moci. Jestliže nebudeme bojovat za svá práva a budeme vyčkávat, možná takovou možnost mít už nikdy nebudeme. **Nečekejme, organizujme se!!!** ●

DISKRIMINACE SEXUÁLNÍCH MENŠIN POKRAČUJE

Politici nechtějí uzákonit registrované partnerství osob stejného pohlaví, katoličtí kněží sbírají podpisy proti jeho uzákonění a neonacisté stále více útočí na homosexuály a gay kluby. Tak dnes vypadá situace homosexuálních menšin u nás.

Poslanecká sněmovna a senát si zákon o registrovaném partnerství homosexuálů a lesbiček hází jako horký brambor tam a zpátky, jako by šlo o něco, co nějakým způsobem ohrožuje společnost.

Naopak, právě chování parlamentu, především ODS či KDU-ČSL, podporuje diskriminační nálady ve společnosti a zdá se být docela paradoxním faktem, že policie chytí neonacisty v Liberci při útoku na gay klub a obviní je, zatímco např. poslance Tollnera z KDU-ČSL díky jeho poslanecké imunitě jaksi vynechá. Poslanec Tollner v parlamentu prohlásil při jednání o registraci partnerství, že homosexualita je zvrácenost a jde o nemocné lidi, navíc je přirovnal k pedofilům atd..... Poslanec Ivan Langer z ODS řekl, že je za potřebí zachovat tradiční rodinu a homosexuálové by tohoto práva zneužívali. Stejné argumenty mají i katoličtí kněží s tím, že homosexuální páry by narušovaly morální a psychologický vývoj dětí. Ti až do září 2001 sbírali podpisy v kostelech celé České republiky proti registraci párů stejného pohlaví a nasbírali jich již 63 000.

Spolky homosexuálů místo protestů a obraně proti diskriminaci mluví ústy svého předsedy o údajné toleranci v zemích EU a o tom, že vše nakonec dobře dopadne. Jejich lhostejnost a naivita se jim může stát osudnou a let, kdy budou pro svou orientaci diskriminováni, může být ještě mnoho a mnoho. ●

SITUACE NA SLOVENSKU JE STEJNÁ

Lidem se stejnou sexuální orientací na Slovensku také růže nekvetou. Nejenže jsou stejně jako u nás terčem ultrapravicového násilí, ale boj proti nim vedou i politici a zdaleka nejde jen o krajně pravicovou Slovenskou národní stranu (SNS).

Když v srpnu minulého roku probíhala diskuse o možné registraci svazků partnerů stejného pohlaví, prohlásil křesťanský demokrat Jan Čarnogurský, že dokud on bude ministrem spravedlnosti, tak takové svazky na Slovensku nebudou. Jeho kolega ministr zdravotnictví Alojz Rákús prohlásil, že homosexualita je porucha osobnosti a dá se léčit, úspěšnost je prý 52%. V našem českém parlamentu byly takovéto absurdní a homofobní výroky také velmi časté. Když se ve slovenském parlamentu nedávno hlasovalo o zákonu zakazujícím diskriminaci na základě sexuální orientace, zákon neprošel a sjednotil SNS i s křesťanskými demokraty. Iniciativa Inakosť (Odlišnost) ve svém prohlášení tvrdí, že nový zákoník práce, zákon o vojenské službě a zákon o státní službě mají diskriminační charakter. Samotný prezident Schuster všechny tyto diskriminující zákony podepsal. Zákon o registraci také do této doby neprošel, stejně jako u nás, narozdíl od nás jsou však slovenští homosexuálové diskriminováni v podstatě všude a zároveň slovenští gayové ve svém prohlášení uvedli, že uvažují o hromedné emigraci. ●

MLÁDEŽ PROTI NENÁVISTI, 8. VÝROČNÍ KONFERENCE ANTIRASISTICKÉ AKCE

Montreal, Quebec, Kanada
19. - 21. říjen 2001

Od pátku 19. října bude Montreal hostit 8. výroční konferenci sítě Antirasistické akce (ARA), kde se shromáždí přes 250 mladých z USA, Kanady i Evropy. Cílem setkání je posílit práci ARA při sledování, odporu a konfrontaci organizovaných rasistů, debaty o současném stavu hnutí, každodenních problémech a zkušenostech s rasismem, sexismem, homofobií a dalšími formami bigotní nenávisti, jak se s nimi setkávají sami mladí a jak s nimi bojují. Bude to největší antirasistická konference mládeže konaná v Severní Americe a poskytne jedinečnou příležitost mladým z různých společenství sejít se a promluvit si o náboženských předsudcích a diskriminaci, o tom jak ovlivňují jejich životy a o účinných způsobech, jak čelit nenávisti. O každé součásti konference, od témat workshopů přes strukturu rozhodování pléna až po zábavu a jídlo, si budou rozhodovat pouze sami její účastníci.

Hlavní řečník: Pierre George

Pierre George je indiánský aktivista a jeden z obránců teritoria Aazhoodena (jinak Stoney Point, Ontario), kteří se neozbrojeni postavili ontarijské zásahové jednotce v noci 5. září 2000. Jeho bratr Dudley byl toho večera zabit seržantem Kennethem Deanem. Od té doby se Pierre neúnavně snaží popohnat k odpovědnosti ty, kdož jsou odpovědni za smrt jeho bratra a pokračovat v obraně Aazhoodeny.

Co je síť Antirasistická akce (ARA)?

V roce 1987 zformovala v Minneapolis skupina mladých lidí řešící problémy s rasismem první kapitolu vzniku ARA. Začali s militantní a velmi účinnou kampaní přímých akcí proti hlasatelům nadřazenosti bílých a jejich aktivitám v Twin Cities. Jejich způsob akcí se brzy ujal i v jiných městech, kde podobně smýšlející mládež zformovala další oddíly ARA. V roce 1994 zformovala síť protirasistických organizací, mj. i několik oddílů ARA, Středozápadní antifašistickou síť (MAFNET) na konferenci v Columbusu, Ohio. Následující rok MAFNET změnil jméno a připojil se ke strukturám ARA sítě. O šest let později se oddíly ARA usídlily ve více než 200 lokalitách v USA, Kanadě a Jižní Americe. Členské skupiny ARA jsou plně autonomní a sami rozhodují, jaké aktivity budou vyvíjet. Všechny ARA skupiny podepsaly ARA Body jednoty, které zní:

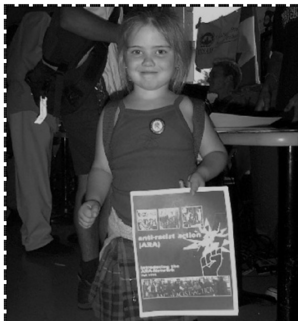
1) **JDEME TAM, KAM JDOU ONI**: Kdekoliv se fašisté organizují nebo jsou veřejně aktivní, tam jsme také. Nebudeme je ignorovat nebo stát mimo. Nikdy nenechejte náckу ovládnout ulice!

2) **NESPOLÉHÁME SE NA POLICAJTY NEBO SOUDCE, ABY NAŠI PRÁCI UDĚLALI ZA NÁS**: To neznamená, že bychom nikdy nešli k soudu. Ale musíme se spoléhat hlavně sami na sebe, že dokážeme ochránit sami sebe a zastavit fašisty.

3) **NEZIŠTNÁ OBRANA VŠECH ANTIFAŠISTŮ**: tzn. žádné sektářství. V ARA je mnoho odlišných organizací a jedinců. Nesouhlasíme vždycky se vším a máme právo se lišit. Ale v tomto hnutí je útok na jednoho z nás útokem na nás všechny. Stojíme jeden za druhým.

4) **PODPORUJEME PRÁVO NA POTRAT A REPRODUKČNÍ SVOBODU**. ARA hodlá tvrdě pracovat na vybudování širokého a silného hnutí proti rasismu, sexismu, antisemitismu, homofobii, diskriminaci postižených, nejstarších i nejmladších a nejvíc utiskovaných lidí. CHCEME VYHRÁT!

Od svého vzniku se v ARA angažují většinou lidé od 15 do 25 let. ARA je unikátem mezi protirasistickými organizacemi právě proto, že je zorganizována, založena a řízena právě lidmi v této věkové kategorii.

Pro více informací o Antirasistické akci (ARA) se koukněte na: www.antiracistaction.ca ●

EU TOP MEETING GÖTEBORG 14. - 16. 6. 2001

Už měsíce před střetnutím Evropské unie ve švédském Göteborgu svolávalo protestující velké sdružení jménem Akce Göteborg 2001, pod jejímž jménem byla sdružena řada různých organizací včetně švédské Antifašistické akce a dalších antifa skupin ze Skandinávie a zbytku Evropy. Švédská vláda se v masmédiích snažila tvářit kooperativně a nabízela protestujícím dvě školy k přespávání, taktéž vyzývala k dialogu s odpůrci EU. Ovšem již týden před samotným zahájením zasedání ukázala také svou skutečnou, represivní tvář. Akční týden, který pořádali švédští soudruzi z AFA, nezačal plánovanými demonstracemi, ale prohledáváním bytů, ve kterých bydleli odpůrci EU. Ve čtvrtek byla dokonce vyklizena jedna školní budova, kde přespávala skandinávská obdoba italské Ya Basta a kde se lidé připravovali na pateční blokády. Ze čtyř set lidí se podařilo uniknout zatčení jen stovce. Zbytek lidí byl obviněn z přípravy militantních akcí a cizinci byli ještě ten samý večer vyhoštěni ze Švédska. Protesty a blokády začaly v pátek, ale díky tomu, že v předchozích dnech byla zatčena většina pořadatelů (z göteborské AFA zbyli v pátek dva členi, zbylých několik desítek bylo uvězněno), skončily většinou chaosem. Na střet v pátek, odkud měly demonstrace začínat, přišly dvě tisícovky lidí, převážně cizinců. Za nějaký čas se demonstrace zformovala, vpředu šly komunistické skupiny, za nimi militantní blok a další neautoritářské organizace. Po dvou stech metrech byla cesta přehrazena policejním kordonem. Demonstranti byli vytlačováni s pomocí koní a za použití železných obušků. Komunistický blok nápor nezvládl, situaci ovšem pod svou kontrolu převzali radikálové z militantního bloku. Lidé se začali bránit a za chvíli se střety s policií přesunuly na jednu z nejluxusnějších ulic plnou drahých obchodů a bank. Zde byly postaveny barikády a policie ztratila nad celou situací kontrolu. Během hodiny nezůstala žádná z bank a luxusních obchodů vcelku. Večer proběhla ještě jedna demonstrace pod jménem „Ne EU!“, kterou pořádala Komunistická strana Švédska a jíž se zúčastnilo na 10 000 osob. Celá akce proběhl v klidu, protože policie se soustředila na paralizaci druhé akce pořádané ve stejný čas skupinou Raclaim the Streets. Tuto akci brutálně napadla, začala zde střílet, tři demonstranté byli zraněni, jeden vážně. Hned ten samý večer se média snažila rozhlásit, že policie jednala v nutné sebeobraně, avšak záběry celé akce dokazovaly, že policie střílela do demonstrantů bezdůvodně. Už během pátku bylo zatčeno kolem sedmi set lidí. Ale i přesto se v sobotu ráno sešlo ke konečné demonstraci asi 2 500 lidí. ●

NEONACISTÉ V BELGICKÉ VLÁDĚ

Brusel, město, které je hlavním sídlem Evropské unie, té Evropské unie, která si spálila prsty s „Haidrovskými sankcemi“ vůči Rakousku, musí nyní čelit vlastní "ultrapravicové aféře", tentokrát v samotné Belgii.

V pozadí této aféry stojí Sint - Maartenfonds (SMF), organizace sdružující belgické veterány východní fronty, bývalé nacisty a kolaboranty. To, že s ní sympatizuje ministr vnitřních věcí vlámské vlády Johan Sauwens, by asi zůstalo utajeno, nebýt toho, že ministra z plna hrdla zpívajícího „Unsere ehre heisst treue“ (věrnost je naší ctí), motto nacistických SS, při jeho počínání bedlivě sledoval inkognito přítomný novinář. To se stalo v květnu. To, že ministr Sauwens byl poté donucen odstoupit, přitom není vůbec podstatné. Ukázalo se totiž, že ministr Sauwens nebyl na shromáždění sám. Se stejnou horlivostí a chutí si tam zazpíval i místopředseda federální sněmovny a sympatiemi k nacismu a SMF se netajil ani ministr zemědělství Jaak Cabriels. "Mezi našimi příznivci jsou členové všech vlámských parlamentních stran s výjimkou zelených", nechali se slyšet představitelé Sint-Maartensfondu, na jehož shromáždění byly mimo jiné k vidění i jedinci v uniformách zakázaného vlámského militantního řádu (VMO) a ultranacionalisté z Vlámského bloku. Belgický premiér řekl poté o své vládě, že„páteř naší vlády tvoří nacisté“. Ministr spravedlnosti tehdy svolil, aby ultrapravicový Vlámský blok sledovala státní bezpečnost. Strana Vlámský blok se svým proticizineckým programem a požadavkem vlámské samostatnosti v loňských komunálních volbách "převálcoval" města jako Antverpy a Mechelen. K samostatné moci se nedostali jen díky tomu, že ostatní parlamentní strany s Blokem odmítli jakoukoliv spolupráci a vyhlásili spojenectví. Je zvláštní, že někteří členové těchto stran, kteří vytvořili poté vládu, byli aktivní nacisté.

Dodnes má Belgie problémy se svou nacistickou a kolaborantskou minulostí. Za druhé světové války vznikly vlámské legie a vlámské jednotky SS a tisíce Vlámů odešli na popud katolických kněží bojovat za Německo na východní frontu. Příslušníci vlámských jednotek SS byli tak známí svou krutostí a barbarstvím, že je někdy údajně museli mírnit i jejich němečtí soukmenovci. Právě bývalí vojáci, členové belgických jednotek SS tvoří páteř Sint-Maartensfondu (SMF). Největší podporu má především na východě Belgie, kde je silná strana Lidová unie (Volks unie), jejíž je ministr Johan Sauwens členem. Právě od této pravicové strany dostávala SMF velkou finanční podporu, která vyšla najevo až nyní. I když provinilí ministři odešli, velké změny nepřišly a vše rychle utichlo. Nikdo z vlády ani premiér neměl zájem pídit se více po tom, co jsou zač členové parlamentu a stran. Všem záleželo především na jediném - aby tato aféra neohrozila předsednictví a pověst Belgie v EU. ●

SLUŠNÍ OBČANÉ V ROLI SOUDCE LYNČE

Pravděpodobně si myslíte, že vražda je něco, za co byste se měli stydět. Tak to jste ale nebyli součástí davu, který se shromáždil po lynčování černocha Thomase Brookse ve Fayette, v Tennessee roku 1915. Stovky fotoaparátů fotily celé ráno onu scénu, napsal později očitý svědek, lidé v automobilech a bryčkách přijížděli z celého okolí, aby se podívali na oběšence. Lynčování je formou teroru, ve kterém se vražda snoubí s poselstvím. S poselstvím o nadvládě bílé rasy. Na konci 19. století a začátku 20. století se lynčování stalo takřka masovým šílenstvím. Lynč provázel americkou historii od jejích počátků, na západě a středozápadě se terčem lynčů kromě černochů stávali Asiaté, Mexičani, indiáni a občas i běloši. Ale byly to jižanské státy, které lynčování povýšily na pseudooficiální instituci rasového teroru bílých proti černým. Všude v bývalé Konfederaci byli černí obyvatelé, kteří byli podezřelí ze zločinů proti bílým - nebo jen z přestupků jako neuhnutí z cesty auta řízeného bělochem, nebo protestům proti lynčování a dožadování se rovnoprávnosti, mučeni, pověšeni a upáleni po tisících. V eseji Without Sanctuary uvádí historik L. F. Litwack, že mezi lety 1882 až 1968 bylo nejméně 4 742 afrických Američanů zavražděno tímto způsobem. Existovali dva druhy lynče - ty „v pořádku“, kde se místní bankéři a právníci snažili držet krvavé šílenství v mezích zákona, což v praxi znamenalo, že oběť byla sice oběšena bez soudu, ale nebyla mučena. Leckdy se však tyto scény zvrhly ve zvrácenosti za hranicemi představivosti. Sam Hose byl polit benzínem a zapálen, zfanatizovaný dav mu uřezal uši a prsty a stáhli mu kůži z obličeje. Jesse Washington, retardovaný farmářský pomocník obviněný z vraždy bílé ženy, byl pověšen na řetěz a opakovaně spouštěn do plamenů. Nejhorší lynče se staly přehlídkou městského sadismu - místní noviny oznamovaly předem místo a čas exekuce. Byly organizovány speciální vlaky, aby se na místě shromáždil potřebný dav. Byly to Vicksburgské Evening News, které oznamovaly, jak byl upálen Luther Holbert a jeho žena v Doddsvile, Missisipi 1904. Manželský pár byl mučen vývrtkami, kterými jim byly vytrhávány kusy masa. Jejich prsty jim byly odřezány a rozeslány do davu jako suvenýr. Kus masa z oběti se stal největší trofejí triumfujícího rasismu. Časem se lynčování rozrostlo do neuvěřitelných rozměrů. Dokonce tak, že jejich fotografování se stalo výnosným obchodem. Scény lynče na pohlednicích se staly vzkvétající částí poštovního průmyslu. V roce 1908 ředitel amerického poštovního úřadu tyto pohlednice zakázal. Jak byly tyto pohlednice otřesné, tváře z davu jsou ještě otřesnější svým fanatickým vytržením a přesvědčením o správnosti konání, za něž budou bohem pochváleni. Snad nejotřesnější byly vzkazy psané na tyto pohlednice - „toto je barbecue, které jsme včera pekli, můj obrázek je tam nalevo, s tím křížkem přes obličej, tvůj syn Joe“. Ještě dnes jsme občas informováni o oživování této nechutné zvyklosti. Poslední zpráva zněla o uvláčení padesátiletého černocha za autem třemi členy Ku klux klanu. **Znič rasismus, než dospěje k podobným koncům!** ●

ATARI TEENAGE RIOT

Jak již titulek debutového singlu prozrazuje, Hunt Down and Kill the Nazis, patří nejspíš k jedném z těch nejnekompromisnějších podobného ražení. Není tedy překvapením, že kapela ATR (Atari Teenage Riot), jež jej v roce 1992 vydala, je v Německu a v zahraničí v čele radikální hudby a politiky. Samotný singl vznikl brzy po útoku na ubytovnu čekatelů na azyl v Rostocku. Obrázky hořící ubytovny obklopené pokřikujícími a heilujícími místními obyvateli byly mnoha lidmi z celého světa spatřovány jako zřejmá tvář znovuvznikajícího neonacistického hnutí v Německu. ATR vydáním tohoto tracku vyjádřila jasný postoj k této záležitosti.

ATR nejsou ve svých názorech a akcích pouze politického založení. Stali se známými i jako kapela připravená hledat nové zvuky a mixovat různé styly. Posbírali spoustu následovníků a chválu kritiky po celém světě díky vydaným trakům jako jsou Burn, Berlin, Burn, Too Dead For Me a ve spolupráci s kapelou Rage Against the Machine Rage. ATR ve své kariéře podporovala antifašistické německé skupiny a antikapitalistické a antifašistické myšlenky. Alec Empire, hlavní postava skupiny, byl zúčastněný v německém antifa hnutí v Kreuzbergu v Berlíně. Kapela podporovala antifašisty finančně i prakticky, což mělo za následek problémy se státem. Jedním za zmínku stojícím příkladem je zatčení Empireho na pódiu při protiválečném koncertě krátce po skončení písničky Start the Riot.
Fighting Talk se tedy rozhodl udělat rozhovor s tímto frontmanem skupiny a zaznamenat tak jeho politické a hudební názory.

FT: Co přišlo jako první, radikální hudba nebo radikální politika?

Nejdříve jsme začali s teorií. Něco ve smyslu „Máme tu skvělou samplovou technologii. Můžeme tedy použít koláž stylů, které se dají nazvat revolučními (jako je punk rock a free jazz) a zkombinovat tyhle elementy do jedné věci. A osvěžit jejich energii ve větším měřítku“. Tohle byla původní myšlenka. Popravdě to ale nebylo ze začátku tak lehké. ATR mají svůj vlastní zvuk. Nikdo další takhle nezní, ale to proto, že to byla pouze věc teorie. Rozhodli jsme se, že chceme muziku antifašistickou, která možná teď zní trochu jednoduše a naivně, ale muziku, která může také vyprodukovat nepokoj. Jednoduše řečeno která lidi zalarmuje, aby si všimli, co se děje a zvedne jim hladinu adrenalinu v krvi. Proto jsme použili signály a frekvence, které lidi vyruší, probudí. Mysleli jsme, že to půjde skombinovat s informacemi v textech a že se dostaneme ke spoustě lidí. V tomhle bodě jsme se ani moc nestarali, kdo bude naše věci vysílat v rádiu. To byl důvod ke zjištění, jestli je možné vytvořit takovouhle kapelu a dostat se k lidem.

Měli jste punkové základy?

Jo, byl jsem v osmdesátých letech od svých 12ti let v punkových kapelách. Byl jsem ovlivněn německou punkovou scénou, která (což je důležitý poznamenat) byla vždycky politická.

Jak politická?

Punkové skupiny v sedmdesátých a osmdesátých letech vyvstávali v Německu z radikálně levicového prostředí. Nikdo nehrál písničky o sexu a alkoholu. Vypadalo to jako nejlepší hudba pro tehdejší mládež.

Takže politika byla součástí hudby?

Jo, punkové kapely jí ze začátku procpávaly na světlo prostřednictví r'n'rolového zvuku. ATR ho zrychlila, použila r'n'rolové kytary a obrátila „MCing“ v něco jako v jazyk Malcolma X. Zpěvák Carl Crack nefrázuje jako lidi od hip hopu, takže to zní tak jak to zní. Léta jsme pracovali na technice, až jsme v letech 1995 - 96 dosáhli toho, čeho jsme chtěli.

Jak na tom tenkrát byla taneční scéna? Zní to, jako že techno tenkrát vypadalo docela nevinně …

Na začátku devadesátých let jsem se pohyboval v technařském prostředí. Viděl jsem všechny ty rasové útoky jako v Rostocku, jak neonacisti pálí domy a zabíjejí lidi a jak tomu lidi tleskají. To byl přesně ten moment, kdy jsme začali s ATR. Rostock byla jedna věc z mnoha. Jenže když jsme se podívali na techno a taneční scénu, ptali jsme se, o co jim vlastně jde ? Pokaždý to znělo jako „nechceme žádnou politiku na parketu“. A my na to: „Německo je znovu sjednocené, je tu velmi silný vzestupující nacionalismus a rasismus a vy si děláte taneční zábavu?!“ Další věc byla, když technaři začali prohlašovat, že praotcem techna jsou Kraftwerk., což je opravdu německá muzika, takže na ni byli patřičně hrdí. Potom jsme viděli článek v neonacistických novinách o berlínské Love parade oslavující techno pod názvem „První německá hudba mladých“, který hlásal něco ve smyslu, jak jsou hrdí, že v tom není žádná „negerská muzika“.

Jaká byla reakce na váš politický postoj?

Měli jsme spousta problémů. Naše první deska Hunt Down and Kill the Nazis byla nahrávacími studii bojkotována. Posílali nás prostě do háje. Je divný, jak pro nás byla tahle nahrávka důležitým krokem. Spousta lidí, se kterými jsme dřív pořádali party, byli najednou na straně pravice. Bylo to děsný. Lidi jako Dr. Motte z frankfurtský tranceový scény, naziskins (boneheads), se nikdy před tím neprosadili, dokud jsme my nepřišli s touhle nahrávkou.

Jednou v klubu v roce 1994 dj pouštěl tyhle rotterdamské nahrávky a německý skinheadi heilovali. Nechápal jsem, proč se skinheadům tenhle zvuk líbí a náš ne. Začali jsme přemýšlet, proč působíme tak antifašisticky. Myslím, že částečný vysvětlení je v pozici dívek v kapele a smíšením ras. Neuvědomovali jsme si, že to spoustu lidí uráží. Podle nich mají černoši poslouchat hip hop a holky mají jen zpívat. Nedojde vám, že by lidi v našem věku mohli říkat takovýhle věci. Ale ječící ženský hlas je důležitý. V pravicově laděný hudbě se totiž neobjeví.

Mluvil jsi o znovu sjednocení Německa. Z pohledu lidí v zahraničí je to jedna z věcí, která dala růstu nedávné vlně neonacistické politiky …

Určitě. Tyhle dvě věci jdou ruku v ruce. Pokud vláda hájí nacionalismus, důsledek je vždycky fašistická ideologie. Pokud tvrdíš, že naše země je nadřazená jiným, německá vlajka se objeví všude. Další krok je prostě logický. Kdy to lidé zastaví?! Teď má vláda velký problém, že nacionalismus mění imigrační zákony. A tohle všechno nahrává neonacistickým stranám. Proto jsem proti „mainstreamové“ politice. Taková politika je schizofrenní. Nemůžeš mít na jedné straně moc a na druhé tvrdit, že je to demokracie, když ti korporace ovládají zemi, ovlivňují politiku a určují ti pravidla. To je ten rozpor.

To je jeden z důvodů, proč spousta neonacistických voličů je z pracující třídy. Nemají žádnou alternativu koho volit. Nemají žádné zastoupení …

Vím, že je to těžký. Ale oni nevidí že budou zas poslaný kamsi. Je to bludný kruh. Taky je to něco v německý mentalitě, si myslím. Je tu velmi silná střední vrstva - byrokrati se svými zákony. Někdy je to sranda, jak jsou němci striktní, ale často to vysvětluje, jak celá ta mašinérie pracuje pro fašistický systém.

Kdo tedy má reprezentovat tyhle lidi pokud to nejsou hlavní politické strany? Je tu nějaká spolehlivá alternativa?

Jedna z nejhorších věcí, která se minulý rok stala, bylo zvolení Sociálních demokratů a jak spousta lidí říkala: „Nebuď tak pesimistický, bude líp“. Máte tu Tony Blaira, takže to znáš. Co pak otevřelo lidem oči, byla válka v Kosovu. Čehož se účastnila vláda Sociálních demokratů a Strana zelených. Lidi se zamysleli: „Sakra tyhle jsme volili a oni jsou horší než konzervativci.“

Nedošli levicově smýšlející lidé ve svých zemích ke stejnému závěru? Neuvědomili si, že systém nefungoval již před válkou v Kosovu? Můžeš lidi opravdu vinit z toho, že volili zdánlivě radikální alternativu?

Já neobviňuji lidi z ničeho. Spoustu z nich nemělo ty správné informace, ale myslím si, že obvinit lze vládu - ty, kteří mají moc, média atd. Tyhle lidi by měli mít odpovědnost zveřejňovat víc informací, ne prezentovat svět pouze z jednoho hlediska. Nemůžeš obvinit někoho, kdo nikdy nedostal šanci, ale taky to není jeho omluva. Hodně lidí říká „tyhle skinheadi jsou nezaměstnaní“, ale počkej chvíli - oni zabíjejí lidi. Nezáleží na tom jak moc jsi chudý, abys mohl někoho, kdo vypadá jinak, zabít. Chápu, že sociální struktura může k něčemu takovému vést, ale nacisti by měli mít zodpovědnost za svoje činy. Nejsem člověk, který tvrdí, že masy jsou tupý, protože je to jednoduchý říct. A to je neustálý povzdech levice.

Je ironií, že by levice, která se vidí jako obránce pracující třídy, měla nad ní vzdychat, když sama nedělá to co se po ní chce.

Pro radikální levici je strašně složité prezentovat svoje myšlenky v médiích tak, aby je lidé pochopili. Média akorát problém ignorují. Víme to jako kapela. Zpráva se vždycky zjednoduší na to, že jsme další kapela, co chce revoluci.

Takže si myslíš, že strany jako NPD by měli být zakázané? (pozn. interview se konalo před tím, než německá vláda prohlásila NPD za protizákonnou)

To je těžký. Zaprvé já jsem proti podobným zákonům. NPD by zakázaná být neměla, protože pokud bude legální, lidé uvidí, jak se vyvíjí a jak získává více moci. Pokud bude skrytá, skryje se tím i fakt , kolik lidí uvažuje podobně. NPD se stává čím dál mocnější, což je špatné znamení. A lidi by si to mohli uvědomit. Na druhou stranu policie vždycky chrání tyhle lidi při jejich pochodech, takže jim to bude určitým způsobem škodit. Konfiskace jejich tisku atd. Ale nevím, jestli je to dlouhodobé řešení. Nemyslím si, že cenzura by byla řešením.

A pokud to použijí proti pravici, mohli by to použít i proti levici.

Jo, takhle je to v Německu vždycky. To je to samé, jako že plakát s člověkem vyhazujícím svastiku do popelnice je ilegální.

Prominentní podnikatelé se nechávají slyšet, že jsou jak proti extrémní pravici tak proti extrémní levici …

To je běžná věc. Všude slyšíš jak o tom mluví konzervativní politici, v médiích to tak je. Po Rostocku křesťanští demokraté řekli: “Jsme proti takovýto věcem jak ze strany pravice tak ze strany levice.“ Jenže moment! Levice s tím neměla nic společného.

Každému, kdo slyšel ATR musí být jasné, že myslí svojí politiku vážně. Dali své hudbě přirozenost a dosáhli cíle „vytvořit muziku, která vyvolá nepokoj“. Není překvapením, že se něco z důvtipu jejich politických názorů v mixech ztratí. Alec Empire nemá nic z arogance nažehlených frontmanů. A je to jistě příjemné osvěžení se pobavit s takovým muzikantem, který je přístupný k rozhovoru o politice a hudbě.

Stoupenci AFA by možná nesouhlasili s Alecovou analýzou, že média jsou hlavní bariérou při realizaci levicové alternativy. Koneckonců jejich veškerá činnost v téhle zemi je snažit se obejít média a vytvořit svojí vlastní informační síť. Část problému je, že se levice oddělila od společenství, k čemuž se vždycky schylovalo a nechala tu otevřená místa pro nacisti.

Zakázání stran jako NPD je asi tak spolehlivé jako požadavek ANL (Anti Nazi League - britská antinacistická organizace úspěšná při porážce National Front v 80ých letech. Dnes aktivní hlavně při pokojných demonstracích.) „Zavřít všechny nacisty“.

Plevel se dá posekat, ale dokud nejsou vyrvány i kořeny, vyroste jinde znovu.

Je jedině dobře, že kapely jako ATR jsou připraveny se angažovat v jakémkoliv druhu dialogu o budoucnosti antifašismu zde a v zahraničí. Díky moc Alecovi za rozhovor a Gillian z Digital Hardcore Records za pomoc, aby se uskutečnil.

Podle Fighting talk

PRVNÍ ANTIFAŠISTÉ

Mussoliniho nástup k moci v letech 1919 - 22 v Itálii je pro nás výbornou lekcí nejen o fašismu, ale i o taktice a organizaci nezbytné k jeho porážce. První bojová fašistická skupina Fasci di Combatimento byla založena 23. 3. 1919 118ti frontovými veterány, futuristy a bývalými socialisty (jako byl Mussolini sám), kteří se stali nacionalisty během 1. sv. války. Jejich program měl mnoho socialistických a syndikalistických prvků. Pro fašismus bylo v době jeho vzniku nezbytné tvářit se jako revoluční hnutí schopné odstranit stávající status quo. Ale po roce 1921 už bylo všem naprosto jasné, že fašismus je od základu buržoazní hnutí nepřátelské všem emancipačním snahám pracujících. Byli to hlavně bohatí vlastníci půdy ze severu a středu Itálie, kdo uvítal formování černokošilatých komand, a kdo je vysílal proti levicovým organizacím a jejich mítinkům. I městští kapitalisté a průmyslníci brzy pochopili užitečnost fašistických rváčů a začali je finančně podporovat. Fašisté byli převážně střední a nižší střední třída, bývalí důstojníci, státní zaměstnanci, úředníci, studenti, živnostníci z měst, synové bohatších farmářů a drobní majitelé půdy. Navíc jak policie tak armáda přehlížela řádění fašistů a bývalí armádní i policejní důstojníci se čím dál aktivněji zapojovali mezi fašisty a cvičili jejich bojové jednotky, dále jim půjčovali zbraně a techniku a když bylo potřeba, chránily fašistům jejich kůži. Náhlý vzrůst a podpora těchto buržoazních zpátečnických prvků měla jednoduchý důvod. Fašismus v Itálii byl „preventivní kontrarevolucí". Fašistické jednotky byly používány k zastavení dělnických bouří a odstranění reformních východ odborů a parlamentních hnutí. Venkovští a městští kapitalisté a všichni, kdo se báli vzrůstající moci pracujících, byli velmi vyděšeni událostmi z let 1919 - 20, tzv. dvou rudých let, které byly ve znamení hladových nepokojů, stávek, zabírání půdy a okupace továren. S masovým zabíráním továren v září 1920 bylo dosaženo rozhodujícího momentu. Události došly tak daleko, že obrátit se již nebylo možné. Jak předpověděl známý anarchista Enrico Malatesta „jestli naši věc nedokončíme nyní, budeme platit krví za strach, který jsme zaseli do srdcí buržoazie". Ale nervy a soudnost neztratili dělníci okupující továrny, ale vůdci Socialistické strany (PSI) a odborů CGL. Místo stupňování odporu v průmyslových zónách, vytváření soběstačných komun a přenesení bitvy na venkov rozjeli partajní vůdci vyjednávaní a nařídili svým členům vrátit se do práce. A nyní, když byl příhodný okamžik promeškán, nastoupil čas pro odvetu buržoazie. A fašistické oddíly byly nástrojem této pomsty. Na jednu stranu tedy začal nástup fašismu neschopností dělnické třídy sjednotit se a bojovat, značná část viny však padá i na reformní levici. Jako obvykle její šéfové prokázali neschopnost porozumět základům třídního boje. Když měli příležitost zaútočit, nedokázali si vybrat mezi „odpovědnými" odbory a socialisty, kteří požadovali vyšší mzdy a kratší pracovní dobu, a mezi „extremisty", volajícími po zničení kapitalismu. A tak od podzimu 1920 začíná fašistický teror. Nejdříve v zemědělských oblastech, a pak se vzrůstající intensitou v průmyslových centrech na severu. Nejoblíbenější taktikou bylo buď zacílení na nepohodlného jedince a nebo shromáždění více skupin dohromady a vyrazit na trestnou výpravu, šířic teror a niče rudé cíle, povětšinou sídla a základny levicových organizací. Kus po kusu byly zničeny organizační struktury odborů, socialistů a ostatních levičáků. Ale na mnoha příkladech pracující dokázali, že fašisti mohou být poraženi, a že když na to přijde, fašisté nemohou soupeřit s rozhodným a organisovaným odporem. Problém byl, že socialisti, jako největší levicová organizace, seděli stále jednou nohou u jednacího stolu s kapitalisty. Socialisté stále požadovali po státní moci, aby proti fašistům zakročila. A samozřejmě, protože socialisté sami sebe umístili do hájemství zákonnosti, státní moci a demokracie, odmítali veškeré násilí, i to antifašistické, coby nezákonné. Tato smrtelná kombinace „revoluční rétoriky a reformní praxe" velmi překážela rozvoji masového dělnického odporu. A potenciál tohoto odporu nebyl v žádném případě iluzorní. Například v Livornu, ve městě, kde měli socialisté ve volbách 1919 přes 51%, a kde byla silná přítomnost anarchistů, pokračovaly nepokoje celý rok 1920. Probíhaly stávky v lednu a v dubnu a pak znovu v květnu, následované nepokoji anarchistů ve Viareggie, klid obnovilo až nasazení tisícovky karabiniérů a královských stráží. Během zářijové okupační stávky se dělníci jen velmi neochotně podřizovali tlaku odborové centrály FIOM, která požadovala ukončení stávky a návrat ke strojům. První velký fašistický neúspěch nastal 10. listopadu, kdy se fašisté a vojáci pokusili obsadit Livornskou radnici, ovládanou socialisty. Povzbuzeni mnoha předchozími úspěšnými nájezdy na socialistické schůze pochodovali sebevědomí fašisté městem. Jakmile se však zpráva o drzosti fašistů rozšířila, dělníci přestali pracovat a celé čtvrti masově vyrazily do centra bránit se před fašisty. O pár měsíců později, 16. 2. 1921 se fašisté snažili rozehnat stávku , ale setkali se s masivním odporem, kdy na jednu fašistickou tramvaj zaútočilo přes 400 lidí. Pouliční boje v Livornu v březnu 1921 vyústily ve smrt jednoho místního fašisty. Jako odpověď plánovali fašisté útok na Borgo dei Cappuccini, dělnickou oblast s velmi militantní historií. Nakonec černokošiláči nestačili utíkat, když se proti nim zmobilizovalo celé okolí. Znovu 13. dubna 1921, během voleb, zaútočili fašisti na odborovou centrálu v Camero del Lavoro. Odpovědí byl stávka následujícího dne a obklíčení fašistické jednotky na Garibaldiho nábřeží. Policie, karabiniéři a královská stráž nezvládli obnovit pořádek a do oblasti musela být povolána armáda, boje a stávky však trvaly ještě celý následující den. Všeobecná militantnost dělnické třídy byla tedy vysoká, a co víc, militantní socialisti, komunisti a anarchisti byli společně zorganizováni v antifašistických výborech s jasnou strategií - porazit fašisty v jejich vlastní hře. Tak byl v dubnu 1921 zorganizován Dělnický obranný výbor - Comitato di Difensa Proletaria, složen z centrálních odborů CGL a USI, železničářských odborů a studentské organizace Lega Studentesca Sovversiva. Mnoho dalších podobných antifašistických organizací začalo vznikat mezi dělníky po celé Itálii. Ve známost vešli jako Arditi del Popolo , organizace původem z Říma založená demobilizovanými vojáky. Bylo potřeba zajistit ráznou dělnickou odpověď ozbrojeným gangům černokošiláčů. Tyto Arditi vyrostli z tradice masového odporu a byly v podstatě ozbrojeným křídlem Obranného dělnického výboru. Jejich úspěch závisel na: „jejich organickém splynutí s masovým hnutím", demonstrovaným na jejich schopnosti zahnat černé zpátky do jejich děr a na rozdílu mezi relativně malým počtem ozbrojených mužů a ohromným množstvím mužů a žen, kteří byli ochotní házet cokoliv, co jim přišlo pod ruku, na fašisty, kteří jim procházeli pod okny, nebo spousty těch, kteří stavěli barikády nebo pomáhali blokovat ulice, kterými procházeli fašisti. Arditi del Popolo se vyznačovali autonomní strukturou, tzn. značnou nezávislostí jejich jednotlivých poboček. V některých oblastech se skupiny definovaly podle bydliště nebo pracoviště, jinde na základě politické příslušnosti. V jednom regionu můžeme napočítat okolo 300 militantů v Pise, 500 v Piombinu a 800 v Livornu – a to jsou pouze úderné jednotky širšího třídního odboje. V Piombinu Arditi del Popolo poprvé zaútočili 19. 6. 1921 po vraždě socialistického aktivisty. Sraz fašistů byl napaden a shromáždění fašisté byli zahnáni zpátky do svých domovů. Když zasáhla královská stráž, byla přečíslena a zahnána na útěk. Dělníci okupovali ulice několik dní, něž byly pořádkové síly schopny nastolit pořádek. Ten samý měsíc se fašisti pokusili uspořádat trestnou výpravu proti Arditi v Sarzaně, ale čekalo je takové uvítání, že nestačili utíkat a jejich vůdce Renato Ticci byl preventivně místními úřady umístěn do vězení kvůli jeho vlastní bezpečnosti. Následně 21. 6. 1921 přijelo do Sarzany 500 fašistů na trestnou výpravu. Hned na nádraží se dostali pod palbu Arditi a dělníků, kteří ten den nešli do práce v očekávání fašistického nájezdu. Fašisté byli pronásledováni po celou dobu jejich útěku z oblasti. Výsledkem bylo 20 mrtvých fašistů, ačkoliv neoficiální zdroje uvádí více. Šéf fašistické skupiny později uvedl: „Jednotka zvyklá porážet nepřátele, kteří buď utíkají, nebo se nebrání, není zvyklá bránit sebe sama". A tak, zatímco se i sám Mussolini obával vzrůstající moci dělnického odboje, vůdci Socialistické strany neměli na práci nic lepšího než urážet a zakazovat Arditi del Popolo. 2. srpna 1921 podepsala Socialistická strana tzv. pacifikační smlouvu, kde postavila Arditi del Popolo mimo zákon a vyzvala její členy k opuštění pozic. Druhý krok ke zkáze antifašistického odboje na sebe nenechal dlouho čekat díky péči Italské komunistické strany, která začala organizovat vlastní komunistické jednotky, pod které chtěla sjednotit dělnickou třídu. Nesmyslnost a absurdita tohoto jednání spočívala v tom, že dělníci se již spontánně sjednotili a bojovali s fašisty, zatímco podobné bolševické snahy jejich jednotu jen podkopávaly. Bolševikům šlo jako vždy pouze o to, ochránit své členy před vůdcovstvím nebo vlivem někoho jiného než strany samotné. Tento akt „třídního sjednocení" v postatě rozdrtil slibně se rozvíjející hnutí, ze kterého zbylo cca 5000 militantů, většinou anarchistů a anarchosyndikalistů. A socialisté byli tak zaměstnáni ostouzením radikálních antifašistů, že státní moci ruku v ruce s fašisty nestálo už takřka nic v cestě. Tak v Piombinu, poté co v přestřelce mezi antifašisty a fašisty spojenými s královskou stráží zahynul 3. září místní anarchista, provedli místní úřady sérii nočních razií, při níž zatkli a uvěznili přes 200 soudruhů. Fašisté ihned využili příležitosti, napadli a spálili místní socialistické kanceláře. Jejich útok byl však zpozorován anarchistickou hlídkou, která se brzy vrátila s posilami. A tak jako v Sarzana pár měsíců před tím nezbylo fašistům než se vzdát policii, aby unikli výkonu třídní spravedlnosti. Fašisté nezaútočili znovu na Piombino až do 25. dubna 1922, kdy však byli opět poraženi a zahnáni Arditi. Definitivní úder tak byli schopni podniknout až 12. června 1922 s podporou královské stráže z Pisy. I tak trvaly těžké boje skoro dva dny, než fašisté dobyli kanceláře odborů USI a tiskárnu anarchistických novin Il Martello a tak dokončili porážku města. Na 31. července vyhlásili socialisté a reformní odbory stávku za legalitu, stávku proti fašismu a na obranu ústavních svobod. Tímto aktem opět socialističtí šéfové prokázali absolutní odtržení od reality, neboť příležitost vybudovat opravdu silný odpor už byla promeškána. Fašisté se mohli smát, neboť reálná síla této stávky byla mizivá, zaměstnanci veřejných služeb a dopravy byli donuceni pracovat fašistickými pistolemi u jejich hlav. Po neúspěchu generální stávky zaútočili fašisté na poslední bašty antifašistického odporu. Livorno bylo obklíčeno 2000 vojáky z okolních regiónů. Dělníci již neměli tolik energie jako celý minulý rok a tak jak se pochlubil Mussolini: „během čtyřiceti osmi hodin systematického, skoro válečného násilí" byla dobyta průmyslová centra na severu Itálie. Nemůžeme než obdivovat ty, kdož bojovali až do konce, socialisté a komunisté v Turínu a anarchisté z Arditi v Parmě, kde během pěti dní pár stovek ozbrojených militantů, podporovaných místními komunitami, porazilo a pokořilo tisícovky fašistů vedených Italo Balbem. Nakonec museli fašisté ustoupit a byla vyslána armáda, aby zničila poslední baštu odporu. Není na nás říkat, co by se mohlo stát. Tento příběh mluví sám za sebe. Ze zkušenosti prvních antifašistů se můžeme poučit, společenství pracujících ukazují, že fašisté mohou být poraženi. Nejefektivnější formou antifašistické organizace byla fronta autonomních sekcí, které se shodly na nutnosti přímého a důrazného fyzického odporu a které čerpají svou sílu z revolučního třídního uvědomění a mají své kořeny hluboko v místních dělnických komunitách. ●

RACHOT PUŠEK THOMSON

Odpor proti Francovi, Španělsko 1939 - 1952

Guerillový odpor proti frankismu započal krátce po armádním puči 18. července 1936. V oblastech, které připadly přímo vzbouřené armádě byly brzy nastoleny tvrdé represálie, které donutily mnohé antifašisty utéci do hor. Následovaly skoro tři roky občanské války, během které Frankova armáda dobyla jeden po druhém i ostatní kraje.

Velmi málo bylo napsáno o široké škále ozbrojeného odporu proti Francovi po skončení občanské války. Těžký závoj mlčení halí tyto bojovníky z mnoha důvodů. Slovy Francova osobního přítele, důstojníka Civilních gard, generála Camila Alonsa Vegy, který stál v čele boje proti povstalcům přes dvacet let, „banditství (frankistický termín pro povstalecké aktivity) mělo velký význam pro Španělsko, ničilo komunikace, demoralisovalo lid, brakovalo ekonomiku, rozvracelo naši jednotu a diskreditovalo nás v očích okolního světa".

Pouze pár dní předtím, než byla vyřčena tato slova, generál Franco poodhalil osobně závoj mlčení, uvalený na zprávy o ozbrojené opozici a snahách o její potlačení, když prohlásil, že „oběti z řad Civilních gard v letech po 2. světové válce umřely anonymně a beze slávy, protože z politických a bezpečnostních důvodů bylo nevhodné zveřejňovat místa střetů, jména zúčastněných, nebo jména těch, kteří padli ve službě a jako hrdinové".

Toto mlčení pokračuje do dnešních dnů. V pořadu španělské televize nazvaném Guerillová válka a vysílaném v roce 1984 generál Manuel Prieto Lopéz cynicky popisuje antifašistické bojovníky jako bandity a vrahy. Ne že by to bylo zvlášť překvapivé, během období nazývaném přechodem k demokracii (listopad 1975 - říjen 82) všechny politické síly, vysocí finančníci, průmyslníci, armáda a církevní autority rozhodly, že prožitá krveprolití Francovy éry jsou odsouzeny k zapomenutí. Tento konsensus stále platí a i dnešní historici naráží na neřešitelné obstrukce, když se snaží nahlédnout do státních archívů, archívů Civilní gardy nebo armády.

Nemáme tedy žádné přesvědčivé údaje o počtech členů jednotlivých odbojových skupin, počty odsouzených bezpečnostními silami nebo armádou. Máme-li se dozvědět, jak vypadal nerovný boj s diktaturou, naší jedinou možností jsou údaje zveřejněné v roce 1968, podle kterých Civilní garda řešila mezi lety 1943 - 52 celkem 628 případů, z čehož v 258. případech byl vynesen trest smrti. V dvou tisících šarvátkách, z nichž některé vyústily v regulérní bitvy, bylo zabito celkem 5548 banditů. Další údaje z této éry jsou 2166 mrtvých, 3382 zajatých, uvězněných za napomáhání nebo poskytnutí úkrytu banditům 19 407. Zaražené mlčení provází předchozí léta 1939 - 42, kdy byly na zlikvidování banditů vysílány regulérní armádní jednotky, cizinecká legie a reguléři s podporou dělostřelectva. Odhady počtů mrtvých z řad Civilní gardy se mohou lišit, porovnáme-li však počet mrtvých z dob války a míru a odmyslíme-li si případy nehod či nemocí, dojdeme k pravděpodobně nejpravdivějšímu údaji, nějaké tisícovce mrtvých v aktivní službě.

Eskalace odbojových aktivit nastala roku 1943, kdy byly elitní německé jednotky poraženy u Stalingradu a kdy se obecně věřilo, že Třetí říše spěje k porážce. Jak se obracel poměr sil ve válce, antifrankistické guerilly podle očekávání nabraly na síle i odhodlání a dorostly do značných rozměrů. Nejlepší roky pro guerillu byly 1946 a 1947. Poté, zčásti jako důsledek mezinárodní politiky, která se snažila navázat s frankistickým Španělskem přátelské styky, pokračoval úpadek, až do roku 1952, kdy byla většina guerillových aktivit ukončena. V Barceloně, Madridu, Valencii a ostatních městech zůstávaly aktivní městské jednotky po desetiletí i déle.

Po roce 1944 obdržely jednotky operující ve Španělsku významné posily od krajanů v exilu, kteří hráli významnou roli při osvobozování Francie. Tito dobře vycvičení a zkušení muži, vybavení moderními zbraněmi a vysoce účinnými plastickými trhavinami přišli většinou z Francie, menší část přes moře ze Severní Afriky.

Zhruba tři tisícovky bojovníků shromážděných ve Francii, zocelených a vyzbrojených z bojů s nacisty, podnikly dva hlavní útoky přes Pyreneje v roce 1944. První výpad, provedený ve dnech 3. - 7. října, směřoval do Navarry, druhý šel přes Katalánsko. Cílem bylo zajistit spojení s údolím D'Aran, ustanovit provizorní republikánskou vládu a krýt případnou invazi spojenců. Franco však o útoku věděl předem, přijal příslušná opatření a vpád byl poměrně snadno odražen. Přesto bylo mnoho bojovníků, kteří se odmítli vrátit na základny a operovali ve vnitrozemí v málo početných skupinkách. Dodali zbraně existujícím guerillovým jednotkám a v oblastech, kde žádné nebyly, založili nové.

Zbraně, které přivezli, byly efektivnější a lépe přizpůsobené partyzánskému stylu boje. Nejpoužívanějšími zbraněmi byl britský Stengun a německá M. P. 38, což jsou obě rychlopalné zbraně, používající 9 mm munici, tehdy nejčastěji používaný druh nábojů. Dále se objevili americké zbraně jako pistole Colt a v menším množství pušky Thomson, těžší, ale vysoce účinná zbraň. Jedna dávka z pušky Thomson vypálená ve skalách zněla takřka jako dělostřelecká salva. Bojovníci, přijíždějící do Španělska, oplývali také vysoko morálkou, zocelenou mnoha vítězstvími nad nacisty a pevnou vírou, že Franco nemůže přežít pád Adolfa Hitlera a Benita Mussoliniho. Také měli bohaté organizační zkušenosti a pevné politické přesvědčení, ať už anarchistické, socialistické nebo komunistické, vlastnosti, které rychle přeměnily fenomén guerill a dodaly mu na pevnosti a soudržnosti do té doby nepočetných a roztříštěných jednotek.

Oblasti s největší aktivitou partyzánů byly ty, jejichž přirozený geografický profil co nejvíce usnadňoval obranu i přežití, jako hory a krajina umožňující adekvátní krytí. Například v Andalusii byly partyzánské skupiny velmi početné, některé z nich měly i přes sto mužů ve zbrani. V Asturii zase vynikaly partyzánské jednotky nevídanou odvahou, ne nesouvisející s hluboce zakořeněným politickým uvědoměním – konec konců revoluce asturijských horníků z října 1934 nebyla tak vzdálená. V mnoha oblastech však byla guerillová aktivita pouze občasná a namátková, to když se partyzánské oddíly přemisťovaly z místa na místo, např. při útoku protipovstaleckých sil.

Podoba a způsob partyzánského boje se lišil podle terénu a stupně individuálního nebo skupinového zapojení. Aktivity zahrnovaly bombové útoky na strategické objekty, atentáty a politické vraždy, přesuny zbraní, ochrana osob a skupin zapojených do podzemní činnosti, přepady bank a padělání bankovek určených k financování odboje a destabilizaci ekonomiky, stejně jako mnohem okázalejší akce, jako osvobozování uvězněných kamarádů, otevřené přestřelky s fašistickými silami a dokonce pokus o bombový útok na Franca ze vzduchu (během Regaty v roce 1948 napadli generála Franca a jeho suitu zápalnými a tříštivými bombami tři muži v lehkém letadle a minuli ho pouze o vlásek).

Příklad, který shrne povahu a ducha partyzánského hnutí těchto časů se týká malé anarchistické skupiny shromážděné kolem veterána bojů Francisca Sabate Lloparta (El Quico). Při jejich návratu do Španělska po konci 2. sv. války byla jednou z jejich prvních misí série „vyvlastňování" peněz a cenností několika místních velkoobchodníků. Na završení „transakce" nechávali v domech, které „navštívili" podobné nóty jako tu, kterou zanechali v domě bohatého majitele velkoobchodu Manuela Garrigy:

„Nejsme zloději, jsme libertinští bojovníci. To co jsme si právě vzali, pomůže nakrmit sirotky a hladovějící děti těch antifašistů, které jste vy a lidé vašeho druhu nechali zastřelit. My jsme lidé, kteří nikdy nežebrali o to, co je jejich, a nikdy žebrat nebudeme! Tak dlouho, jak budeme schopni, budeme bojovat za osvobození španělských pracujících. A co se týče tebe, Garrigo, ušetřili jsme tě, ačkoli jsi vrah a zloděj, protože my, jako anarchisté, známe a vážíme si hodnoty lidského života, něčeho, čemu jsi nikdy nerozuměl a rozumět nebudeš!"

Malý příklad toho, jak si navzdory prohrané válce a zrůdnosti fašistických represálií dokázali ti, co byli zapojení v hnutí odporu, udržet svoji politiku, lidskost a sebeúctu.

Ozbrojená opozice proti Francovi nebyla už po roce 1949 déle vážným problémem, a jak už bylo řečeno, po roce 1952 vymizela docela. Na vinně kromě několika úspěšných zásahů Civilních gard a armády byla hlavně absence účinného systému zásobování a vůbec zázemí pro partyzány a kromě jiného i fakt, že opoziční politické strany se rozhodly vyměnit zbraně za diplomacii, což víceméně znemožnilo další partyzánské aktivity.

Velmi významný podíl na likvidaci protivládních jednotek měli tzv. „protipartyzánské oddíly", vystrojené a vyzbrojené stejně jako samotní partyzáni a složené ze speciálně vyškolených a vycvičených příslušníků bezpečnostních sil, kteří šířili teror a strach ve vlastní zemi. Tyto „protigangy" se mnohdy dopouštěly krutého vraždění, které bylo později připsáno partyzánům, cílem bylo pošpinit pověst povstalců a zbavit je lidové podpory. Také infiltrace policejních udavačů mezi jednotlivé partyzánské skupiny byla natolik masivní a efektivní, že zapříčinila zkázu mnoha důležitých jednotek.

V Asturii v roce 1948 se skupina asi 30 socialistických partyzánů nalodila na francouzskou rybářskou šalupu, vypravenou speciálně pro ně, která je dopravila St. Jean de Luz ve Francii. Z Levanta utekli poslední asi dva tucty přeživších partyzánů do Francie v roce 1952. V Andalusii několik skupin přežilo do konce roku 1952, ačkoliv jejich vůdci, jako anarcho-syndikalista Bernabe Lopez Calle (1889-1949), už dávno padli v boji. Několik jich dokázalo uprchnout na Gibraltar nebo do Severní Afriky, ale povětšinou byli zabiti v ozbrojených srážkách s bezpečnostními složkami formujícího se fašistického státu, jiní byli popraveni na šibenici nebo před popravčí četou, ti kteří unikli trestu smrti, strávili ve vězení někdy i přes dvacet let.

V roce 1953 podepsaly Spojené státy smlouvu o vojenské a obchodní spolupráci s Francem. O dva roky později bylo Francovo Španělsko uvítáno ve Spojených národech. Ačkoli vše bylo ztraceno, několik odvážlivců odmítlo vzdát boj. Dva poslední partyzáni Juan Fernandez Ayala (Juanin) a Francisco Bedoya Gutierrez (El Bedoya) byli zabiti v Cantabrii v dubnu, resp. v prosinci 1957. V Katalánsku byl v srpnu 1963 zastřelen Civilní gardou poslední anarchistický partyzán Ramon Vila Capdevila (Caraquemada). Ale čest být posledním povstalcem, který zemřel, aniž složil zbraně, náleží Jose Castro Veigovi (El Piloto), který byl zabit v březnu 1965 v provinci Lugo (Galicia).

Je mnoho důvodů, proč byl ozbrojený boj proti Francovi poražen, ale ačkoli otevřená válka skončila v padesátých letech, odpor proti Francovi přetrval a pokračoval jako podzemní politická činnost do té doby, než se režim konečně zhroutil. Čeho chtěli povstalci dosáhnout, bylo otevřené povstání proti Francovi. Dnes nám jejich úsilí a jejich oběti připomínají, že brutální represe namířená proti pokrokové části španělských pracujících nezůstane ušetřena vážných námitek. Plná pravda o tomto boji je stále skryta. Dnes můžeme pouze s úctou vzpomenout muže a ženy, kteří obětovali své životy ne pouze v obraně jejich třídy, ale i za budoucnost, kde budou společenské struktury, které vytvořil Franco, zničeny společně s ním. ●

GEORGE BURDI - NAPRAVENÝ NACISTA?

George Burdi, více známý pod jménem Eric Hawthorne, zakladatel hudebního vydavatelství RESISTANCE Records, aktivista Heritage Front a kanadské větve World Church of Creator a zpěvák kapely RAHOWA zradil bílou rasu!

Greorge Burdi se narodil v roce 1970 v Torontu a na konci osmdesátých let se aktivně zapojil do neonacistického hnutí. Jako universitní student měl bezesporu velmi dobré předpoklady stát se lokálním „vůdcem“, což se také stalo. Od roku 1989 byl aktivní v neonacistické organizaci jménem Heritage Front, s jejímž vůdcem Wolfgangem Droegem byl spřátelen, a stal se vedoucím její mládežnické sekce. (Heritage Front byla založena po návštěvě 18 členů kanadské ultrapravicové strany Nationalist Party of Canada v Libyi (!), kde se spolu s 25 převážně levicovými kanadskými aktivisty zúčastnili konference pořádané Muamarem Kadáfím. Po návratu domů se pak část této skupiny pod vedením Wolfganga Droega – původního člena Ku-Klux-Klanu, který měl v té době za sebou již několik pobytů ve vězení v Kanadě i ve Spojených státech za nedovolené držení zbraní a drog - odtrhla od NPC a založila Heritage Front.) V roce 1991 se Burdi ve svých jednadvaceti stává hlavou nejmilitantnější rasistické organizace v Kanadě - World Church of Creator, pobočky stejnojmenné americké organizace a začíná používat pseudonym „Reverend“ Eric Hawthorne. O dva roky později zakládá Resistance Records, nejdůležitější hudební vydavatelství White Power Music ve Spojených státech, svým významem srovnatelné s francouzským Rebelles Européens nebo německou Rock-o-Ramou. Ve stejné době zakládá i svou vlastní kapelu nazvanou prostě RAHOWA (zkratka z Racial Holy War – Svatá Rasová Válka), což není ve skutečnosti nic jiného než hlavní slogan pseudonáboženské rétoriky World Church of Creator. Aby podpořil své hudební i promotérské aktivity, zakládá ještě profesionálně dělaný hudebně-politický časopis Resistance Magazine, ve kterém dává prostor kapelám jako Nordic Thunder, Bound For Glory nebo Angry Aryans. Protože v Kanadě platí poměrně přísné zákony na propagaci rasismu, je oficiálním sídlem Resistence Rec. americký Detroit.

Vzhledem k tomu, že George Burdi poměrně záhy opustil klasickou skinheadskou image a začal se na veřejnosti objevovat s delšími vlasy a pečlivě upravenými vousy, stal se relativně mediálně přijatelným a na rozdíl od většiny svých soukmenovců dostal opakovaně možnost prezentovat sebe a své myšlenky před novináři. Několikrát vystoupil v různých amerických talk show, objevil se v NEWS na MTV a poskytl i řadu rozhovorů pro kanadský tisk. Pokud měl však někdo pocit, že se změnou image přijde i změna názorů, tak se – pochopitelně - mýlil. V rozhovoru pro Toronto Star dne 18. 8. 1993 hovořil Burdi o možnostech, které jako hudebník má a jak může ovlivňovat myšlení mladých lidí, přičemž řekl „Ignorujte nás a staneme se většími, protože se budeme rozvíjet ve skrytu. Zaútočte na nás a staneme se většími, protože vytvoříte kontroverzi a mládež si nás bude chtít poslechnout.“ Je dobré dodat - pokud na nás zaútočíte perem. Americké a kanadské antirasistické organizace tuto strategii nezvolily, koncerty Burdiho i jeho následovníků byly zhusta napadány, a podíváme-li se na počty „mládeže, která si je chce poslechnout“, je výsledek pro Hawthorna tristní. Podle údajů Anti-Defamation League je v součastnosti v Kanadě asi 600 rasistických skinheadů a v USA asi 5000. Je ovšem nutné říct, že za úbytkem WP Skins ve Spojených státech v první polovině devadesátých let stojí do značné míry i militantní aktivizace SHARP (toto období je samotnými skinheady v Americe nazýváno „SHARP - White Power válka“), která vedla k velmi tvrdým střetům mezi rasistickými a antirasistickými skinheady. Patrně nejznámější obětí této „války“ je Erik Banks, první zpěvák neonacistických Bound For Glory, který byl 1. ledna 1993 zastřelen v Portlandu v Oregonu při potyčce s místními SHARP. Burdi v tomto období i přes svou intelektuálskou image hodlal zůstat věrný „Svaté Rasové Válce“. Pokud by měl někdo pochybnosti o tom, co to znamená, tady je příklad. Ottawa, 29. května 1993 - po koncertě určeném na podporu Heritage Front, který byl napaden antifašisty (konkrétně ARA, Anti-Racist Action) a následně rozpuštěn policií, napadl Burdi se skupinou přátel – včetně Wolfganga Droega – jednu z antifašistických aktivistek, kopl jí do obličeje a zlomil jí nos. Za to byl v roce 1995 odsouzen na rok do vězení (původní návrh zněl na osm měsíců, avšak soudce se rozhodl pro 12 s odůvodněním, že osm nestačí). Opravdu čin hodný - a typický - pro bojovníka ve svaté rasové válce. (Mimochodem, tato událost inspirovala i tvůrce filmu „Bílé lži“, který před nějakým časem uvedla česká televize, a kdo se pozorně díval, jistě si podobnou scénu vybavuje.) Je možné, že pobyt ve vězení poněkud schladil jeho svaté nadšení, takže tento „nejinteligentnější muž ve skinheadské scéně“ - jak byl někdy nazýván - a který si během své desetileté neonacistické kariéry stačil získat pověst jednoho z nejvýraznějších rasistických aktivistů v celosvětovém měřítku, se v druhé polovině devadesátých let již tak výrazně neangažoval. Skupina RAHOWA přestala hrát, Heritage Front zanikla v roce 1995, kanadská pobočka WCOTC se stala nefunkční a na konci tisíciletí to nevypadalo dobře ani s Resistance Records. Definitivní tečku za touto kapitolou svého života pak udělal George Burdi letos. Přestoupil na hinduismus, pořídil si indickou nevěstu a jako pomyslný bonbónek na závěr - založil novou kapelu jménem Novacosm, ve které hraje spolu se dvěma černými hudebníky.

Na neonacistické scéně vyvolala tato zpráva pochopitelně naprosté zděšení. Jedna z klíčových postav hnutí že by skutečně „zradila“ a otočila o 180 stupňů? (Jako by to bylo mezi neonacisty něco nenormálního.) Kdo z vás sleduje neonacistické chaty a kluby na internetu, ví, jaký poprask se spustil po prosáknutí těchto informací i mezi našimi neonacisty. Dokonce i sám „bruder“ z „Akce“ nelenil a věnoval tomuto tématu první stránky prvního čísla jeho nového časopisu. A kdo z vás to četl, tak ví, jak smutné ty stránky jsou. O rasové hrdosti a uvědomělosti se dobře hřímá a káže, ale jak je vidět na příkladu nejpovolanějším - špatně se žije. A když si příroda poručí…

Nicméně, abychom se nenechali zmást. Poslední rozhovor, který s ním neonacisté vyprodukovaly, ukazuje, že to s tou „radikální změnou“ asi nebude až tak slavné. Pro neonacisty pochopitelně stačí, že hraje s „negry“ a bere si za ženu „rasovou špínu“, ale těm kdo alespoň trochu přemýšlejí předkládám dva úryvky z onoho posledního rozhovoru pro Resistance Magazine č.12, aby bylo možné sledovat mentální „změnu“, ke které u Burdiho došlo. (Poznámka - tento rozhovor se objevil na internetu i v české podobě na stránkách National Socialist Education Center v překladu jakéhosi „Wervolfa“. Asi mě nemělo překvapit, že s takovou přezdívkou neumí pořádně česky, ale co s tím překladem provedl, bylo skutečně otřesné, takže jsem si to raději přeložil sám.)

Na otázku, jaké negativní aspekty svého jednání měl na mysli, když hovořil u soudu, odpovídá Burdi po krátkém sypání popela na hlavu mimo jiné toto: „Buďte progresivní, vážení a jemní ve svém projevu a lidé vás začnou pomalu respektovat. Pokud zůstanete rozhněvaní a frustrovaní a budete napadat ostatní rasy jen kvůli katarzi, kterou vám to přináší, pak jste na cestě k totálnímu neúspěchu.“ A o kousek dál pokračuje ve stejném duchu a svým kamarádům z hnutí doporučuje: „Bude-li hnutí i nadále reagovat na každou novou myšlenku křikem „kacířství“, pak bude zničeno. Přehodnoťte vaše jednání, získejte si novou tvář, vzdejte se násilné rétoriky a nevychovanců, a můžete mít šanci. Pokračujte po cestě na které stojíte a připravte se na prohru….Hnutí je shnilý dům a dokud bude stát, nic lepšího na jeho základech nepostavíte. Nechte ho zemřít, spalte ho až ke kořenům, nechte zelenou trávou zarůst zranění z minulosti, a potom až ho postavíte znovu, udělejte ho decentní, umělecký, kulturní, hrdý a pozitivní.“ Jak je vidět, žádní výrazná změna se v myšlení pana Burdiho ve skutečnosti neodehrála. Prostě jen pochopil, že mezi ignoranty a tupci může být „nejinteligentnějším mužem“, ale že toto privilegium ve skutečnosti za moc nestojí.

A Resistance Records? To je už jiná kapitola. V roce 1999 ho koupil (spolu s Nordland Records, švédskou obdobou Resistance.) prominentní americký nacista William Pierce, vůdce National Alliance a autor proslulé „bible rasistů“ Turner Diary's, a vydavatelství tak funguje dál. ●

PŘEHLED AMERICKÉ RASISTICKÉ SCÉNY

Americká rasistická scéna je v mnoha věcech odlišná a v mnoha stejná jako evropská a celosvětová. Postupem času se američtí fašisté vyprofilovali do několika oddělených skupin, které spolu často spolupracují a přebírají si členy, často na sebe nevraží. Vzhledem k masivnímu rozšíření internetu zde existuje mnoho skupin, které nevyvíjejí mimo síť žádnou aktivitu, ale pro neznalé vytvářejí dojem o organizovaném hnutí. Američtí fašisté se dělí na tyto základní skupiny: Ku-klux-klan, představující tradiční rasismus a reakcionářství, rasističtí skinheads se svou několikatisícovou základnou a hudební a módní scénou, skupiny křesťanské rasové identity - směs ultrakonzervativního náboženského fanatismu a rasismu a konečně nacionální socialisté. Nacionální socialisté se dělí na tradiční skupiny, odvozující svůj původ od NSDAP a působící spíš jako směšná připomínka americké svobody projevu, a na neonacisty, kteří sami sebe nazývají racialists a nationalists a snaží se o co nejširší argumentační záběr. Z každé skupiny jsem vybral nejtypičtější a nejdůležitější zástupce, ale celkový počet organizací a jednotlivých aktivistů by vydal na samostatnou publikaci. Nevěnuji se zde extrémistickým milicím, černošským rasistům a popíračům Holocaustu. Milice jsou poměrně rozsáhlým hnutím, které na počátku devadesátých let přerůstalo do všelidového hnutí odporu proti federální vládě. Milicionáři nejsou všichni rasisté a pravičáci – je několik židovských miličních skupin a mnoho milicionářů jsou v zásadě patrioti a survivalisté bez sympatií k extrémistickým skupinám. Po útoku v Oklahoma City se milice zalekli sami sebe a jejich podpora výrazně klesla - počet skupin klesl za pět let z osmi set na dvě stě. Černí rasisté a muslimští radikálové jsou ve svém antisemitismu a protibílé nenávisti často stejně násilní jako bílí rasisté a vůdce Nations of Islam Louis Farrakhan si s fašisty často notuje v jejich výpadech proti židům, ale motivace a celkové zaměření těchto skupin je velmi odlišné od fašistů a není možné tyto skupiny směšovat, tak jak to dělají občas militantní sionisté. Je to zmatek, ale je to tak. Německý přistěhovalec do Kanady Ernst Zundel je nevýznamnější popírač Holocaustu a tomuto tématu se věnuje v mnoha publikacích a skrz své přisluhovače v Heritage Front. Liberální Kanaďané ho považují za neškodného pomatence, ale jejich spoluobčané z Antirasistické Akce jsou jiného názoru a dvakrát vypálili jeho pevnost - dům v Torontu. Radikální skupina Antifašistická Milice na něj dokonce podnikla neúspěšný atentát pomocí dopisní bomby. Vražedné zásilky dostalo celkem deset fašistů z celých USA a Kanady. Sami fašisté se v názoru na Holocaust nemohou shodnout - žádný nebyl, ale příště určitě bude a to těch židů zabijeme mnohem víc, než těch 6 miliónu, které jsme přitom nezabili. Jiní tvrdí: Holocaust je naše dědictví a největší hrdinný čin našich předchůdců. Nechme je, ať si v tom udělají jasno a zeptají se pamětníků. Budu se tedy zabývat jednotlivými zástupci neonacistického hnutí, mnoho detailů vynechám a některé skupiny nezařadím - například White Aryan Resistance, Aryan Republican Army, National Socialist Movement, Heritage Front jsou aktivní, ale popis jejich ideologie a skutků by nepřinesl nic nového - stejná melodie a slova.

Ku Klux Klan

První, a pravděpodobně nejznámější, americkou rasistickou organizací je Ku-Klux-Klan. Klan byl založen po válce severu proti jihu v roce 1866 ve městě Pulaski v Tennesee. Zakladateli bylo šest bývalých důstojníků konfederace. Na počátku své existence vznikal Klan spíše jako jakýsi klub pro výstřední mladé muže, které bavilo jezdit v noci na projížďku zabalení v prostěradlech. Nicméně právě tyto jejich noční vyjížďky jim získaly jistou proslulost a zejména mezi čerstvě propuštěnými otroky vzbuzovaly strach. To vedlo k tomu, že se v rozjitřené atmosféře poválečného jihu ke Klanu začali přidávat další a další lidé a začali vznikat nové pobočky klanu. Tento vývoj situace si vynutil alespoň základní organizační úpravy a v roce 1867 došlo k celoklanovému setkání, na kterém byl zvolen do čela klanu bývalý konfederační generál Nathan Bedford Forrest. (pro mladší antifašisty - Bedford a Forrest byly dvě skinheadské spíš party než organizace, které u nás existovaly na začátku 90tých let, ze kterých se později vytvořil základ dnešní Vlastenecké Ligy. To jen aby bylo jasné, jak to s tím jejich "vlastenectvím" vlastně je.) Když měla nová organizace svého vůdce, bylo zapotřebí mu vybrat i odpovídající titul. Vzhledem k již zmíněné výstřednosti zakládajících členů klanu je i titulatura činitelů Klanu poněkud zvláštní. Nejvýše postaveným je Velký Čaroděj, pod ním je Velký Drak a následují Titáni, Obři a nakonec Kyklopové. Je-li názvosloví Klanu poněkud zvláštní, je jeho konkrétní politika naopak poměrně jasná – zachránit "starý dobrý Jih" před všemi jeho nepřáteli. Tito nepřátelé byli zejména negři, židi a katolíci, později obecně všichni barevní, komunisté a židi a ještě později - tedy dnes - barevní, vláda, lidsko-právní organizace a, jak jinak, Židi.

Historie Klanu je poměrně pestrá a rozdělená do několika období kdy, se střídala expanze s úpadkem a ještě větším úpadkem. První roky po založení Klanu byly ve znamení nárůstu členů, rekrutujících se hlavně z veteránů občanské války, které lákala násilná a "jižanská" rétorika Klanu. Nicméně právě tato násilnost se Klanu stala osudným. Po několika vraždách učitelů a soudců kteří na Jih přišli ze Severu došlo uvnitř Klanu k rozkolu, který nakonec vedl v roce 1869, tedy pouhé tři roky po svém založení, k jeho oficiálnímu rozpuštění.

K prvnímu oživení Klanu došlo v roce 1915, kdy se Reverend William J. Simmons po shlédnutí filmu "Zrození národa" (již v době svého vzniku velmi kontroverzní snímek D.W.Griffitha, který líčí konec občanské války a ustavení Klanu jako sebeobranné organizace, hájící zájmy obyčejných obyvatel Jihu před osvobozenými otroky) rozhodl obnovit činnost Ku-Klux-Klanu. Učinil tak v Stone Mountain v Georgii a přidal k původnímu názvu ještě dodatek "Invisible Empire" - Neviditelná Říše. Stalo se tak v době, kdy byla Amerika vystavena poměrně masivní vlně imigrantů zejména z jižní a východní Evropy a kdy proticizinecké nálady byly jednoznačně na pořadu dne. Během krátkého období kdy USA vstoupily do I. světové války (1917-1918) byla činnost Klanu poněkud utlumena, aby se obnovila s ještě větší razancí v roce 1920. Poválečná Amerika byla zemí výrazně xenofobní a organizaci jako byl Klan se tedy velmi dařilo. V roce 1921 měl Klan asi 100 000 členů a v době svého největšího rozkvětu v roce 1924 40 000 uniformovaných Klansmenů pochodovalo ulicemi Washingtonu. Klan se stal na krátký čas významnou ultrakonzervativní nátlakovou skupinou, do jejíchž řad se vyplatilo vstoupit. Krátký čas si zde pobyl například i budoucí americký prezident Harry Truman, který však Klan brzy opustil kvůli jeho proti katolickým výpadům. (Pozn. - Klan vždy hájil Ameriku takzvaných WASPů - White Anglo-Saxon Protestant, bílých anglosaských protestantů, tedy té skupiny, která oblasti Severní Ameriky kolonizovala jako první a vtiskla jí nejvíce svou tvář. Odtud protikatolické ladění většiny amerických křesťanských extremistů.) Spolu s nárůstem členů se však objevily i problémy. Klan byl vždy tvořen spíše nižšími vrstvami společnosti, pokud ne přímo lumpenproletariátem, a tito lidé se brzy postarali o sérii různých alkoholických a sexuálních skandálů, které paralyzovaly činnost Klanu zevnitř, takže příchod velké krize v třicátých letech zastihl Klan naprosto vnitřně rozložený. Obdobně se Klanu vedlo po celou dobu II. světové války a když v roce 1949 zemřel Dr. Samuel Green, poslední všemi frakcemi uznávaný Velký Čaroděj Klanu, zdálo se, že je s Klanem konec. V průběhu padesátých a zejména šedesátých let pak došlo k jistému oživení v souvislosti s odstraňováním segregačních zákonů a antikomunistickou hysterií, ale ve stejné době se díky stejnému procesu i většinová společnost postavila velmi ostře proti Klanu a Klaverny (místní skupiny) se dostaly pod bedlivý dohled státních i federálních úřadů včetně toho, že řada z nich byla infiltrována FBI. V roce 1965 president Johnson veřejně Klan odsoudil a vytvořil v Kongresu výbor na zkoumání aktivit Klanu, což znamenalo konec Klanu, tak jak existoval do té doby.

V současné době již nic jako původní Ku-Klux-Klan neexistuje. Přestože existuje asi 110 Klavern Klanu, jedná se o skupiny nezávislé na centrálním vedení a samotný Klan je rozdělen do tří částí.

American Knights of the KKK

Američtí rytíři Ku-Klux-Klanu jsou v podstatě jen skupinou sjednocenou kultem osobnosti Jeffa Berryho, Národního Imperiálního Čaroděje KKK. Na rozdíl od jiných částí Klanu, jejichž členové se vzdávají tradičních titulů jako je Imperiální Čaroděj či Velký Kyklop výměnou za obyčejné manažerské a snaží se zakrýt své rasistické názory za nicneříkající fráze o národní hrdosti a vlastenectví, drží Jeff Berry dál prapor tradičního Klanového vůdce s agresivní rétorikou a nekompromisností. Tytéž vlastnosti, které mu umožnily na počátku 90tých let udělat z Amerických Rytířů největší a nejznámější část Klanu, teď vedou jeho skupinu pomalu k zániku.

Imperial Klans of America

Jejich centrum je v Powedrly v Kentucky a v minulosti představovaly největší zbytek původního Klanu. Jedná se o skupinu oddělenou od Amerických Rytířů a v současnosti je pod hlavičkou IKA sdruženo asi 20 skupin v 15 státech a sedm poboček mimo USA. Organizaci vede Imperiální Čaroděj Ron Ewards. Nejznámějším počinem IKA je každoroční pořádání tzv. "Nordic Festu" - třídenního koncertu WP skupin. Pro úplnost, podle vlastních informací IKA se posledního ročníku účastnilo 383 lidí. Jinak je orientace na skinheadskou scénu, pro Klan nepříliš typická, vidět i z jejich kontaktů s neonacistickými hudebními společnostmi Panzerfaust Records, Resistance Records a Vinland Records.

Knights of White Kamelia

Jedná se o organizaci původně založenou zcela separátně v roce 1867 ve Franklinu ve státě Louisiana s centrem v New Orleans. V roce 1870 byla organizace rozpuštěna, ale v roce 1935 ji vzkřísil k životu George Edward Deathrage s několika původními členy v Západní Virginii. V současné době se organizace svým názvem hlásí k odkazu Klanu, ale provázanost rozhodně není historická. Od roku 1999 je Imperiálním Čarodějem Rytířů Bílé Kamélie James Roech (původně Velký Drak v Ohiu) a to i přes to, že v době jeho zvolení mu bylo pouhých 19 let a řada Klavern jej odmítla uznat.

V dnešní době již Klan nepředstavuje žádnou skutečně výraznou veličinu na neonacistické scéně, ale jeho odkaz žije dál. Hořící kříž a bílá kápě jsou všeobecně uznávané rasistické symboly, které se často objevují i u nás. Lze říci, že Klan je mnohem důležitější ve své virtuální podobě než jako skutečná fyzická jednotka (stejně jako je tomu například s Combat 18). KKK jsou často právem považovány za odpad rasistů i vlastními kamarády z jiných skupin a navíc se říká, že každý druhý člen klanu je agent FBI. Bílé kápě jsou jako maskování obličeje v mnoha státech USA zakázány a tak pochody strašidel v prostěradlech ztrácejí na popularitě. Někde se Klan snaží vystupovat jako tradiční hnutí pro zachování původních hodnot a přesvědčuje veřejnost o své lidské tváři. Některé skupiny Klanu například adoptovali dálniční úseky ve státech konfederace a starají se o jejich čistotu, podobně jako jiné dobročinné spolky. Tyto dálnice jsou nyní oblíbenými skládkami nejhoršího odpadu, výkalů a sem tam nějaké pěchotní miny a granátu, které tam zanechávají vděční antirasističtí motoristé. Ale co se týká konkrétní ideologie Klanu, je dobré ji zmínit, protože představuje základ rasistické ideologie celé Ameriky.

Základem je víra v "Identitu" pseudoteologický konstrukt apologetů rasismu. "Identita" je jakousi rasistickou variantou křesťanství, přičemž od klasického křesťanství jí odlišuje několik detailů: Židé jsou plemenem satana, nebílé rasy nejsou skuteční lidé a bílí Anglo-sasové (nebo Árijci, neonacisté si s tímto termínem moc nedělají hlavu) jsou "skutečnými Israelity", tedy národem vyvoleným. Ještě bych měl podotknout, že podle této teorie se celý biblický příběh neodehrává v Palestině, ale ve Švédsku… Židé v dnešní době ovládají OSN a s jeho pomocí hodlají uvalit na celý svět tzv. "Nový Řád", ve kterém bude veškerá moc náležet jen jim. Za tímto účelem prosazují imigraci a následné míšení ras, které má oslabit jejich přirozené odpůrce - Árijce. Aby se jim to lépe dařilo, vymysleli židé nejprve křesťanství a pak komunismus a liberalismus aby rozložily sociální integritu Arijských národů. Problémy s imigranty, kteří škodí tím, že "sají krev pracujícím", nebo s homosexuály, kteří jsou jen zvrhlíky, jsou v zásadě až druhotné. Nesmyslnost a iracionalita těchto rasistických teorií nepotřebuje komentář, ale s naprostým převrácením logiky a myšlení se potýká každý, kdo se snaží nacisty pochopit.

Hammerskins

Tato organizace byla pod jménem Confederate Hammerskins založena na konci osmdesátých let v Dallasu v Texasu skupinou neonacisticky laděných skinheads a odlišuje se tak od ostatních jmenovaných organizací, které ve svých řadách rasistické skinheady také mají, ale jsou ovládány lidmi stojícími mimo toto hnutí.

Je "všeobecně" známo, odkud pochází název této organizace. Inspirací pro zkřížená kladívka se stal film The Wall od Pink Floyd, ve kterém se tento symbol objevuje jako zástupný symbol za svastiku. Přestože film nemá s propagací fašismu nic společného (spíše naopak), bylo toto grafické zobrazení pro neonacistické skinheads natolik přitažlivé, že si

ho zvolily do svého erbu.

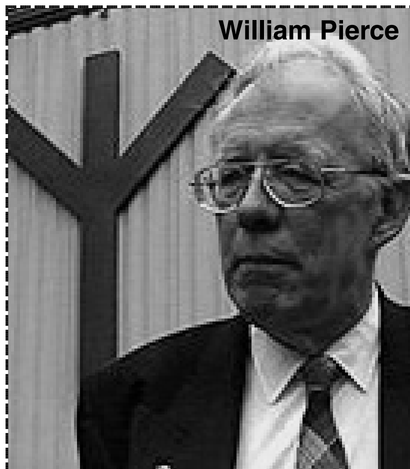
Po založení první skupiny na konci osmdesátých let vbrzku následovaly další, jako například Eastern Hammerskins, Northern Hammerskins nebo Arizona Hammerskins a všechny tyto skupiny se posléze spojily pod hlavičku Hammerskins Nation. V tomto okamžiku má tento "Národ" 19 poboček v USA a 10 mimo - v Kanadě, Anglii, Francii, Holandsku, Španělsku, Švýcarsku, Austrálii, Novém Zélandu a dvě v Německu. Jak je vidět, na nás se nedostalo. Může to být způsobeno buďto tím, že česká pobočka této organizace již není nadále funkční, nebo přísnými pravidly pro přijetí do "Rodiny". Nebyli bychom jediným východoevropským státem, který by svou pobočku Hammerskins neměl ve skutečnosti nijak ukotvenou v jeho mezinárodní podobě. Pokud je mi známo, američtí Hammerskins reagovali velmi podrážděně na "divoký" vznik různých Hammerskins v prostoru postkomunistické Evropy a velmi důrazně varovali před těmito "falešnými" Hammerskins. Jak se zdá, další bublina splaskla.

Základní činností Hammerskins byla a je hudební produkce. Řada neonacistických kapel a několik hudebních vydavatelství se hlásí k této organizaci a každoročně pořádané HammerFesty, v průměru navštěvované 200 - 300 boneheads, slouží k jejich propagaci. Hudba slouží pochopitelně jednak k formulaci názorů (spíše méně) a k rekrutování nových členů (spíše více). K té slouží i slušně provedené internetové stránky. Na rozdíl od řady jiných obdobných organizací mají Hammerskins pravděpodobně skutečný zájem na nových členech a ne jen na jejich penězích. Na druhou stranu, program který jim mohou nabídnout, je velmi chudý. "Chodíme ven s kamarády a pijeme pivo, občas jedem někam do většího města, kde se toho dá dělat víc. Třeba jít na koncert." psal jeden z amerických Hammerskins na počátku devadesátých let do jednoho z českých neonacistických zinů. A já bych dodal - "a pokud se dostaneš do vězení (což není pro příslušníky Hammerskins nic neobvyklého) tak ti budeme psát dopisy a pokud tě někdo zabije, tak o tvé smrti složíme nějakou baladu jako o Joe Rowanovi (zpěvák Nordic Thunder zastřelený v roce 1994 po potyčce s několika černochy)" Někomu to ke štěstí stačí.

Nicméně ani tak zřejmě není u Hammerskins vše úplně v pořádku. Minimálně se na podzim 2000 od hlavní skupiny oddělila, resp. - 5 členů bylo napadeno a "vykopáno" z "Národa" a 8 dalších je následovalo dobrovolně, skupina, která si říká "Outlaw Hammerskins", a je aktivní na americkém středozápadě. Tuto "zradu" pochopitelně ostře odsoudil hlavní tiskový orgán "Národa" Hammerskins Press, když prohlásil, že "nikdy neuzná tyto rádoby odpadlíky za jakoukoli formu Hammerskins".
V poslední době se zdá, že o Hammerskins již není tolik slyšet jako dřív a na jejich místo nastupují v evropském měřítku zejména organizace jako Blood and Honour či rozpačitá Antiantifa, nicméně tyto organizace nemají ve Spojených státech takový prostor jako v Evropě.

Aryan Nations

Árijské Národy založil pastor Richard Butler v roce 1971 pod jménem Church of Jesus Christ Christian/Aryan Nations, ale po většinu své existence používala organizace jen své druhé jméno. Richard Butler se narodil v roce 1918, vystudoval letecké inženýrství a účastnil se druhé světové války v ozbrojených silách USA. Na počátku šedesátých letech se nechal strhnout vírou v "Identitu" a stal se Národním Ředitelem Křesťanské Obranné Ligy, organizace vedené proslulým popularizátorem "Identity" a neméně proslulým antisemitou Wesley Swiftem. V řadách této organizace setrval Butler až do Swiftovi smrti v roce 1971, kdy také sám založil Aryan Nations. Přestěhoval se do státu Idaho, kde žije dodnes.

William Pierce

V současné době je Butler jedním z nejdéle sloužících neonacistů na americké scéně. Jeho pojetí "Identity" je obohaceno o řadu paramilitárních prvků a neskrývaný obdiv k nacismu, což vede k tomu, že měli Aryan Nations po celou dobu své existence velmi dobré kontakty s celosvětovou neonacistickou scénou. V roce 1981 Butler například kontaktoval uvězněného německého neonacistického teroristu Manfreda Roedera. Měl-li tento kontakt nějaký konkrétní dopad na Butlerovi ovečky není jisté, faktem však zůstává, že v roce 1983 došlo k ustavení nejslavnější americké teroristické skupiny - The Silent Brotherhood, známé též jako The Order - z členů National Alliance, KKK a právě Aryan Nations. Pro zlepšení těchto kontaktů pořádal až do roku 1999 Butler na své farmě v Haydenu v Idahu každoročně letní festival, známý jako "Světový kongres Árijských Národů". V průběhu let vystoupil na tomto festivalu každý, kdo na neonacistické scéně v USA něco znamená. Butler využíval svou farmu a přilehlých pozemků (asi dvacet akrů) k paramilitárním tréninkům. Ve stejném duchu založil v roce 1980 tzv. "Aryan Nations Academy" k šíření myšlenek "Identity" mezi mládež. V roce 1982 měla tato akademie 15 studentů. Od roku 1979 jsou Aryan Nations také velmi aktivní v rekrutování nových členů ve federálních věznicích a během několika let se jim podařilo v tomto prostředí se velmi slušně etablovat. Do jisté míry to bylo i vlivem toho, že se v polovině osmdesátých let do těchto zařízení dostala řada prominentních neonacistů z The Order a to na velmi dlouhou dobu. V roce 1987 se Butler pokusil zahájit i vlastní rádiové vysílání, ale vysílání bylo brzy zastaveno.

Jak je vidět, jsou Aryan Nations organizací vedenou tvrdou rukou Richarda Butlera. To ale neznamená, že by v organizaci neexistovali názorové neshody. Pouze se řeší odchodem dalších a dalších členů užšího vedení mimo Aryan Nations, což vedlo v druhé polovině devadesátých let k výraznému oslabení celé organizace. V roce 1998 se však na Árijské Národy usmálo štěstí. Alespoň na chvíli. Zatímco do té doby byla organizace financována z členských příspěvků (10% příjmu každého člena AN) a potýkala se tak neustále s nedostatkem, tak nyní dva její členové - Carl E. Story a R. Vincent Bertollini - vydělali slušné peníze v počítačových technologiích a začali v podstatě celou organizaci dotovat.

Ve stejném roce však došlo i k jiné události. A dlužno dodat, že zprvu ani nebylo jasné, jak důležitá bude. Jednalo se o to, že během své cesty po silnici vedoucí okolo Butlerových pozemků bylo ochrankou Aryan Nations zastaveno auto s Victorií a Jasonem Keenanovými a oba byli napadeni. Na rozdíl od situace v jiných zemích se oba poškození obrátili na soud a ten v roce 2000 rozhodl následujícím způsobem. Richard Butler je povinen zaplatit oběma napadeným celkovou částku ve výši 6 300 000 dolarů, a navíc jim náleží i copyright na jméno Aryan Nations. Organizace vyhlásila bankrot a farma, pozemek i jméno se stali majetkem Keenanových - do té doby chudé rodiny polovičních Indiánů. Pro úplnost se sluší říct, že když Aryan Nations vyhlásily protestní pochod v Coeur D'Alene, tak přišlo asi 25 demonstrantů, proti nimž stálo několik set protestujících. Policie sice ochránila "Árijce" (snůšku buranů, boneheads a obtloustlých dam středního věku) od lynčování, ale neodpustila si malý žertík - po celou dobu průvodu jely za pochodujícími dva kropicí vozy, které podle slov policejního náčelníka "symbolicky vymetli špínu z města". Po skončení demonstrace se Butler pokusil promluvit na tiskové konferenci v pronajatých prostorách místního hotelu, ale hotelová ochranka spolu s policií ho tam vůbec nepustily. Aby neztratil tvář úplně, snažil se Butler zachránit situaci alespoň tím, že tiskovou konferenci provizorně přesunul do kostela organizace na jeho farmě v Haydenu (té, ze které ho soud vystěhoval). Poslední kapka hořkosti - na pozemku už byl vypnutý proud a krásná vitrážovaná kostelní okna s obrovskými svastikami stačila před jeho příjezdem vytlouct místní mládež. Jako demonstrace Bílé síly to bylo typické - opravdu síla, když se dostaví několik desítek soukmenovců - známe i od nás. V červenci 2001 byl celý pozemek od Keenanových odkoupen nezávislou nadací na ochranu lidských práv a plánuje se zde otevření malého muzea tolerance a vzdělávací protirasistické centrum. Všechny budovy na pozemku byly spáleny v rámci státního hasičského cvičení - místo se konečně zbavilo všech zlých duchů. Tato kauza je dobrý příklad, že se vyplatí bojovat proti fašismu právními prostředky - tam , kde je vůle a snaha zlo pomocí justice zastavit. U nás si na podobné úspěchy v soudní síni budeme muset ještě počkat.

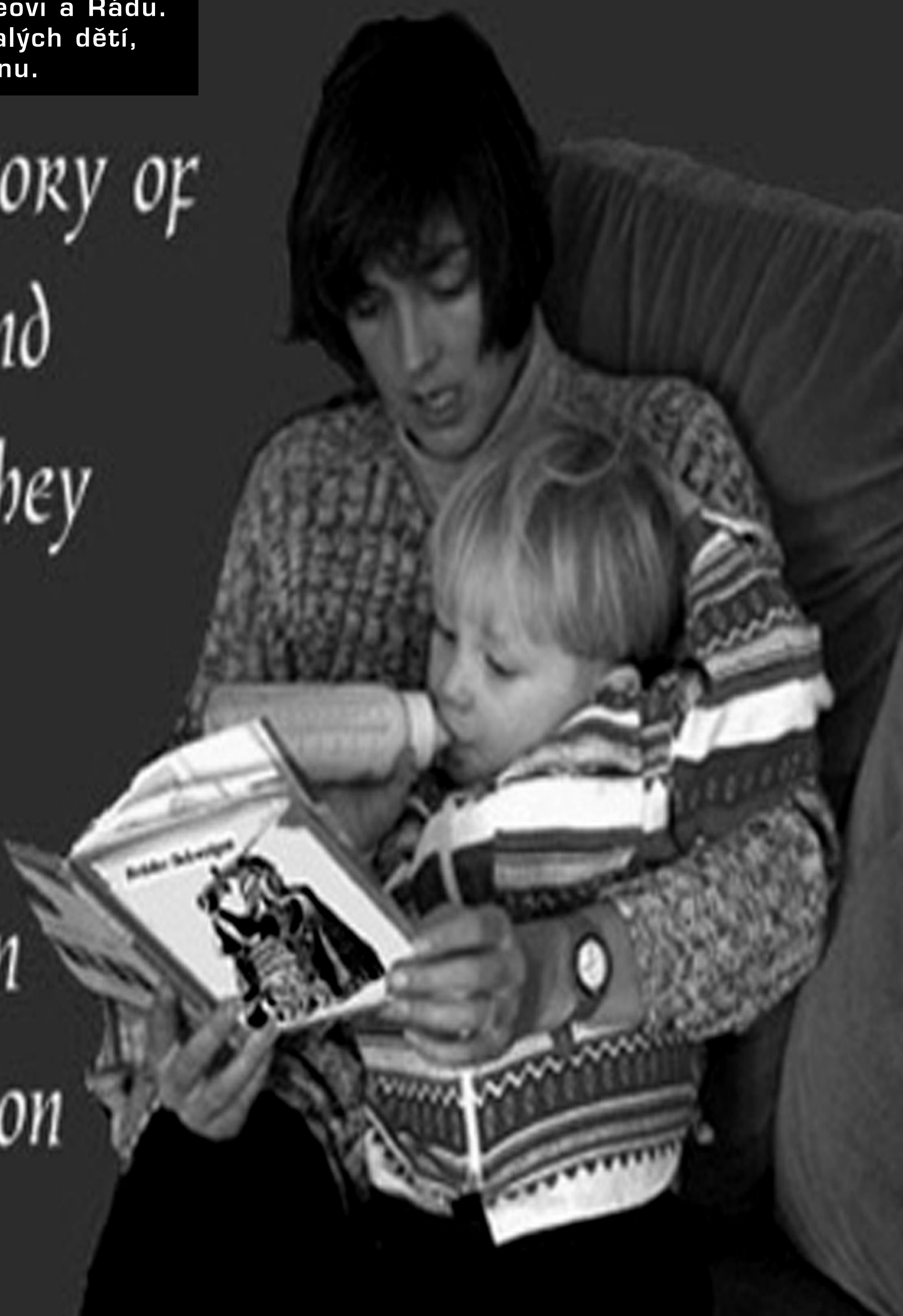
Nicméně Aryan Nations ještě zřejmě neřekli své poslední slovo. Bertollini koupil pastorovi nový dům blízko Haydenu, federální orgány povolily Butlerovi pro tento rok tři pochody, Aryan Nations, nově přejmenovaná na Aryan National Alliance, se rozhodla vrátit ke svému původnímu názvu Church of Jesuch Christ Christian/Aryan Nations a zprovoznila novou internetovou stránku a telefonickou linku. Jak je vidět, Butler ani ve svých 83 letech nehodlá přestat. Starého psa novým kouskům nenaučíš.

World Church of the Creator

Tato militantní pseudonáboženská organizace byla založena Benem Klassenem v roce 1973 pod jménem Church of the Creator - Církev Stvořitele. Po Klassenově sebevraždě v roce 1993 byla přejmenována v roce 1996 jejím novým vůdcem Matem Halem. Současné centrum této organizace je v East Peorii v Illinois. V současné době má WCOTC více než 75 "kontaktních míst" ve 22 státech USA, 10 mimo USA a více než 30 různých webových stránek na internetu a je tak jednou z nejrychleji se rozvíjejících rasistických skupin posledních let. Přestože se na počátku a v polovině devadesátých let zdálo, že organizace zanikne - po sebevraždě jejího zakladatele a soudním řízení vedeném proti COTC rodinou afroameričana, veterána z války v zálivu, který byl zavražděn členem CTOC - tak příchod Mata Hala, vystudovaného právníka, dostal Církev Stvořitele zpět do kurzu.

Ben Klassen, Ukrajinec který vyrostl v Kanadě, byl v době založení COTC velmi známým americkým rasistou a teoretikem pseudonáboženských rasistických teorií. Své zkušenosti sbíral v průběhu šedesátých let jako člen John Birch Society (ostře rasistické a antisemitské organizace) a plně je zúročil v roce 1973 při psaní svého pamfletu "Věčné přírod-

Toto je příběh o Davidu Laneovi a Řádu.
Bojovali za budoucnost malých dětí,
jako seš ty, můj synu.

ní náboženství", který sloužil jako základní kámen COTC. Všechny své rasově - náboženské názory shrnul Klassen v roce 1981 do knihy nazvané příznačně "Bible Bílého Muže", která je povinnou četbou všech členů COTC. V roce 1983 začal publikovat měsíčník nazvaný "Rasová loajalita" a v roce 1987 z něj vybral sérii článků, které vydal pod souhrnným názvem "RAHOWA! Tato planeta je celá naše" Základem jeho učení je tzv. "Kreativita", což by mělo být jakési "rasové náboženství", jehož základním cílem je přežití, resp. expanze bílé rasy. Kreatoři, jak se nazývají členové této církve, nevěří v nebe, peklo ani ráj. Nevěří v nic jiného, než v "Bílou Rasu". Co je pro přežití této rasy dobré, je dobré samo o sobě. Co ne - je nejhorším hříchem. Bílá rasa je jediná skutečně lidská rasa na světě, židé a ostatní rasy (tzv. "mud race" - rasové bahno) jsou ve skutečnosti "podlidé" a přirození a smrtelní nepřátelé skutečných lidí. Přirozeným důsledkem tohoto učení je nenávist ke křesťanství, které Klassen vždy vnímal jen jako další židovský pokus o ovládnutí bílé rasy. Tyto názory musel Klassen poněkud zrevidovat, protože řada jeho potenciálních posluchačů se rekrutovala z řad ultra ortodoxních křesťanských fundamentalistů. Učinil tak v krátkém pamfletu "Fakta, která si vláda a tisk nepřejí, abyste znali", typickém produktu teorií spiknutí o židovském ovládnutí Ameriky. Tyto názory pochopitelně přilákaly řadu rasistů a neonacistů z celého světa. Pobočky COTC vznikly v Kanadě, Švédsku a Jižní Africe.

Jak již bylo řečeno, v polovině devadesátých let se COTC dostala do finančních problémů poté, co musela zaplatit 1 000 000 dolarů odškodného rodině zavražděného veterána. Tuto situaci se COTC pokuila vyřešit prodejem svých pozemků v Severní Karolině. Tyto pozemky od nich za cenu 100 000 dolarů odkoupil William Pierce, šéf neonacistické National Alliance, a obratem ruky se je pokusil prodat na trhu s nemovitostmi za 299 000 dolarů. (To se mu nepodařilo a nakonec se musel spokojit "pouze" s 185 000, z nichž ovšem po soudním řízení musel 85 000 věnovat rodině zavražděného veterána, protože tak zněla původní úmluva mezi ním a Klassenem.) Ve stejné době organizaci opustila řada "perspektivních" členů a Klassen po neúspěšném pokusu nalézt pro organizaci nového vůdce celou záležitost psychicky neunesl a vyřešil sebevraždou. V roce 1993 ve svých 75 letech spolykal 4 tuby prášků na spaní.

Zdálo se, že COTC zanikne. Nový vůdce, Richard McCarty, neměl dostatečné charisma ani prostředky a navíc byl postaven před několik policejních vyšetřování několika násilných akcí svých svěřenců (mezi nimiž dominoval pokus, resp. plánování, vraždy Rodneyho Kinga - mladého černocha zbitého v roce 1992 v Los Angeles čtyřmi bílými policisty). Situace se změnila až v roce 1996. Tehdy byl do čela nově přejmenovaného WCOTC zvolen ""Výborem Obránců Víry" - jakousi "radou starších" COTC - tehdy čerstvě pětadvacetiletý a universitně vzdělaný Mat Hale. Nový "Pontifex Maximus" (nejvyšší kněz) měl v té době za sebou bohatou rasistickou minulost a byl tak pro skomírající WCOTC velmi dobrou volbou. Mat Hale okamžitě rozjel řadu nových programů, zejména internerových stránek, určených pro nejširší veřejnost a zejména pro všechny její složky. Nové programy pro ženy a děti představují určité novum na neonacistické a rasistické scéně, tradičně se koncentrující na mladé muže. Nicméně tento krok se ukázal být velmi úspěšným a pro řadu mladých lidí se WCOTC stalo atraktivním. Obdobně jako jiné organizace tohoto typu začalo WCOTC vyvíjet intenzivní rekrutační činnost ve vězeních. V současné době se zdá - alespoň podle dostupných materiálů - že asi 30% všech kontaktů má WCOTC právě z tohoto prostředí. Kapitolu samu o sobě pak představuje osoba Mata Halleo. Mladý, inteligentní a vzdělaný, s "normál-

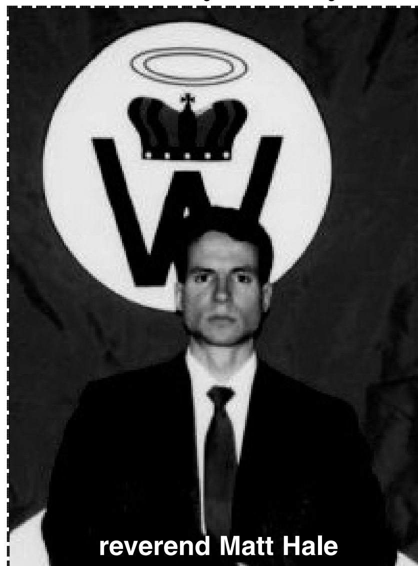
ní” vizáží, avšak s naprosto nekompromisními a kontroverzními názory, se stal pochopitelně nesmírně “oblíbeným” mezi novináři. Řada jeho vystoupení pak dělá znovu a znovu WCOTC velmi dobrou reklamu.

Závěrem lze říci, že WCOTC představuje dnes pravděpodobně nejmilitantnější z rasistických organizací na území Spojených států - sdružuje převážně mladé, nejnásilnější neonacisty a zaměřuje se na skinheads. Jako pobočky WCOTC působí několik desítek militantních organizací - USA/Underground Skinhead Action, Skinheads of the Racial Holy War apod.

National Alliance

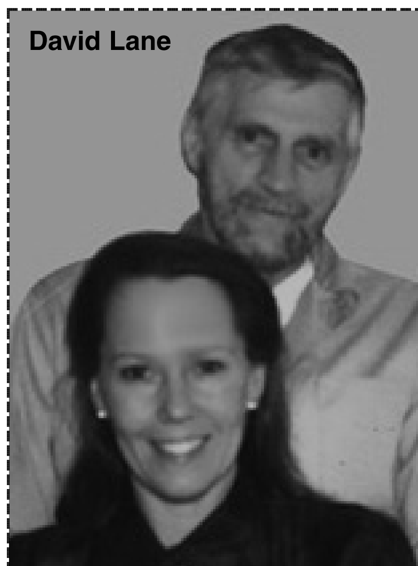
Národní Aliance je jednoznačně nejdůležitější a nejnebezpečnější nacistickou organizací v USA a možná i ve světě. Od jiných podobných skupin se liší obrovskou mírou aktivismu, korektního vystupování, pevným materiálním zázemím a ideologickou originalitou. NA je spojená především s osobou svého zakladatele a vůdce Williama Pierce, velmi inteligentního a pracovitého patrona celé americké scény. NA získala na významu v posledních 10 letech, prosadila se v hudebním průmyslu, skrz který rekrutuje mládež a získává i příznivce mezi střední třídou.

Kořeny Národní Aliance leží na konci šedesátých let. V roce 1968 založil Willis Carto (zakladatel antisemitské “Liberty Lobby”) organizaci nazvanou “Mladí pro Walaceho” na podporu presidentské kampaně Alabamského rasistického guvernéra George Walace. Po jeho porážce přejmenoval Carto svou organizaci na “National Youth Alliance” a začal šířit svou propagandu mezi studenty. V roce 1970 do jejích řad vstoupili William Pierce, původně člen National Socialist White Peoples Party, dříve Rockwellovy American Nazi Party. Pod Piercovým vlivem přešla do NYA řada původních aktivistů American Nazi Party a Pierce získal v NYA velký vliv. V roce 1974 došlo k rozdělení organizace a Piercova frakce si zvolila název National Alliance. Pierce od počátku usiloval o vytvoření elitní respektované organizace, která se vyhne vnitřním rozkladným sporům, udrží si ideovou čistotu a stane se alternativou pro širokou veřejnost. Členy NA se tehdy mohly stát pouze lidé nad 30 let, aby se zamezilo členství mládežnických násilníků a primitivů. Od té doby vydává Pierce svůj časopis “National Vanguard” (Národní Předvoj, původně se jmenoval “Útok”) a vnitřní oběžník pro členy, nazvaný “National Alliance Bulletin (původně “Akce”). Pierce má každý týden rozhlasový projev přenášený po internetu - Dissident Voices, vlastní nakladatelství National Vanguard Books, patří mu Resistance Records a Cymophane Records. Resistance records se zaměřuje převážně na boneheads a snaží se obsáhnout všechny hudební žánry i skrz barevný měsíčník Resistance. Cymophane records se zaměřuje na fanoušky nazi metalu typu Burzum.

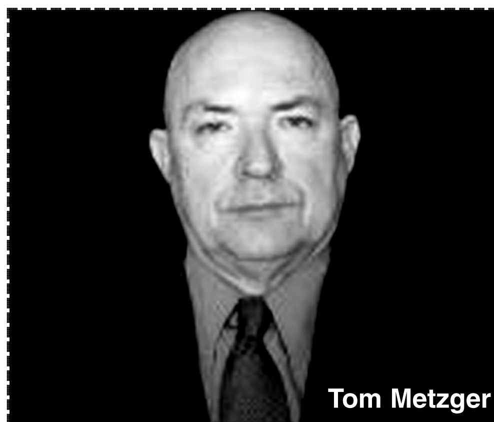
reverend Matt Hale

Na počátku existence Národní Aliance formuloval Pierce filosofii, kterou nazval “Kosmotheismem” a která vysvětlovala nadřazené postavení bílé rasy. V roce 1985 přenesl Pierce hlavní sídlo NA na 364 akrovou farmu v Mill Pointu - Hillsboro v Západní Virginii a nazval ho “Cosmotheist Community Church”. Vzhledem k tomu, že za farmu zaplatil 95 000 dolarů v hotovosti, spekuluje se o tom, že tyto peníze pocházely z bankovních loupeží teroristické organizace The Order, jejímž duchovním otcem Pierce je, ale nic se nepodařilo dokázat. NA od začátku vystupovala jako církevní a vzdělávací organizace, aby byla osvobozena od daní, nyní se tento status vztahuje pouze na 60 akrů pozemku a “kostely”. V současnosti je Národní Aliance slušně prosperující uskupení a sídlo v Hillsboro je centrem mnoha srazů a koncertů. Roční zisk ze všech aktivit NA se odhaduje na několik milionů dolarů.

David Lane

Stát se členem NA není pro oddaného rasistu složité. Po prověrkách původu a zaručení dalšího člena NA za čisté úmysly kandidáta jste povinni odvádět 10% příjmu jako členský příspěvek a za to dostáváte vnitřní oběžník organizace, ve kterém se probírají konkrétní cíle a úkoly organizace. Vzhledem k naprosté otevřenosti ideologie NA se nedočtete nějaké více šokující informace než ty, které jsou volně přístupné všem uživatelům internetu a posluchačům Dissident Voices. William Pierce vybírá každý rok několik desítek členů s největším potenciálem k účasti na zasedání vnitřního výboru organizace. Celkově se od člena organizace očekává především naprostá oddanost věci, poslušnost a oběti. Organizace je stejná jako v ideálu nacionálního socialismu: Vůdce - Pierce, vnitřní okruh vůdců - několik desítek, tzv. Řád po vzoru SS, řadoví členové organizace a nakonec lid - národní rasové společenství. NA se snaží získávat především příslušníky středních vrstev s vyšším vzděláním a sociálním statutem, zvlášť se soustředí na vojáky a policisty. Seznam členů je přísně utajován a anonymita je zaručena, aby mohl každý člen podle svého uvážení dál pracovat na své kariéře a přitom bojovat za věc NA. Celkový počet členů je asi 2500, mezi nimi i několik profesorů na univerzitách, soudců a důstojníků. Mezi členy je údajně i několik Čechů, ale i mnoho dalších neameričanů. Navenek existuje pouze jeden hlas a jeden názor NA - William Pierce sám. Poslušnost vůdci také zaručuje, že nedochází k vnitřním rozporům uvnitř organizace. NA nepoužívá otevřeně odkazy na třetí říši - její členové nechodí v uniformách SA a nenechávají se fotit před svastikou jako jiní, primitivnější nacisté, kteří tvoří členskou základnu desítky neonacistických organizací jako NSDAP/AO nebo National Socialist Movement. Ale ideologie a praxe NA je mnohem radikálnější a nebezpečnější. Podobný trend vidíme u českých fašistů, kteří se sami nazývají nacionalisty, národovci, politickou opozicí apod. a veškerou spojitost s nacismem navenek odmítají. To jim nebrání v exhibicích na koncertech a v jasných vyjádřeních v zinech.

Tom Metzger

Ideologie Národní Aliance je následující: Svět je hierarchický a árijská rasa je předurčena k vládnutí. Přirozený řád, ve kterém jsou bílí lidé jedinými nositeli civilizace je ničen jedem multikulturalismu, míšením ras a nadvládou židů. Narozdíl od jiných rasistů NA nepropaguje nadvládu bílých nad ostatními rasami, ale naprosté vyhlazení všech neárijských ras. NA je revoluční radikální organizace, odmítající politiku a legální cestu k moci. Vzhledem k nereformovatelnosti demokratického systému je třeba ho v rasové válce zničit a nahradit “národním společenstvím”. To by znamenalo vládu bílých mužů v produktivním věku, s vyloučením volebního práva žen. Pierce sám mluví o svém hnutí jako o kolektivistickém, odmítajícím individualismus. Krátkodobým cílem organizace je vytvoření dostatečného zázemí a lidského potenciálu, který v budoucnu umožní zahájit politický a ozbrojený boj za nacionálně socialistickou revoluci. Do té doby by nemělo docházet k žádným násilným akcím a NA se distancuje od všech nelegálních aktivit ostatních fašistů i svých přívrženců. Znakem NA je zlatočerná runa života Teiwaz ve vavřínovém věnci. Stejnou runu okopírovala dnes přetransformovaná česká Národní Aliance - přes všechen hnus, který tato žalostná parta vzbuzuje, jejich aktivita je ve srovnání s americkým vzorem směšná.

Nenápadný a činorodý William Pierce je kromě své politické a obchodní činnosti i spisovatel. Kromě týdenních výlevů do Dissident Voices - vždy asi 20 minutové povídání na aktuální téma s pravidelným závěrem - za všechno můžou židé, kteří ovládají černochy a hispánce, napsal dvě knihy pod pseudonymem Andrew McDonald: Turner Diaries a The Hunter. Obě knihy jsou fikce pojednávající o boji za bílou rasu a detailně vysvětlují ideologii NA a současného fašismu a rasismu. Kromě toho jsou to i detailní příručky politické a teroristické organizace fašistického boje. Zejména první - Turnerovy deníky (tedy ne soustružníkovy, jak se lze dočíst) jsou základní knihou světového neonacismu a biblí rasismu. V USA se od roku 1979 prodalo 300 000 výtisků, kniha je přeložena a distribuována tajnými kanály po celém světě. K dispozici je online k volnému stažení pro ty z vás, kdo mají chuť nahlédnout do toho nejtemnějšího zla, které dokáže člověk vytvořit. Knihu jsem četl už před časem, ale pocit hnusu, který ve mně vyvolala, se často vrací. Není zde dost prostoru na převyprávění celého příběhu, takže stručně. Děj se odehrává v 90. letech 20. století. V USA jsou zakázány palné zbraně a fašistická Organizace, které je hlavní hrdina Earl Turner členem, přechází do odboje proti zkorumpovanému systému židovské demokracie a kapitalismu. Boj se vyostřuje a teroristická kampaň fašistů je stále agresivnější. Od prvních útoků na nepřátele - židy, černochy a demokraty, přechází Organizace ke strategickému plánu zničení celé infrastruktury země bez ohledu na oběti mezi bílým obyvatelstvem. Po dvou letech boje zaútočí Organizace v jižní Kalifornii a vytvoří tam bílou enklávu. Tady se revoluce mění v genocidu - černí jsou vyháněni a etnické čistky se vztahují i na všechny míšence. Židé jsou stříleni v lomech za městem a jednoho dne dojde k plošné razii, při které fašisté oběší na 30 tisíc bílých “kolaborantů a rasových zrádců”. Tento “Den provazu” je nejlepší ukázkou autorovy sexuální frustrace a sadistické úchylky - popisy poprav mladých dívek jsou jeho speciali-

tou. Po tomto úspěchu Organizace se celá země propadá do občanské války. Fašisté se zmocní jaderných zbraní a zaútočí s nimi na Tel Aviv a New York. To vyvolá celosvětovou jadernou válku, která sice způsobí obrovské ztráty mezi bílou rasu v USA, Evropě i Rusku, ale relativně více uškodí Systému a především židům - Izrael přestane existovat a v New Yorku jich zahyne dalších 5 milionů. Na závěr Earl Turner, který se mezitím stal členem Řádu (elitní vnitřní kruh Organizace), podnikne sebevražedný let s malou jadernou bombou proti Pentagonu a zničí tak centrum Systému. Tam jeho deníky končí, ale revoluce pokračuje několika dalšími lety bojů v USA, pak se přelije do Evropy a nakonec je zničena celá Asie v jaderném a biologickém holocaustu. Země je zpustošena, ale jedinými přeživšími jsou bílí - v USA jich zbylo pouhých 50 milionů, ale to autor považuje za žádoucí, protože to odpovídá teorii o přežití nejsilnějších. Bílá rasa vítězí a začíná se psát nový letopočet - 110 let po narození Velkého (A. Hitler). Organizace podnikla během války několik významných útoků proti Systému - jedním z nich je i vyhození ústředny FBI do vzduchu pomocí dodávky s výbušninou. Kniha je patologickým výplodem fanatismu a nenávisti, ale je dobře a čtivě napsána a je velmi přesným návodem na uskutečnění RAHOWA, i když autor nerealisticky vždy umožní hrdinům vítězit a interpretovat události po svém. Hlavním vyzněním celé knihy je sebeobětování jednotlivce pro dobro kolektivu - základ celé fašistické ideologie vůbec. Na jednotlivci ani na lidech nezáleží - důležitý je pouze kolektivní prospěch pro bílou rasu.

The Hunter - Lovec je podobnou knihou, která na rozdíl od Turner Diaries pojednává o boji osamělého fašistického bojovníka proti Systému. Je to příručka teroristy, ve které hlavní hrdina - vietnamský veterán Oscar Yaeger zabíjí rasově smíšené páry a pak za podpory agenta FBI vraždí vysoce postavené židy a kolaboranty sionismu.

Obě knihy byly a jsou inspirací pro fašisty na celém světě. Turner Diaries inspirovaly Timothy McVeigha v jeho útoku na federální budovu v Oklahoma City, kde zabil 168 lidí a letos byl za tento čin popraven. Ideologie Lovce stojí za celou bojovou koncepcí Leaderless Resistance a Lone Wolves - Odboje bez velení a osamělých vlků - teroristů, jako byl Ben Smith, reverend WCOTC, který zabil v roce 1998 4 lidi, než se zastřelil, a další jedinci, kteří čas od času nevydrží čekání na vhodný okamžik a rozhodnou se uspíšit bílou revoluci vlastní akcí. Především byli tyto knihy inspirací pro doposud nejvýznamnější a nejúspěšnější fašistickou teroristickou organizaci - The Order (Řád), někdy zvanou Silent Brotherhood - Bruder Schweigen (Mlčenliví bratři). Tato skupina měla asi 20 členů a tvořili ji příslušníci National Alliance, White Aryan Resitance a Aryan Nations. Dali se dohromady v Idahu a Montaně pod vedením Roberta Mathewse. Členem řádu byl i David Lane - nynější prominentní vězeň hnutí a autor kréda 14 slov: "Musíme chránit bezpečnost našich lidí a budoucnost bílých dětí" a Louis Beam - teoretik rasismu a autor eseje Leaderless Resistance. Skupina se rozhodla zahájit ozbrojený boj proti vládě USA, hromadila zbraně, falšovala peníze a přepadala banky. V letech 1981 - 83 uloupila celkem přes 5 milionů dolarů a podnikla několik teroristických útoků na federální instituce. Zavraždila židovského rozhlasového komentátora Alana Berga v Seattlu a připravovala útoky proti homosexuálům v San Franciscu, židům v New Yorku a černochům v New Orleansu. Skupina byla odhalena FBI a její vůdce Mathews uhořel při obléhání svého domu, když se odmítl vzdát. Členové The Order byli odsouzeni na doživotí a mnohaleté tresty odnětí svobody. Pro neonacisty v USA jsou to mučedníci a jejich památka je pietně opatrována, především různými ženskými odnožemi hnutí. William Pierce odmítl jakoukoliv souvislost mezi svými knihami a jednotlivými zločiny - The Order, McVeigh a Smith jsou jen čestní muži, kteří bojují proti špíně, která postihla náš svět, ale on za jejich činy odpovědnost nenese. Typická je jeho interpretace útoku na USA 11. září - na vině je podpora USA Izraeli a spravedlivý odpor muslimů proti sionistům. Jeden z letáků šířených NA zobrazuje jaderný výbuch nad New Yorkem s nápisem: Jak zabít 6 miliónů vší naráz? Na dalším letáku je obrázek bělocha s "černošskou" vizáží - rasta, náušnice, antirasistické tričko a mladé bělošky s míšeneckým kojencem v náručí - oběma míří na hlavu ruka se zbraní - poselství: zrádci rasy a race mixers zemřou v den odplaty!

I pro naše fašisty je Pierce inspirací - Den provazu je píseň od Buldok a pseudonym Lovec používá na internetu veterán Robin Daněk - navenek úspěšný brněnský podnikatel, jinak stále stejný fašistický fanatik, i když s jistou mírou inteligence, pro jeho soukmenovce netypickou.

Uvidíme, co nám aktivity NA a Williama Pierce přinesou v budoucnu, ale již nyní je jasné, že neonacistické hnutí má v této organizaci a jejím vůdci jednu z největších nadějí na úspěch -i kdyby to měla být jen smrt a utrpení mnoha nevinných. Na příkladu této organizace je vidět, jak významnou roli může jeden člověk hrát v šíření zla a jak je důležité umět dokázat tyto jedince zastavit. Pierce je výjimečný v celosvětovém měřítku, ale i u nás bychom našli mnoho jemu podobných psychopatů a potencionálních vrahů. Vzhledem k tomu, že fašisté se sami vydělili z lidského společenství a plánují hromadné vraždy k uskutečnění svých cílů, je naší povinností se jim postavit se vší rozhodností. ●

William Pierce

KONTAKTY NA ANTIFAŠISTICKOU AKCI A SPOLUPRACUJÍCÍ SKUPINY

Antifašistická akce Praha (AAP)

INTERNET: afa-cz.antifa.net
E-MAIL: afa-praha@volny.cz
TELEFON: 0606 / 528 470
POŠTA: AFA Praha, P. O. Box 81
100 81 Praha 105

Antifašistická akce Brno (AAB)

E-MAIL: afabrno@centrum.cz

Antifašistická akce Náchod (AAN)

POŠTA: AFA Náchod, P. O. Box 73
547 01 Náchod

Antifašistická akce Zlínsko (AAZ)

INTERNET: afa-zlinsko.webpark.cz
E-MAIL: aaz@centrum.cz

Jihlavské anarchistické sdružení (JAS)

E-MAIL: jas-@post.cz

Antifašistická skupina FSA

INTERNET: volny.cz/fsa-map
TELEFON: 0604 / 924 353

Naše propagační materiály

(ČASOPISY, BROŽURY, TRIČKA, MIKINY, NÁŠIVKY, PLACKY, SAMOLEPKY, PLAKÁTY...)

můžete sehnat přes kontaktní adresy nebo taky přímo v

EMERGENCY RECORDS (bývalý BASS RIOT), Chvalova ul.,Praha 3
BULLDOG SHOP a BRUNDIBÁR (v prostorách kavárny UTOPIA),
roh Wenzigovy a Bělehradské ul., Praha 2
INFOSHOP ve squatu MILADA (u VŠ kolejí), Praha 8
MAXIMUM UNDERGROUND, Jilská ul., Praha 1
INFOCENTRUM, Sochařská ul., Praha 7